

17873

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΝΑΧΑΡΣΙΣ—ΕΝΥΠΝΙΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΤΗΣ Γ' ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΜΕΡΟΣ Α'. ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΕΝΤΕΛΩΣ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΟΝ
ΜΕΡΟΣ Β'. ΕΠΙΚΟΥΡΗΜΑΤΑ ΔΕΞΙΚΟΓΡΑΦΙΚΩΣ

(Βιογραφία—Σκοπός—Ἐμπνευστικά, Γραμματικά,
Πραγματικά, ὑπομνήματα—Εἰκόνες).

ΥΠΟ Ι. Ν. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
πρ. Γυμνασίου

17873

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "ΝΟΜΙΚΗΣ" ΠΕΤΡΟΥ Α. ΒΕΡΓΙΑΝΙΤΟΥ

ΕΝ ΟΔΩΙ ΠΡΗΣΙΤΕΛΟΥΣ ΑΡ 8

1914

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ-ΕΠΥΛΛΙΟΝ

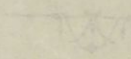
ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1913

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΗ

1913

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

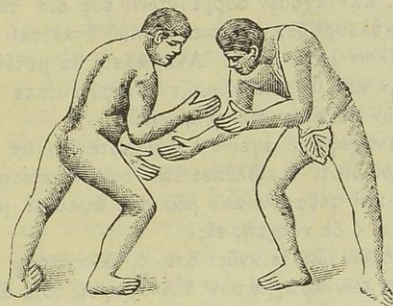
Καὶ ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ ἀποκλειστικῶς ἀπέβλεψα εἰς τὴν μεθοδικῶς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῶν μαθητῶν καὶ μόνον· διὸ περιέλαβα ἐν τοῖς ἐπικουρήμασιν τόσα ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα αὐτοῖς καὶ δὲν ἐρολαμβάνουσι τὴν αὐτενέργειαν αὐτῶν, οὔτε περιορίζουσι τὸ παιδαγωγικὸν ἔργον τοῦ διδάσκοντος, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ διευκολύνουσι διὰ τῆς ἐξοικονομήσεως πολυτίμου χρόνου. Ἐν τῇ ταξινομήσει τῆς ὕλης προέταξα τὸ Κείμενον ἀκέραιον καὶ ἄθικτον, ἐν τέλει δὲ τούτου ἔθιχα τὰ ἐπικουρήματα. Οὕτω δύναται τὸ Κείμενον εὐκόλως νὰ ἀποχωρισθῇ καί, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ χρησιμοποιῆται ἐν τῷ σχολείῳ, τὰ δὲ ἐπικουρήματα εἰς τὴν κατ' οἶκον προπαρασκευήν, πρὸς ἐπιτόληψιν παντὸς πειρασμοῦ.

Εἰς τὰ ἐπικουρήματα, κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν τοποθετημένα γίνονται τάδε· α') παρέχεται ἡ σημασία ἐν τῷ προκειμένῳ φράσεων ἢ λέξεων δυσκόλων β'). ὑποδεικνύεται ὁ γραμματικὸς τύπος αὐτῶν εἰς εὐχερῆ ἀναγνώρισιν, διότι πασίγνωστον τυγχάνει ὅτι τὰ μάλιστα εἰς τὴν ἀναγνώρισιν κυρίως προσκόπτουσιν οἱ μαθηταὶ καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ διὰζόντες ὀκνοῦσι συχνὰ καὶ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν λοιπῶν σχετικῶν γ'.) παρατίθενται συγγενεῖς, ἐτυμολογικῶς καὶ ἑρμηνευτικῶς, λέξεις εἰλημμένα ἐκ τῆς τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἰδιώματος (Τζαριτζάνου ὁδηγία. Ἀθῆναι 1913) δ'). προσαρμόζονται Πραγματικαὶ Παρατηρήσεις ἀναφερόμεναι εἰς τὸν Ἰδιωτικὸν ἢ Πολιτικὸν βίον τῶν ἀρχαίων. Ἐν ἰδιαιτέρῳ δὲ θέσει, κατὰ τὰς παραγράφους μνημονεύεται ὁ σκοπός. Ὀλίγαι δὲ εἰκόνες διασαφουσί τὸ περιεχόμενον. Ἡ ἐμβάθυνσις ἀφίεται τοῖς διδάσκουσιν. Συνελόντι εἰπεῖν «ἐν βραχείῳ τὰ ἀναγκαῖα συνεπτύχθη».

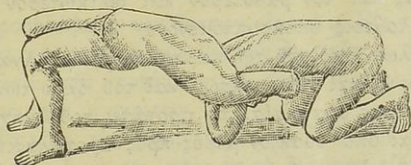
ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ--ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1.—'Ο 'Ανάχαρσις ἀπορῶν καὶ παραξενευόμενος ἐπὶ τοῖς γιγνο-
μένοις ἐν τοῖς γυμνασίοις μετὰ τῶν ἀθλητῶν ἐρωτᾷ περὶ
τούτων τὸν φιλοξενούντα αὐτὸν Σόλωνα.

- 2.—'Ο 'Ανάχαρσις ἐρωτᾷ περὶ τῶν γιγνομένων ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς
αἰθλῆς, ἐν τῇ κονίστρᾳ.

- 3.—'Ὡσαύτως ἐρωτᾷ περὶ τῶν ὀρθοστάδην ἀγωνιζομένων.
4-5.—'Ὡσαύτως διαπυρνθάνεται περὶ τῶν προτρεπόντων τοὺς κτυ-
πώντας καὶ περὶ τῶν πηδόντων ὡς μανιακῶν, ὡς νομίζει, οὕς
ὕποπτεύει, ὡς παραπαίοντας (ὅτι δὲν εἶνε στὰ καλά των).
6.—'Ο Σόλων οὐδὲλως θαυμάζει ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ τοῦ Σκύθου 'Ανα-
χάρσιδος, καὶ λέγει ὅτι ταῦτα εἶνε σωμαστικαὶ πολὺ χρήσιμοι,
ἐνθ' ὃ 'Ανάχαρσις ἀποκρινόμενος λέγει ὅτι τοῦλάχιστον αὐτὸς
ἀτομικῶς δὲν θὰ ἀνεχθῆ ποτὲ ταιούτων τι.
7.—'Ο Σόλων ὀνομάζει τὸ μέρος καὶ λέγει ὅτι ὁ χῶρος ὀνο-

μάζεται γυμνάσιον ἀφιερωμένον πρὸς τὸν Δύκειον Ἀπόλλωνα οὐ δεικνύει καὶ τὸ ἄγαλμα.

- § 8. — Ὁ Σόλων ἀναπτύσσει τὰς λεπτομερείας περὶ τῶν διαφορῶν γυμνασμάτων.
- § 9. — Ὁ Σόλων ἀπαριθμεῖ τὰ διδόμενα τοῖς νικηταῖς ἔπαθλα τοῦτων τὸ εὐτελὲς ποιὸν προκαλεῖ τὸν σαρκασμὸν τοῦ Ἀναχάρσιδος.
- § 10. — Ὁ Σόλων ἐπεξηγεῖ τὴν βαθυτέραν σημασίαν τῶν ἐπάθλων καὶ τὴν διὰ τούτων ἀποθέωσιν τῶν νικητῶν, ἣν μετ' ὀλίγον λέγει, ὅτι θὰ ἀποθαυμάσῃ καὶ ὁ Ἀναχάρσις αὐτοῖς, ὁ ἦδη σαρκάζων.
- § 11. — Ὁ Ἀναχάρσις ἀπορεῖ ἐπὶ τοῖς πραττομένοις ὑπὸ τε τῶν ἀγωνιζομένων, τῶν νικητῶν καὶ τῶν θεατῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ σήμων, πανταχόθεν συρρεόντων, οὓς διὰ ταῦτα θεωρεῖ ὡς ἀργοσχόλους· δὲν εὕρισκει δὲ ποῦ ἔγκριται τὸ τερπνόν.
- § 12. — Ὁ Σόλων λέγει ὅτι ὁ Ἀναχάρσις θὰ μετέβαλεν ὀλοσχερῶν γνώμην καὶ θὰ ἀπεθαύμαζεν ἂν συνέπιπτε νὰ παρευρεθῇ ἕτινι τῶν μεγάλων πανηγύρεων.
- § 13. — Ὁ Ἀναχάρσις λέγει ὅτι καὶ τότε δὲν θὰ μετέβαλε ποσῶν γνώμην, διότι δὲν βλέπει ἐπὶ τοῖς πραττομένοις λόγον οὐδὲ σιῶδῃ καὶ σοβαρὸν καὶ μάλιστα ἀφοῦ οἱ μὲν παθόντες εἰν πλεῖστοι ὁ δὲ νικητῆς εἷς.
- § 14. — Ὁ Σόλων ὑποδεικνύει ὅτι ὁ Ἀναχάρσις λέγει ταῦτα ἐ ἀγνοίας τῶν πραγμάτων· ὁ Ἀναχάρσις τότε ἀποδέχεται τοῦτο καὶ παρακαλεῖ τὸν Σόλωνα νὰ διδάξῃ αὐτὸν σφόδρα ἐπιθυμῶντα νὰ μάθῃ καὶ πρὸς τοῦτο ἐνταῦθα ἐλθόντα.
- § 15. — Ὁ Σόλων συνιστᾷ ὅπως ἦδη ἐρευνήσωσι τὰ περὶ τὰς σωμαστικῆς καὶ τὸν βαθύτερον καὶ τελικώτερον αὐτῶν σκοπὸν τὸν ἐν τούτοις ὑποκρυπτόμενον.
- § 16. — Ὁ Σόλων παριστᾷ τῷ παραπονουμένῳ Ἀναχάρσιδι ὅτι ἐπίγνωσις καὶ τῶν μικρῶν καὶ τοῦ ὅλου τῶν ἀγωνισμάτων εἶνε ἐπίσης ἀναγκαῖα. τῇ προτάσει τοῦ Ἀναχάρσιδος ὑπεῖα ἐρχονται ὑπὸ σύσκιον μέρος πρὸς προφύλαξιν ἐκ τῶν ἀκτινῶν τοῦ φλογεροῦ ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ἡλίου, αἵτινες τὴν Σκύθη εἶνε ὀχληραί, οὐχὶ δὲ καὶ τῇ ἐκ τῶν ἀσκήσεων ἐξῆσκημένῳ Σόλωνι.
- § 17. — Ὁ Σόλων συνιστᾷ τῷ Ἀναχάρσιδι ὅπως ζητεῖ παρ' αὐτοῦ ἐξηγήσεις, ἂν ἐν τῇ διηγήσει δὲν κατανοῇ τι ἢ ἔχη ἀντίρρηση, ἵνα οὕτως ἐξευρίσκηται τὸ ἀληθές, ὅπερ θὰ εἶνε ὠφέλιμον καὶ εἰς αὐτοῖς καὶ εἰς τοῖς Ἀθηναίοις, ὧν οὕτω ὁ Ἀναχάρσις θὰ ἀνακηρυχθῇ εὐεργέτης.
- § 18. — Ὁ Ἀναχάρσις ἐν τοῖς λόγοις τοῦ Σόλωνος ὑποπτέυει εἰρωνείαν, ἐν τούτοις δηλοῖ ὅτι θὰ πείθεται αὐτῷ ἐν πᾶσιν. ἀλλ.

τὸν παρακαλεῖ νὰ κάμῃ τὴν τῶν ἀγωνισμάτων ἐριμνεῖαν διὰ βραχείος λόγου καὶ σαφοῦς ἔχων ἐν νῷ ὅτι ἀποτείνεται πρὸς βάρβαρον.

- § 19.— Ὁ Σόλων κανονίζει τὸν τρόπον τῆς διασαφηγίσεως ἀπαρ-
λάκτως ὡς γίγνεται ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, ἀναφορικῶς πρὸς
τοὺς ἐκ τοῦ θέματος παρεκτρεπομένους· ὁ Ἀνάχαρσις ἀπο-
δέχεται εὐγνωμόνως ταῦτα.
- § 20.— Ὁ Σόλων ὀρίζων τί εἶνε πόλις καὶ τί πολίτης ἐξομοιοῖ τὴν
μὲν πόλιν πρὸς τὸ σῶμα τὸν δὲ πολίτην πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ
ἀνθρώπου. λέγει δὲ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι μεριμνῶσι τὰ μάλι-
στα περὶ τοῦ βελτίονος (τῆς ψυχῆς—πολίτου)· τὴν ἐπιτυ-
χίαν δὲ ταύτην ἐπιδιώκουσι διὰ τῆς παιδαγωγίσεως, τῆς
ὁποίας σπουδαῖον μέρος εἶνε ἡ σωμασκία, ἣτις οὐσιαστικῶς
τρέφει τὴν ψυχὴν.
- § 21.— Ὁ Σόλων ἐκθέτει τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, τὸ ἀναφε-
ρόμενον εἰς τὰ γράμματα καὶ τὴν μουσικὴν, ἐν τῇ ἐκμαθή-
σει καὶ ἀπομνημονεύσει ἐκλεκτῶν τεμαχίων ἐγκρίτων ποιη-
τῶν. Ἐπὶ τῇ προκλήσει τοῦ Ἀναχάρσιδος (ὡς Ἀρεοπαγί-
του ἤδη) πῶς τιμωροῦνται οἱ ἀποσιωπῶντες τὰ πρὸς τὸ ὑπὲρ
συζήτησιν θέμα ἀναγκαιότατα, διότι εἰς τειοῦτον παράπτωμα,
λέγει, ἤδη ὑπέπεσε καὶ ὁ Σόλων, γίνεται ἀποδεκτὸν νὰ γείνη
καὶ περὶ τούτου λόγος συντόμως.
- § 22.— Ὁ Σόλων συνεχίζει τὰ περὶ διαπαιδαγωγίσεως τῶν νέων
ἐκτὸς τοῦ σχολείου, ἐν τοῖς κόλποις τῆς κοινωνίας (ἀναστρο-
φαῖς ἐν θεάτρῳ, τραγωδίᾳ κωμωδίᾳ κλπ.) καὶ τὰ ἐκ τούτων
ὠφέλιμα.
- § 23.— Ὁ Ἀνάχαρσις ἐκθέτει τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τῆς περιβολῆς
τῶν κωμῳδῶν καὶ τραγῳδῶν καὶ ἐκ τῆς μετ' ἀφοσιώσεως
προσδλέψεως τῶν θεατῶν εἰς ταῦτα. Εἰς ταῦτα ὁ Σόλων λέγει
ὅτι ἡ προσοχὴ τῶν θεατῶν ἐν τούτοις προκαλεῖται ἐκ τῆς
οὐσίας τῆς ὑποθέσεως τοῦ δράματος καὶ ὄχι ἐκ τῶν ἐνδυμά-
των τῶν ὑποκριτῶν.
- § 24.— Τὰ εἶδη τῆς συμποσίας λέγει ὁ Σόλων τονοῦσι καὶ τὰς τῆς
ψυχῆς δυνάμεις, πρὸς ἃς τὰ διάφορα εἶδη τῶν ἀγωνισμάτων
ἀντιστοιχοῦσι καὶ συγχρόνως εἶνε τὰ ἄριστα προπαρασκευα-
στικά τῆς μετὰ ταῦτα ἐνδύτου ἀσκήσεως.
- § 25.— Διὰ τῆς ἀρμονικῆς ἀσκήσεως (τῆ ἰδρωτῆ κλπ.) ἐπιτυγχάνε-
ται ὁ καθαρμὸς τοῦ σώματος, ἀποβάλλεται πᾶν περιττὸν καὶ
ἐνισχύεται τὸ σῶμα εἰς τὴν ἀντοχὴν τῶν πόνων καὶ εἰς ἐγ-
καρτέρησιν—εἴτε ἀόπλως εἴτε ἐνόπλως.
- » 26.— Ἡ ἀσκησις εἶνε προπαρασκευὴ ὀχρείας καὶ φρουρήσεως τοῦ
σώματος. Ἐκ πάσης προπονήσεως οὐχὶ ἐξάντησις, ὡς φαί-
νεται, δυνάμεων ἀλλ' ἐπίρρωσις ἰσχύος γεννᾶται.

- § 27.— Ἐκτίθενται τὰ περὶ δρόμου καὶ τὰ ἐκ τούτου ἀγαθὰ, ὡς τὰ περὶ δισκοβολίας καὶ ἀκοντίου.
- § 28-29.— Ἐκτίθενται ὁ σκοπὸς καὶ ἡ χρησιμότης τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς κόνεως τῶν ἐν τῷ γυμνασίῳ.
- § 30.— Διὰ τῶν ἀσκήσεων οἱ πολῖται καθίστανται φρουροὶ τῆς πόλεως φοβεροὶ ἐν τε εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ· οὐ μόνον εἰς ἀτομικὸν ἀλλὰ καὶ εἰς κοινὸν ἀγαθόν.
- § 31-32.— Ὁ Ἀνάχαρσις σκώπτει τὰ λεγόμενα ὡς γίνονται, καὶ εἰρωνικῶς συμπεραίνει ὅτι ἡ θεὰ τούτων θὰ τρομάξῃ ἀσφαλῶς καὶ θὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν τὸν τυχόν ἐπελευσόμενον ἐχθρόν· προσθέτει δὲ ὅτι δέον γὰ ἀφεθῶσι ταῦτα ὡς γελοῖα καὶ γὰ ἐπιδοθῆ ἡ νεότης εἰς τὴν ἔνοπλον ἀσκησιν.
- § 33.— Ὁ Ἀνάχαρσις πιστεύει ὅτι ἐκ τῆς τριαύτης (διὰ τῆς ἀόπλου ἀσκήσεως) καταστάσεως μόνον εὐμένεια Θεοῦ τινος σφίζει τὴν πόλιν, φρονεῖ δὲ ὅτι, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἂν ἐπέλθῃ πρὸς στιγμὴν κατὰ τῶν ἐνθάδε πολιτῶν, φόβος ἀκατάσχετος ἤθελε καταλάβῃ τοὺς πάντας ἐν Ἀθήναις.
- § 34.— Ὁ Σόλων ἀντικρούει ταῦτα ὑπομιμνήσκων τὰς αἰσχρὰς ἤττας πολλῶν ἐπιδραμόντων κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐχθρῶν· δεικνύει δὲ ὅτι καὶ ἔνοπλον γυμνάσιον ὑπάρχει, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐν εἰρήνῃ ὀπλοφορία εἶνε ἀναγκαῖα μόνον εἰς τοὺς ἐν ὑπαίθρῳ βιοῦντας καὶ ἀστέγους λαοὺς.
- § 35.— Ὁ Ἀνάχαρσις τὴν ἄοπλον ἀσκησιν θεωρεῖ ὡς φειδῶ περὶ τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων καὶ ὡς ἐντελῶς ἀσκοπον ἀσκησιν. ὁ Σόλων διὰ παρομοιώσεων καταλλήλων, ἤτοι πρὸς τὰ ἐν ἀγροίαις πηλίνοις ὑγρά, πρὸς τὴν τῆς Ὑδρας πελυγονίαν, καὶ πρὸς τὸ πῦρ καὶ φῶς, δεικνύει τὰς ἀσκήσεις ὡς τονωτικὰς τῶν σωμάτων.
- § 36.— Ὁ Σόλων πρὸς τὸν ἀποροῦντα Ἀνάχαρσιν διὰ τὸ κατὰ τοὺς ἀγῶνας γυμνὸν τῶν σωμάτων, παριστᾷ ὅτι τὸ γυμνὸν εἶνε προπαρασκευαστικὸν τῆς εὐεξίας τοῦ σώματος· τὰ δὲ ἔπαθλα ὅτι ἀναδεικνύουσιν ἠθικῶς τοὺς νικητὰς διὰ τοῦ πανδήμου ἐπαίνου, ὅστις ὑποθάλλει τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν, ἄνευ τῆς ὀπίσθας ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου μηδενίζεται.
- § 37.— Ὁ Σόλων προσθέτει ὅτι τὴν κραταίωσιν τῆς ψυχικῆς ῥώμης καὶ τῆς πρὸς τοὺς κινδύνους ὁρμῆς ἐπιδιώκουσι καὶ οἱ ἀγῶνες ἀλεκτρυόνων καὶ ὀρνίθων· διότι ἡ θεὰ ἐνόπλου ἀσκήσεως γεννᾷ θηριωδίαν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ βλάβην ἐξ ἐνδεχομένης ἀπωλείας ἀρίστων πολιτῶν.
- § 38.— Ἐκ τῶν ἐν συμπάσῃ τῇ Ἑλλάδι ἀγῶνων οἱ ἐν Σπάρτῃ εἶνε οἱ δεινότεροι (ὑδρολουσαί, αἱματηραὶ μαστιγώσεις)· ἡ θεὰ τούτων εἰς τοὺς γονεῖς τῶν ἀγωνιζομένων εὐχὴ συγκίνησιν, ἀλλὰ ἐνθουσιασμὸν γεννᾷ. Ὁ νομοθέτης τούτων Λυκούργος

οὐχὶ ὡς ἐχθρός, ἀλλ' ὡς σοφὸς προνόγησε διὰ τούτων πρὸς παρασκευὴν ρωμαλέων καὶ ἀτρομήτων σωματίων καὶ φρουρῶν τῆς πόλεως.

§ 39.— Ὁ Σόλων βεβαιοῖ ὅτι ἐν πρεσβυτικῇ ἡλικίᾳ ὁ Λυκοῦργος ἐνομοθέτησε ταῦτα μεταγαγὼν ἐκ Κρήτης, ὄντα ἐκεῖ θεόδοτα· δὲν εἰσῆχθησαν δὲ ἐν Ἀθήναις (λέγει) διὰ τὴν ἐμμονὴν τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰ πάτρια θέσμινα. Ἐν τούτοις ὁ Ἀνάχαρσις ἀδυνατεῖ νὰ παραδεχθῇ τὰ ὄντως φοβερὰ ταῦτα ὡς ὀρθὰ καὶ ἀνεκτά, ἄτινα μᾶλλον εἰς παράφρονας προσιδιάζουσιν.

§ 40.— Ὁ Σόλων προσθέτει ὅτι καὶ ἐν Σπάρτῃ θὰ εὑρεθῶσιν ἀπολογηταὶ καὶ ὑπερασπισταὶ τῶν ἐκεῖ ἀσκήσεων. Ὁ Ἀνάχαρσις, προκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Σόλωνος, ἀναμολογεῖ τὴν ὑπάρχουσαν ἀνομοιότητα τῶν ἐν Σκυθίᾳ γιγνομένων ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ λέγει ὅτι τὰ ἐνταῦθα οὐδόλως εἶνε ἀνεκτά ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ζητεῖ διὰ τὸ προκεχωρηκὸς τῆς ὥρας καὶ ἵνα ἀντλήσῃ νέας πνευματικὰς δυνάμεις, νὰ ἀναδληθῇ ἢ περὶ τούτων ἔκθεσις καὶ συζήτησις.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ-ΕΝΥΠΝΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

§ 1). Οικογενειακὸν συμβούλιον ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ τοῦ Λουκιανοῦ ἀποφαίνεται ὅτι δεόν ὁ νεαρὸς Λουκιανός, ἤδη ἀπόφοιτος τῆς ἐγγχωρίου στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως, νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τέχνην βιοποριστικὴν.

§ 2). — Διὰ πλείστους λόγους προτιμᾶται ἐκ τῶν τεχνῶν ἡ Ἑρμογλυφικὴ ἀρμόζουσα τῷ Λουκιανῷ, ἅτε ἔχοντι κλίσιν πρὸς ταύτην, καὶ ὡς οἰκογενειακὴ τέχνη.

Ἑρμογλυφεῖς

§ 3). — Ὁ Λουκιανὸς κάμνει ἐναρξιν ἐν τῇ τέχνῃ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ πρὸς μητρὸς θείου του, ἀλλ', ἀτυχήσας ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ, ἐγκαταλείπει ταύτην θλιβερῶς.

§ 4). — Ἡ μήτηρ τοῦ νέου ὑποθάλλει αὐτὸν καὶ κακίξει τὸν θεῖον (ἀδελφόν τῆς) ἐπὶ ἄκρα αὐστηρότητι· ὁ νέος κατακλιθεὶς εἰς ὕπνον ὀνειρεύεται σχετικὰ πρὸς τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἡμέρας.

§ 5). — Κατὰ ταῦτα ὁ Λουκιανὸς ἀφηγεῖται ὄνειρον, ὅπερ εἶδεν, καθ' ὕπνου· τόσον δὲ εἶνε ζωηρὰ ἢ ἀφήγησις, ὥστε κινδυνεῦει νὰ πιστευθῇ τοῦτο ὡς πραγματικὸν γεγονός.

§ 6). — Τὸ ὄνειρον δύο γυναῖκες ἕλως δικόρου περιβολῆς καὶ τρόπων διημφισβήτου αὐτὸν διὰ σφοδρᾶς λογομαχίας καὶ βιαιῶν χειρωναγιῶν.

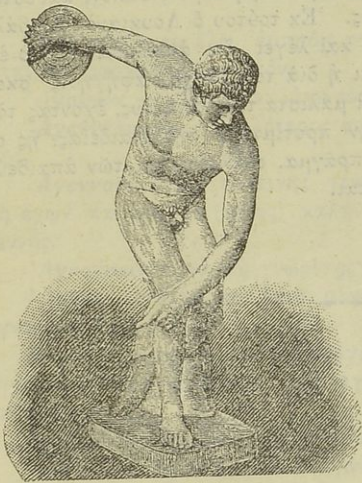
§ 7). — Ἐπελθούσης μεταξύ των συμφωνίας ὅπως ὁ νέος ἐκλέξῃ ἐκ τῶν δύο τίνα προτιμᾶ, ἡ Ἑρμογλυφικὴ τέχνη (ἡ ἑτέρα τῶν γυναικῶν τοῦ ὄνειρου) σπεύδει καὶ ἐκθέτει πρὸς τὸν νέον τὰ ἐξ αὐτῆς μέλλοντα νὰ προσγείνωσιν εἰς ἐκεῖνον ἀγαθὰ.

§ 8). — Ἡ Ἑρμογλυφικὴ προβάλλει ὡς δέλεαρ τὴν ὑψίστην ὁρᾶν, ἧς ἔτυχον οἱ ἐπιφανέστατοι καλλιτέχναι καὶ ἧς βεβαίως θὰ τύχῃ καὶ αὐτός (ὁ νέος).

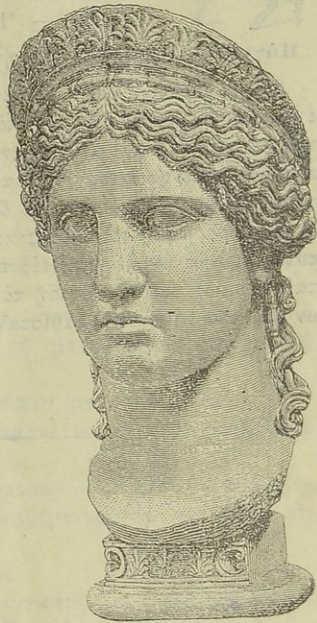
§ 9). — Ἡ Παιδεία (ἡ ἑτέρα γυνή) ἐκθέτει τὰ ἀντεπιχειρήματα, δι' ὧν ἀναιρεῖ τὰ παρασταθέντα ὑπὸ τῆς ἑτέρας ὡς ἀγαθὰ, καὶ βεβαίως τὸν νέον, ὅτι ἐν τῇ τέχνῃ ὧν οὐδέποτε θὰ παύσῃ νὰ νομίζεται βάνανυσος καὶ χειρῶναξ.

§ 10). — Ἡ Παιδεία πρῖστ᾽ ὅτι τὰ ἐξ αὐτῆς ἀγαθὰ εἶνε πνευματικὰ καὶ θεῖα ὡς ἔργα ἀρειῶν.

§ 11-13). — Εἶτα ἡ Παιδεία ἀπαριθμεῖ τὰς τιμὰς καὶ τὰ εἶδη τῶν τιμῶν, ὧν θὰ ἀπολαύσῃ ὁ νέος ὧν μετ' αὐτῆς, θὰ τύχῃ ἀθανασίας ἀληθοῦς διὰ τὴν δόξαν, ἣν θὰ ἔχῃ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ, ἐν

Διοκοβόλος Μύρονος

Πολυκλείτου Ἥρα

μέσῳ ἰδιωτῶν καὶ πόλεων. Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀγκφέρει ὀνόματα σοφῶν καὶ λογίων ἐνδόξων.

Νιόβη

§ 13.) — Ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὰ ἐξ ἑαυτῆς καὶ τῆς ἑτέρας ἀγαθὰ, ἡ Παιδεία ἀπαριθμεῖ τὰ ταπεινὰ καὶ χαμαιζήλα τὰ παρεμχρτοῦντα παντὶ τεχνίτῃ.

§ 14.) — Ταύτης ἔτι λεγούσης, ὁ νέος ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Παιδείας. Ἐκ τούτου ἡ ἑτέρα, ἡ Τέχνη, καταλαμβάνεται ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς ἐξ ὀργῆς καὶ μένει ἀκίνητος, ὡς ἡ ἀπολιθωθεῖσα Νιόβη.

§ 15.) — Ἡ Παιδεία ὑπερχαρῆς ἐπὶ τούτοις, ἐπὶ ὀχύματος ἵππων ὑποπτέρων, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας περιάγει αὐτὸν μετέωρον εἰς ὕψος καὶ ἐκεῖθεν ἐπιδεικνύει τῷ γέῳ τήνοικουμένην, ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τῶν κάτω θεωμένων ἀνθρώπων.

§ 16.) — Ἡ Παιδεία μετὰ ταῦτα παραδίδει τὸν Πήγαδος νέον πρὸς τὸν ἤδη περιχαρῆ πατέρα.

§ 17-19.) — Μετὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ ὀνείρου οἱ ἀκούοντες, λέγει, ἀνυπομονοῦσι, ψέγουσι τὸ ὄνειρον ὡς μικρόν, ἔωλον, καὶ ἐστερημένον χάριτος καὶ καλοῦ τινος. Ἐκ τούτου ὁ Λουκιανὸς προβάλλει τὰ τοῦ Ξενοφῶντος ὄνειρα καὶ λέγει ὅτι ἀποβλέπει εἰς τὸ ἐκ τούτων ὄφελος· διατυπώνει δὲ ὅτι ἢ διὰ τοῦ ὀνείρου ἀφήγησις σκοπεῖ γὰρ παρορμήσῃ τοὺς νέους καὶ μάλιστα τοὺς ἀπόρους, ἔχοντας τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς ὑπόδειγμα, εἰς τὴν προτίμησιν τῆς Παιδείας, ἧς οἱ ὀπαδοί, ὅπως καὶ ἂν ἀποβῇ τὸ πρᾶγμα, εὐκλεέστεροι τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ τῶν λιθοξῶν καθίστανται.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ—ΕΝΥΠΝΙΟΝ

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ΠΟΙΚΙΛΑ, ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΩΣ

Ἄγε.—ὀδήγει, ἔλα, ἐμπρός· τοῦ ἄγω ἢ προστ. ἐνεστ. λαμβά-
νεται ὡς παρακελευσματικόν.

Ἄγουσιν.—ὀδηγοῦσιν· (ἀγωγός, ἀγωγή).

Ἄγεννέστερος.—δειλότερος συγκριτ. τοῦ : ἀγεννής. ἰδὲ ἀγεν-
νοῦς.

Ἄγεννοῦς.—ἐκ ταπεινῆς γενεᾶς. γεν. ἐνικ. τοῦ : ἀγεννής· =
μὴ ἔχων καταγωγὴν (γένος) καλήν, ἢ μεγαλόφρονα· ἀντιθ. = εὐ-
γεννής.

Ἄγνοῖσιν.—νά μὴ γνωρίσῃς· ἀπαρ. μελ. τοῦ ἀγνοῶ.

Ἄγνός. = ἀγνώτος ἐπιθ. μονοκαταλ. = (ἀ-γιγνώσκω), ἐν φ'·
ἀγνός = καθρός.

ἄγχουσι.—σφίγγονται, στενοχωροῦσιν (ἀλλήλους)· τοῦ ῥήμ.
ἄγχω = πνίγω (ἀγχόνη)· τοῖς ἀγωνιζόμενοις ἐν τῇ πάλλῃ εἶνε
τοῦτο ἴδιον.

ἀγχομένοις. = μετοχ. ἰδὲ ἄγχουσι.

ἀγῶσι. ὄστ. πληθ. ὄνομα. = ὁ ἀγών. γνωστή εἶνε ἡ μεγίστη τιμή, ἣς
ἀπέλαυνον οἱ νικηταὶ τῶν 4 μεγάλων Πανελληνίων ἑορτῶν.

ἄδοιντο.—νά ψάλλωνται, φημίζωνται, εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ ἄδω—
ομι· (αἰείω) (αἰσῶς = ψάλτης, ἄσμα).

ἄδοξότερος. = ἔχων ὀλιγοτέραν δόξαν. συγκριτ. τοῦ : ἄδοξος,
ἀ-δόξα (δοκεῖ).

ἀεί.—ἐκάστοτε, ἢ πάντοτε, ἐπίρ. χρόνου.

ἀθέρας.—τὰ ἄγνα, κοινῶς γένεια τοῦ ἀσταχυοῦ σίτου, κριθῆς
κλπ. (ὁ ἀθέρας = τὸ λεπτότατον μέρος τινός).

ἄθλα. = (τὰ) βραβεῖα. ἄθλος (ὁ) = ὁ ἀγών· τὰ διδόμενα ἄθλα·
ἦ ἴαν ποικίλα.

αἰδοῦς. = οὗτ. γ'. κλίσ. αἰδῶς-δοῦς = ἐντροπή πρὸ τῆς πράξεως·
ἰδὲ αἰσχυνεῖται.

αἰθρίω. = προδόμω. οὗτ. γεν. οὐδ. (αἴθρη, αἰθρία) τὸ ἀκάλυ-
πτον μέρος. = εἰς τὸ ἀναικτὸν καὶ ἀστεγον μέρος τῆς αὐλῆς.

αἰκίζομένων. = τὸν βασανίζουσι μετοχ. αἰκίζομαι (αἰκία).

γίς).

αἴρεσθαι. = σηκώνειν τι (αἴρ. αρ). ἀπαρμ. ἐνεστ. τοῦ αἴρω — κίρωμι (ἄρσις).

αἰσθάνονται, αἰσθη, = ὑποτακτ. ἀορ, 6' τοῦ αἰσθάνομαι.

Αἰσχίνην. Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους, ἀρχηγὸς τῶν ἐν Ἀθήναις φίλων τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου Β' (390—314 π. χ.).

αἰσχυνεῖται, = θά ἐντραπῆ, μέσ. μελ. τοῦ αἰσχύνω. = ἀσχημίζω τι. αἰσχύνομαι. = ἐντρέπομαι διὰ κακόν. συνώνυμ. αἰδοῦμαι. = ἐντρέπομαι νὰ κάμω τι (ντιργιέμαι).

αἰχμηρά. ἐπιθετ. (αἰχμή = μύτη ὄργανου). = ἔχοντα ὄξειαν ἄκραν, ὀξεά.

ἀκαμάτους. ἐπιθ. δικ. (ἀ-κάμνω) = ἀκουράστους, ἀκαταβλήτους.

ἀκήρατος = ἀκέραιος, ἄθικτος, ἀπείρακτος, καθαρός. ἐπιθ. δικαταλ. εἰς-ος (ἀ-κεράννυμι).

αἰκίζομένων. = κακουμένων, βλαπτομένων μετοχ. τοῦ (αἰκία) κλικίζομαι.

αἰσχύνονται. = ἀσχημίζονται.

ἀκινάκην. = οὐσ. α' κλίσ. = ξίφος, εὐθύ, κλι βραχύ, Περσικὸν βξηρητημένον ἐκ τῆς ὀσφύος.

ἀκμῆ, ἀκμήν. = με δύναμιν, ζωή.

ἀλεκτριούων δίκην. = ὡς πετεινοί, κοκκόριχ, ἰδὲ δοτύγων.

ἄληκτον, = ἀτελεύτητον, ἀκατάπαυστον (ἀ-λήγω). ἐπιθ. δικατ.

ἀλλήλων, (παρ' ἀλλήλων) = ἀναμεταξύ των. ἀντωνυμ. ἀλληλοπαθής.

ἀλκᾶς, οὐσ. α' κλίσ. — ἀλκή = δύναμις, (ἄλκιμος).

ἀλκιμώτερα, = με περισσοτέρας δυνάμεις, ἰδέ' ἀλκᾶς.

ἀλλοδαπῆς, = ξένης γῆς, ἐδάφους. οὐσ. κλίσ. α' (ἀλλο-δαπ-ἔδαφος), ἀντιθ. = ἡμεδαπῆς γῆς.

ἄλλως, (κλι ἄλλως) = κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ μάλιστα.

ἀλλόκοτα, = κηκοφτισμένα. ἐπιθ. δικατ. εἰς-ος. ἐκ τοῦ ἄλλος — κότος = ἦθος, διάθεσις, ἢ τό, κότος εἶνε κατάληξις.

ἄμα, = συγχρόνως.

ἀμάρτοιμεν, = ἠθέλομεν ἀποτύχη. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ ἀμαρτάνω τινός = ἀποτυγάνω. (ἀμάρτημα).

ἄμαχον, = ἀπολέμητον, ἀκατάβλητον. (ἀ-μάχη).

ἀμβροσίαν, = ἀθάνατον, θεῖαν. ἐπιθετ. — ος. ὡς οὐσιαστ. ἀμβροσία = θεία τροφή. δι' ἧς οἱ θεοὶ διετήρουν τὴν ἀθανασίαν.

ἀμείβων, = ἀλλάστων τόπους. μετοχ. ἐνεστ. ἀμείβομαι = ἀποκρίνομαι, ἀπολαύω, (ἀμοιβή, ἀμοιβαῖος).

ἀμείνοσιν, = ἐναρέτοις. δοτ. πληθ. συγκρ. τοῦ ἀμείνων = ἀγαθός.

ἀμεινον, = προτιμότερον, συγκριτ. τοῦ ἀγαθός.

ἀμείψομαι, = θά σέ ἀνταμείψω, θά σέ ἱκανοποιήσω. μέλλ. τοῦ ἀμείδω — θομαι. ἰδὲ ἀμείδων.

ἀμει(ι)γγές, ἄμει(ι)κτον. ἐπιθ. δικατλ. (ἀ-μεί(ι)γνυμι) = ἀνόθευτον, γνήσιον (σὺμ-μει(ι)γγής).

ἀμιλλα, οὖσ. α'. = συναγωνισμὸς πρὸς ἐπικράτησιν, ὄχι ἐπὶ κακῇ ἀλλήλων, τῶν ἀγωνιζομένων.

ἀμιλλωμένους, μετοχ. ἀμιλλῶμαι = συνερίζομαι νὰ ἐπικρατήσω, χωρὶς νὰ θέλω καὶ τὸ κακὸν τοῦ ἀντιπάλου. ἄμιλλα, (ἐφάμιλλος).

ἀμιλλῶνται, ἰδὲ ἀμιλλωμένους.

ἀμπεχομένους-νος, = ἐνδύομενος, φορῶν. μετοχ. ἀμπέχομαι — ἀμπέχω, ἀμπίσχω. (ἀμπέχονον),

ἀμυνοῦντα = νὰ ὑπερασπίσῃ. μετοχ. μέλλ. τοῦ : ἀμύνω τι = βοηθῶ, καὶ ἀμύνομαι τινα = ἀποκρούω τινὰ ὑπερασπίζω ἑμαυτόν. (ἄμυνα).

ἀμυντήριον, = μέσον προφυλάξεως (ἀμύνω — ομαι) οὖσ. οὐδέτ.

ἀναβολή, = περιβολή, ἐνδυμασία. (ἀναβάλλομαι).

ἀναβιβάζονται, = ἀνεβάζουσι. Ἐν τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστήρσι, οἱ μάρτυρες ἀνέβαινον εἰς ὑψηλότερόν τι μέρος διὰ νὰ ἀκούωνται εὐκρινῶς· τὸ ἀναβιβάζειν μετεχειρίζοντο καὶ διὰ τὸν Ἄρειον πάγον, διότι τὸ δικαστήριον τοῦτο ἔκειτο ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ βραχώδους λόφου.

ἀναγεγράφθω = ἄς εἶνε ἀναγεγραμμένος. προστ. παθητ. παρακ. τοῦ : ἀνα-γράφομαι. τὰ ὀνόματα τῶν εὐεργετῶν ἀνέγραφον εἰς τιμητικὰς στήλας. (ἀναγραφή).

ἀναδρομούμεθα, = θὰ γυρίσωμεν. μέσ. μέλλ. τοῦ : ἀνατρέχω = πάλιν ἔρχομαι πρὸς τι. (ἀναδρομή).

ἀνδριάντων, ἀνδριάς = ὁμοίωμα εἰς ἥρωα συνήθως, ἐνῶ εἰς θεὸν = ἄγαλμα. ὁ ἀνδριάς συνήθως ἦτο ἐκ μετάλλου, ἐνῶ τὸ ἄγαλμα ἐκ λίθου.

ἀναίρεισιν, = σήκωμα. ἐπιχειρήσεις, καταστροφὴ εἰς ἀπόκτησιν. οὖσ. γ'. κλισ. (ἀνά-αίρῶ).

ἀναιρεῖσθαι, = ἀποκτᾶ, γίνεται κύριος, λαμβάνει. ἀνά-αίρεισθαι. ἀπαρμψ.

ἀναιρεῖται, ἐνεστ. = λαμβάνει, κυριεύει (ἀναιρέτης, ἀναίρεισις).

ἀνακεκλασμένη, = στριμμένη, καμπυλωμένη πρὸς τὰ ἄνω μετοχ. παρακείμε. παθητ. τοῦ ἀνακλῶ-ῶμαι = τσακίζω, θραύω. κλάσμα.

ἀνακύπτειν, = νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι. (ἀνά-κύπτειν). ἀπαρμψ. ἐνεστ. κύπτω — κεκυφός. (σὺφτω).

ἀνακαύσειας, = νὰ ἐξάψῃς. εὐκτ. ἐνεργ. ἀόριστ. (καὶ τύπος = ἀνακαύσαις) τοῦ ἀνά-καίω = ὀλοκαυτῶ, ἐν θυσίαις

ἀναλήψη, = θὰ ἀναλάβῃς. β' πρόσωπον μέλλοντ. τοῦ ἀναλαμδάνω. (ἀνάληψις).

ἀναπέπλησται, = ἔχει γεμίσει πολύ. = ἀνά-πέπλησμαι. παθητ. παρακ. τοῦ: πίμπλαμαι = γεμίζω. (πλήρης).

ἀναπηδῶσι, ἐνεστ. τοῦ ἀνά-πηδῶ. = πηδῶ φερόμενος πρὸς τὰ ἄνω.

ἀνάλωσις, = δαπάνη. (ἀναλίσκω).

ἀναπλησθέντες (βορβόρου) = περικαλυφθέντες ἀπὸ λάσπην. μετοχ. παθητ. ἄορ. τοῦ ἀνά-πίμπλαμαι.

ἀναρριπίζομεν, = ἀνανεώνομεν τὸν ἀέρα, ἐξερεθίζομεν. ἐνεστ. ἀνά-ρριπίζω. (ρίψ-πός-ρριπίδιον. = ψαθί.) = ἀναφυσῶ καὶ ἀνανεώνω τὸν ἀέρα πρὸς συντήρησιν τοῦ πυρός.

ἀναρριπιζομένη, = ἐρεθιζομένη μετοχ. ἰδέ· ἀναρριπίζομεν.

ἀναρριπτοῦσιν, ἐνεστ. = ἀνά-ριπτῶ. (θαμιστικὸν τοῦ· ρίπτω) = κατ' ἐπανάληψιν ρίπτω, κτυπῶ (ἀνάρριψις).

ἀναστήσατε, = τοποθετήσατε ἐπάνω. ἐγείρατε, σηκώσατε. προστ. ἄορ. τοῦ: ἀνά-ἴστημι. (ἀνάστασις).

ἀνασχέσθαι, = νὰ βαστάξητε ἀπαρεμφ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἀνέχω, ἀνέχομαι· ἰδέ, ἀνέχη (ἀνοχή).

ἀνασχόμενον, = ἀφου ὑπομείνη, βαστάξη. μετοχ. μέσ. ἄορ. β' τοῦ ἀνέχομαι. ἰδέ, ἀνέχη.

ἀναστρέψη, = ἀναποδογυρίση (τρέπω) (ἀνατροπή)· ἀναστρέψη = νὰ τοῦ ἀλλάξῃ θέσιν. (στρέφω) (ἀναστροφή).

ἀναφλεγείη, = νὰ ἀνάψῃ πάλιν, νὰ ἐξαφθῇ. εὐκτ. παθ. ἄορ. β' τοῦ: ἀναφλέγω· (ἀνάφλεξις).

Ἀνάχαρσι, κλητ. τοῦ Ἀνάχαρσις-δος. Οὗτος Σκύθης, υἱὸς Ἑλληγίδος καὶ πατρὸς Γκνούρου, βασιλεὺς Νομαδικῶν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Εὐξείνου Πόντου φυλῶν, ἐνεφανίσθη ἐν Ἀθήναις τῷ 589 ἔτος π. Χ. καὶ ἐγένετο ξένος καὶ μαθητὴς τοῦ Σόλωνος. Διεφημίσθη ἐν Ἑλλάδι διὰ τὴν ἀφιλοκέρδειαν, πολυγυνάσιαν καὶ αὐστηρότητα ἡθῶν· ἐπανελθὼν εἰς Σκυθίαν ἠθέλησε νὰ εἰσαγάγῃ ἐκεῖ τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος, ἀλλὰ ἐχαρκτηρίσθη ὡς ἀσεβὴς καὶ ἐφονεύθη παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Σωλίου, βασιλέως γενομένου τῶν Σκυθῶν· οἱ Ἕλληνες τάσσουσι τοῦτον μεταξὺ τῶν 7 σοφῶν· ἀποδίδονται πρὸς αὐτὸν ἀποφθεγμάτων, νόθα ἴσως, ὡς καὶ ἐπιστολαί· ἐν τῶν ἀποφθεγμάτων τούτων εἶπε τὸ περὶ Νόμων, οὗς οὗτος παραβάλλει πρὸς ἀραχνοειδεῖς ἱστούς, αἵτινες συλλαμβάνουσι μόνον τὰ μικρὰ ἔντομα, ἐνῶ ἀκωλύτως ἀφήνουσι τὰ μεγάλα νὰ διαβαίνωσιν.

ἀνδρίζεσθαι, ἀπαρ. ἐνεστ. ἀνδρίζομαι· ἀνήρ. = λαμβάνω, ἔχω, δυνάμεις ἀνδρός· ἀντρίεῦω.

ἀνδρική, ἐπιθετ. = ἀνδρὶ ἀρμόζουσα.

ἀνδρώδης, ἐπιθετ. δικτλ. = ὡσάν ἀνδρας.

ἀνέπλαττον, = ἀνέπλαττον, ἔδιδον διαφόρους μορφάς. εἰς πηλόν, ζύμην, κηρὸν καὶ τὰ ὅμοια· ἐντεῦθεν καὶ ἡ τέχνη Πλαστική· πρατ. τοῦ: πλάττω· (ἀνάπλασις).

ἀνέχη, = ἔὰν ὑποφέρῃς, β' προσ. ἐνεστ. τοῦ: ἀνέχομαι. = κρατῶ τι πρὸς τὰ ἄνω, ὑπομένω.

ἀνεφώσοι, = με ἀνοικτούς· μετοχ. ἐνεργ'. παρακμν. δοτ. πληθυντ. (ἀνέφωγα) τοῦ ἀνοίγω. (ἀνοιξις).

ἀνιωμένας, μετοχ. ἐνεστ. ἀνά-ιωμαι = πάλιν ἰατρούω (ἀν-ίματος)· δύναται νὰ εἶνε καὶ τοῦ ἀνιωμαι (ἀνία ἀνιαρός) ἐνοχλοῦμαι.

ἀνολολύζων, μετοχ. ἐνεστ. ἀνά-δολολύζω = κλαίων καὶ ἀναστενάζων διαρκῶς (δολολυγμός).

ἀντεροῶ, = θὰ σοὶ ἀντεῖπω. = ἀντι-ἐρῶ. μέλλ. τοῦ: λέγω = θὰ εἶπω τι ἐναντίον — θὰ φέρω ἀντιρρήσεις. οἱ δολογμοὶ καὶ τὰ δάκρυα δὲν ἐταπεινῶνον τοὺς ἥρωας, διότι καὶ αὐτοὶ ὑπέκυπτον εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας.

ἀντεροῶν, μετοχ. μέλλ. = ἀντι-ἐρῶ· ἴδὲ ἀντεροῶ. ἀντίρρησις.

ἀντιβλέπειν, ἀπαρμφ. ἐνεστ. = ἀντι-βλέπω. = ἐναντίοντινός προσ-βλέπω, ρίπτω τὸ βλέμμα.

ἀντίληψις = τὸ πιάσιμον μεταξὺ των. αὐτ. γ' κλίσι. (ἀντιλαμβάνω-νομί).

ἀποτείνω, = ἔὰν ἤθελε παραταθῆ. εὐκτ. ἐνεστ. ἀπὸ — τείνω = τεντώω, παρατείνω (ἀπότασις).

ἀποτος = χωρὶς ποτόν. (ἀ — πίνω), ἐπιθ. δικτλ. ὁ πότος = τὸ πίνειν.

ἀποσκώπτειν εἰς τοὺς πολίτας, = νὰ κοροϊδεύουν τοὺς πολίτας.

ἀποφαίνουσα, = ἀποδεικνύουσα. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ: = ἀποφαίνω = φανερώω (φάν.) (ἀπόφα|ν|σις).

ἀποφανεῖς, = θὰ ἀναδείξεις. ἐνεργ. μέλλ. τοῦ: ἀπὸ — φαίνω. Ἴδὲ ἀποφάνουσα.

ἀποφέρειν — ων, = συνεισφέρειν, — ρων. ἐνεστ. τοῦ: ἀπο — φέρω = πράγω· (ἀποφορά).

ἀποφυσῶντα, = ὅστις φυτῶν ἀπομυκρύνει τι. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ: (ἀπο — φυσῶ) ἀποφυσῶ. (φύσημα, φύσα — ης = φυσερόν).

ἀποχειροβίωτος, ἐπιθ. δικτλ. — ος (ἀπὸ — ζῶ). (ἀπὸ — χεῖρ — βιωτός — ὁ ἀπὸ τῶν ἰδίων χειρῶν (ἐργαζόμενος) ζῶν. χειρῶναξ, ὁ καὶ ἀποχειρόβιος· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ δημιουργός = τεχνίτης.

ἀποχρῶσαν, = ἐπαρκῆ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ: ἀποχρῶ (χρέω-ήω) — ἀποχρῶν.

ἀπραγμόνας, = ἄνευ ἐνεργείας, χωρὶς ὄρασιν, κόπον. ἐπίρ. ἐξ ἐπιθ. ἀπράγμων (ἀ — πράττω).

ἀπτερος, = ἄνευ πτερῶν. (ἀπτῆν) ἐπιθ. δικτλ.

ἀράμενον — νος, = σιγήσας· μετχ. ἀορ. α' τοῦ: αἶρω — ομαι (ἄρσις).

ἀρατιομένοις, = μετὰ κρότου (σφοδρῶς) κτυπῶντας αὐτοὺς κατὰ γῆς. μετοχ. ἐνεστ. ἀράττω ἢ ἀράσσω — ομαι.

ἀργός, ἐπίθ. δικτλ. ἢ τρικτλ. = ἄνευ δράσεως.

Ἄρεοπαγίτης, = δικαστῆς τοῦ Ἄρειου πάγου. τοῦτου τοῦ δικαστηρίου ἢ δικαιοδοσία δὲν ἔμεινε στάσιμος· ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ προσόντα τῶν δικαστῶν αὐτοῦ ὑπέστησαν πολλὰς μεταβολάς.

ἄριστε (ᾶ) = φίλατε, ἀγαθέ μου ἄνθρωπε. κλητικ. ὑπερθετ. τοῦ ἀγαθός.

ἀριστείας, = κατορθώματα τῶν ἀρίστων. οὐσ. α' κλίσι.

ἀρθεῖς, = ὑψωθείς, μετοχ. παθητ. ἀορ. τοῦ· αἴρω-ομαι = σηκῶν = σηκωθείς· (ἄρσις).

ἄρξαιτο, = νὰ ἀρχίσῃ. εὐκτ. μέσ. ἀορ. τοῦ· ἄρχομαι.

ἄρρενωποί, = ὅ ἔχων ὄψιν, φρόνημα κλπ. ἀνδρός. ἐπίθ. τρικτλ. (ἄρρηγν—ὄψ).

ἄρτι, ἐπίρ. = πρὸ ὀλίγου, τώρα δά. συντάσσεται σπανίως καὶ μὲ μέλλοντα, συνήθως δὲ μὲ ἐνεστ., παρατ., παρακμ. καὶ ὑπερσυντελ.

ἄρχεται, = κάμνει ἀρχήν.

ἀρχομένοις (τῆς τέχνης), = τοῖς ἀρχαρίοις.

ἀσαρκία, = ἔλλειψις σαρκῶν, ἰσχνότης, ἀντιθ. πολυσαρκία.

ἀσθμαίνοντα, = λαχανιάζοντα, πνευστιῶντα, μετοχ. ἐνεστ. (ἄσθμα).

ἄσιτος, = χωρὶς τροφήν. (ἄ—σίτα) ἐπιθ. δικτλ.

ἀσκημάτων, = γυμνασμάτων, ἀσκήσεων. οὐσ. γ' κλίσι. (ἀσκέω—ᾶ), ἀσκητής.

ἀσκοῦμεν, ἐνεστ. τοῦ ἀσκῶ = γυμνάζω.

ἀστήρ, = ἀστερισμός. ἴδὲ κύνα.

ἀσυμπαγεῖς, — γῆ, = δὲν ἔπηξαν ἀκόμῃ. δὲν ἐστερεοποιήθησαν. ἐπιθ. δικτλ. εἰς—ἡς—ἑς· (ἄ—σύν—πήγνυμι) = ἀσύμπηκτος, ἀσυνάρτητος.

ἀσχόλοις—οὔσιν, = εὐρίσκονται εἰς ἐνασχόλησιν. δοτ. πληθ. τοῦ ἐπιθ. ἀσχολός (ἄ—σχολή), ἀσχολοῦμαι. οὔσιν, μετοχ. ἐνεστ. εἰμί.

ἀτάρ, σύνδσμ. ἀντιθ. = ἀλλά.

ἄτε, = διότι, ἐνῶ· ἄ—τέ = καὶ τὰ ὅποια.

ἄτερος, ἀόριστ. ἀντωνυμ. καὶ ἄρθρ. = ὁ ἕτερος.

ἀτερπῆ (οὐκ), = ὄχι ἀτερπῆ = εὐτερπῆ, τερπνά. ἐπιθ. δικ. (τέρπω).

ἀτεχνῶς, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἀτεχνῆς (ἄ—τέχνη) = μετὰ πολλῆς τέχνης, λίαν, ἐνῶ ἀτέχνως = ἄνευ τέχνης (ἄτεχνος).

ἀτιμότερον, ἐπιθ. τρικτλ. (ἄ—τιμή) = ἐστερημένον τιμῆς.

αὐθαιρέτως, = ἀνεξαρτήτως, ἄνευ περιορισμοῦ (αὐτός—αἰροῦμαι) ἐπίρ. τρόπ.

αὐτίκα = πάραυτα, ἀμέσως, ἐπίρ. χρόν.

αὐτοβοεῖ = μὲ πρώτην ὀρμήν, ἐπιρ. τρόπ.

αὐτόχθονας = ἐντοπίους, γηγενεῖς, ἐπιθ. δικτ. (αὐτός—χθῶν

= γῆ). οἱ Ἀθηναῖοι ἐκαυχῶντο ὅτι ἐφύτρωσαν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ὡς τέττιγες, διὸ ἔφερον μέχρι Περικλέους ὡς κόσμημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἰδώλιον τέττιγος, κρωδύλον.

αὐλήματα—τοὺς ἤχους τοῦ αὐλοῦ (φλογέρας). τὸν αὐλὸν μεταχειρίζοντο ἐν θυσίαις, συμποσίοις, κηδεῖαις καὶ τῇ θεάτρῳ· τρία εἶδη αὐλῶν ἦσαν εἰς παραγωγὴν μουσικῆς Δωρίου, Φρυγίου καὶ Λυδίου τόνου· ἡ ἐφεύρεσις τοῦ αὐλοῦ ἀπαδίδετο εἰς τὸν Πᾶνα· ὁ αὐλὸς ἦτο ὄργανον πνευστικὸν καὶ συνέκειτο ἢ ἐξ ἑνὸς καλάμου ἢ ἐκ πολλῶν συντηνωμένων.

ἀφανές -ῆς—μὴ φανερός, ἄσημος, κρυμμένος, ἐπίθετ. δικτλ. (ἀ-φαίνω).

ἀφανίσαντες—ἐξαλείψαντες (ἰδέ: ἀφανές), μετχ. ἄορ. τοῦ: ἀφανίζω.

ἀφειδεῖν = νὰ μὴ λυπεῖνται τὰ σώματά των, ἀπαρεμφ. ἐνεστ. τοῦ: ἀφειδῶ (ἀ-φείδομαι, φειδῶ).

ἀφεθείην—μετὰ τὴν παῦσιν τῶν μαθημάτων. εὐκτ. παθτ. ἄορ. τοῦ: ἀφίημι—μαι (= ἀπὸ—ἴημι), ἄφεις, ἀφετηρία.

ἀφείς—παραιτήσας, μετοχ. παθ. ἄορ. τοῦ: ἀφίημι,—μαι ἰδέ: ἀφέντες.

ἀφελεῖν—νὰ βγάλω, ἀπαρμ. ἐνερ. ἄορ. ὅ' τοῦ: ἀπὸ—αἰρῶ. -οῦμαι—ἀφαιρῶ (ἀφαίρεσις, ἀφαιρέτης, ἀφαιρετέος).

ἀφέντες—παραιτήσαντες, μετοχ. παθητ. ἄορ. ἀφείς -εῖσα -ἐν. (ἀπὸ—ἴημι) = ἀφίημι, —μαι ἀπορρίπτω, ἀφήνω (ἄφεις, ἀφετέον).

ἀφήκα—ἔρριψα ἄορ. α' τοῦ: ἀφίημι· ἰδέ ἀφέντες,

ἀφιπιάμενος—ὅτε ἐπετοῦσα ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὰ ὕψη, μετοχ. ἐνεστ.: ἀπὸ—ἵπταμαι (πτῆσις, πτηνόν, πτητικός). "Ο,τι τότε ἐθεωρήθη, ἡ πτήσις τοῦ ἀνθρώπου, θαῦμα, τώρα ἔγινε πρᾶγμα μὲ τὰ ἀερόπλοια.

ἀφορῶντες—μακρόθεν παρατηροῦντες, θεώμενοι μετοχ. ἐνεστ' (ἀπὸ—ὄρῳ) = ἀφορῶ (ἄποψις).

ἀφράκιω, ἐπίθετ. δικτλ. (ἀ-φράσσο(ττ)ω) = μὴ ἔχων φραγμόν, ἀφρούρητος.

ἄφυκτ, ἐπίθ. δικτλ. (ἀ-φεύγω), ἰδέ ἀφυκτότεροι

ἀφυκτότεροι, = ὀλιγώτερον δύνανται νὰ διαφύγωσι (δὲν ξεφεύγουν εὐκολα τοὺς ἄλλους). ἐπίθ. τρικτλ. — ἀφυκτος, (ἀ-φεύγω).

ἄχθόμενος, = ἀγανακτῶν, μετχ. τοῦ ἀποθετ. ἐνεστ.: ἄχθεμαι (ἄχ, ἄχ-ἄχος, ἄχθος = βᾶρος) = λυποῦμαι σφόδρα, (ἄχθοφόρος).

ἄχθεσθαι, = ἀγανακτεῖν, ἀπαρμφ. ἰδέ: ἄχθόμενος.

ἄχνην, = τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων. οὐσ. α' κλίσ. ἰδέ καὶ ἀθέρας.

ἄχρεῖα, = ἀχρησιμοποίητα. ἐπίθ. τρικτλ. = ἄχρηστα (ἀ-χρεῖα).

Β. *βαναύσων* = ἡ τέχνη ἢ γιγνομένη διὰ βαύνου = καρίνου χειροτεχνία. μὴ εὐγενῆς τέχνη. ἐπιθετ. δικαταλ.

βαθειῖαν = παχεῖαν, πολλήν. ἐπιθετ. τρικτλ. εἰς -ύς.

βαρβαρίζουσι = κακῶς μεταχειρίζονται τὰς ἑλληνικὰς λέξεις. *βαρβαρίζω* = μιμοῦμαι τοὺς βαρβάρους ἢ κατὰ τὴν φωνὴν ἢ κατὰ τὸ ἔργον. οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον «πᾶς μὴ Ἕλληγ, βάρβαρος».

βαρέα = βαρεῖά, στενεχωρίαν προσενούνα. ἐπιθ. τρικτλ. εἰς -ύς.

βεβαίως = ἀσφαλῶς, στερεῶς ἐπίρ. τρόπον.

βεβαιότερον = μετὰ περισσοτέρως ἀσφαλείας. ἐπίρ.

βεβιωκῶς = ἔχων ζήσῃ. μετοχ. παρακειμ. τοῦ: ζῶ — βεβιωκῶς ἰδὲ: βιοῦντες.

βελτίω -ον. ἐπιθ. συγκρ. τοῦ: ἀγαθός. ὑπερθ. βέλτιστος. «ὦ βέλτιστε» = ὦ φίλε, ἀδελφέ.

βιαίως, (ἐπίρ. ἐκ τοῦ: βίαιος [βία]). = διὰ τῆς βίας, ἀναγκαστικῶς.

βιάζοιτο, εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ: βιάζομαι = μεταχειρίζομαι βίαν. ἀναγκάζω (βία — βίαιος).

βίος = ἡ ζωὴ. 2) ἡ περιουσία, τὸ βίος.

βιοῦντες = ζῶντες. μετοχ. ἀορ. β' τοῦ: ζῶ — ἐδίων. (βίος, ζωὴ ζῶν) (βίος ἀδίωτος).

βιώσασθαι, ἀπαρμφ. μέσ. μέλ. ἰδὲ: βιοῦντες.

βλέποιεν = στρέφωσι τὸ βλέμμα. εὐκτ. ἐνεστ. = βλέπω. (βλέπειν βλέφαρον) βλέμμα.

βολὰς, οὐσ. ἀ' κλίσι. -ή, -ῆς. = ῥίψιμον (βάλλω).

βουλευσάμενος = σκεφθεὶς καὶ ἀπαφασίσας. μετοχ. μέσ. ἀορ. τοῦ: βουλεύομαι.

βουλευτιῶν. Ἐν Ἀθήναις τοιοῦτοι ἦσαν πολῖται 500 ἐκλεγόμενοι τοῦ ἐκ τῶν 10 φυλῶν ἀνά 50, ὑπὸ τοῦ λαοῦ. ἰδέ, βουλὴν.

βουλὴν, οὐσ. ἐκ τοῦ: βούλομαι. = 1) θέλησις. 2) ἡ συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ. 3) ὁ τόπος τῆς συνελεύσεως. ἐν Ἀθήναις ἡ Βουλὴ συνέκειτο ἐκ 500 μελῶν ἐκλεγομένων ἐνιαυσίως. αὐτὴ προπαρασκεύαζε τὰ νομοσχέδια, ἅτινα ὑπέβαλλεν εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ· εἶχε δὲ καὶ ἄλλα καθήκοντα καὶ δικαιοματα. ἰδέ: βουλευτῶν.

βραχέων, διά, ἐν βραχεῖ. ἐπίρ. = συντόμως. ἐκ τοῦ ἐπιθετ. = βραχύς. ἀντιθετ. = διὰ μακρῶν.

Γ. *γεγηθῶς* = χαίρων καὶ εὐφραινόμενος. μετοχ. ἐνεστ. παρακειμ. ἐκ τοῦ: ἐνεστ. χαίρω (γηθέω)· γηθοσύνη = φαιδρότης).

γεγηρακότων = οἷτινες ἔχουσι γηράση. μετοχ. ἐνεργ. παρρακειμ.
γῆράσκω (γῆρας). (γηραλέος, γραῖα, γέροντες).

γελάσιμα = ἄζια γέλωτες, γιὰ γέλωια. ἐπίθετ. δικτλ. (γελῶ—
λωες).

γελοιότερον = προξενεῖ περισσότερο γέλωτα. συγκριτ. τοῦ: γε-
σιος (γέλως).

γενναῖε (ῶ) = ἀγαπητέ, παληκάρι μου, ἐπίθετ. τρικατλ. (γέννα)
ντίθ. = ἀγεννής. ἐπὶ ζῳων = εἶνε καλῆς ράτσας.

γεννικῶς = εὐγενῶς, μὲ ἀνδρείον, γεναιοφρόνως.

γέρον τὸ = ἀσπίς ἐπιμήκης, ἐκ πλεκτῶν λεπτῶν ραβδίων, κεκα-
υμμένη διὰ δέρματος βοός· ἰδίως παρὰ Πέρσαις ἐν χρήσει. ὅθεν
ερροφόροι.

γλυφεῖα = γλύφονον, σμίλα, ὄργανον σιδηροῦν χρήσιμον εἰς τὴν
λυπτικήν. (γλύφω).

γνάθον, οὗτ. θηλ. β' κλίσι. καὶ (γένυς) = τὸ σχῶνι, ἰδίως τὸ κάτω.
γνάθων — νοσ = ὁ ἔχων ἐξωγκωμένα μάγουλα).

γοῦν, σύνδ. συλλογ. = γέ — οῦν = λοιπόν.

γνώμης (τῆς αὐτῆς), = τῆς ἰδίας σκέψεως. (γινώσκω, γνώμων).

γυμνάσιον, ἐδῶ = τὸ λύκειον γυμνάσιον. τόπος ἐνθα ἡσχοῦντο (συ-
γῆτως γυμνοὶ) οἱ νέοι. τὸ γυμνάσιον ἦτο τέλειον οἰκοδόμημα μὲ στοάς,
ἰποδυτήρια, κήπους, ἀναπαυτήρια καὶ λοιπὰ χρειώδη. ἐκάστη πό-
ις εἶχε τοῦλάχιστον ἐν γυμνάσιον· διότι ἡ σωμασική ἦτο ἐκ τῶν
πρώτων μαθημάτων. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχον πολλὰ γυμνάσια, ὧν ἐν
κλι τὸ λύκειον. ἰδὲ λέξι.

Δ. δεδίη, ὑποτακτ. παρακ. τοῦ: δέδοικα καὶ δέδια (δεῖδω)
φοβοῦμαι. (δέος = φόβος, δεινός).

δέδιας = ἔχεις φοβηθῆ. ὄριστ.: δέδοικα. ἰδὲ δεδίη.

δεδητημένων. = οἷτινες ἔχουσι ζήτην, ἀνατραφήν. μετοχ. παθητ.
παρρακειμ.: δαιτιῶ — ῶμαι. (δαίται = τρόπος ζωῆς ἐν σχέσει πρὸς τὴν
τροφὴν, τὸν ἱματισμὸν καὶ τὴν κατοικίαν).

δεδορκυίας = ἡ ὁποία παρατηρεῖ λίαν δέξιος. μετοχ. ἐνεργ. πα-
ρακειμ. τοῦ: δέρκομαι = δέξιος, ἀγρίως κυττάζω. (δράκων, δορκάς).

δέει = ἐκ φόβου. οὗτ. γ' κλίσι. δέος — οὐς. (δέδοικα).

δέη = ἂν εἶνε ἀνάγκη. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ: δεῖ.

δεήσει = θὰ χρεισθῆ. ὄριστ. μέλλ. τοῦ: δεῖ.

δεῖν, ἀπαρμφ. ἐνεστ.: δεῖ = πρέπει.

δεῖνος = κάποιου. ἀντωνυμ. ἄορ. ἐλλειπτική.

δείνασιν = στενοχωρίαν, ἀγανάκτησιν. (δεινόω, δεινός, δέος).

δαινῶς = φοβερά, ἐπίρ. τρόπου.

δεῖσθαι = ἔχει ἀνάγκη, ἀπαρμφ. μέσ. ἐνεστ. : δέομαι (ἐνδεῖα).

δέον = ἐν ᾧ πρέπει. μηδὲν δέον = χωρὶς λόγον. μετοχ. ἐνεστ. οὐδ. τοῦ : δεῖ = πρέπει.

δημόσιον, (εἰς τὸ δημόσιον) = δημοσίως, φανερά.

Δημοσθένης, Ἀθηναῖος, Παιανιεὺς τὸν Δῆμον (385—322 π. X.), ὁ διάσημος ρήτωρ τῶν Ἀθηνῶν, αἰώνιος ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου Β' καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου· ἀπέθανεν ἐν Καλαυρίᾳ (τῇ νῦν Πόρῳ) ἐκουσίως ἐκ λύπης διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος, ἀντίπαλος τοῦ ρήτορος Αἰσχίνου.

διαβαινόντων μεγάλα = μὲ μεγάλαις ἀδρασκελιαῖς.

διάγχετε = γὰ σφίγγετε ἐπιμόνως. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ : δια— ἄγχω = πνίγω τινά. (ἄγχονη = κρεμάλα)

διαδιδράσκον = τὸ λεληθότως φεῦγον. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : δια— διδράσκω = δραπετεύω (δραπέτης).

διαθείη = ἤθελε δοκιμάσῃ. εὐκτ. μέσ. ἄορ. : διατίθημι—μαι. (διάθεσις). διαθέτης, διαθέσιμος.

διαθεῖσιν, ὁστ. πληθ. μετοχ. μέσ. ἄορ. δ' τοῦ : δια—τίθημι. ἰδὲ : διαθείη.

διακαῆ = καυστικόν, διάθερμον, τσουχτερόν. ἐπίθετ. δικατλ. (δια—καίω) εἰς -ῆς -ές.

διαπληκτιζομένους = κτυπομένους καὶ μαλώνοντας. μετοχ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ : διαπληκτίζομαι (πλήττω, πληγῆ).

διαπονήσαντες = ἀσκήσαντες μέχρι κουράσεως (διαπονώ). μετοχ. ἐνεργ. ἄορ. τοῦ : διαπονώ.

διαπταίουσα = σφαλλομένη πολύ, σκοντάπτουσα συχνά. ὁμιλοῦσα οὐχὶ ἀπροσκόπως καὶ ἐλευθέρως. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : διαπταίω.

διαπυκτεύονται = ἀγωνίζονται ὡς πύκται. μετοχ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ : δια—πυκτεύω (πύκτης—πυγμή).

διαρρεῖν = (γὰ ἔχευνεται) γὰ εἶνε ἐξηγνητῆς· γὰ καταρρέη· ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ : δια—ρέω. παθ. ἄορ. = ἐρρύηγ (διάρρεια, ρεῦμα· ρύσις, ρευστόν).

διαρρευῖσα—λάθῃ = ἔχευθῆ λεληθότως. μετοχ. παθητ. ἄορ. τοῦ ρέω, ἰδὲ : διαρρεῖν. τὸ δέ : λάθῃ ὑποτ. ἄορ. δ' τοῦ λαμβάνω.

διαρκούσης = ούσης ἐπαρκούς, ἀντεχούσης. μετοχ. ἐνεστ. διαρκῶ, διάρκεια.

διαρρνεῖσα = ξεχυθεῖσα. μετοχ. παθτ. ἄορ. ἰδέ: διαρρνεῖν.

διαρρνεῖναι, ἀπαρμφ. παθτ. ἄορ. τοῦ: διαρρνεῖν ἰδέ: διαρρνεῖν.

διασκεῖτε = γυμνάζετε διαρκῶς καὶ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ. ἐνεστ. τοῦ: διὰ-ἀσκῶ. (ἀσκησις, ἀσκητής).

διατεθήσεσθαι, ἀπαρ. παθτ. μέλ. τοῦ: διατίθημι -αι = ἔχω ἢ λαμβάνω θέσιν τινά, στάσιν κλπ. (διάθεσις) ἰδέ: διαθείη.

διατριβαί = ἀναπαύσεις τῆς ψυχῆς, ψυχαγωγία.

διαφέρεσθαι πρὸς τινα = διαφέρεσθαι τινι = ἐρίζειν. ἀπαρ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ: διαφέρω-ομαι (διαφορά, διένεξις).

διδάξαιτο, εὐκτ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ: διδάσκω —ομαι (διδασκία).

διδασκαλεῖα = τόπος πρὸς διδασκαλίαν, ἐνῶ: διδασκάλια = τὰ πρὸς ἀμοιβὴν τῇ διδασκάλῳ διδόμενα διδασκτρα. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δημόσια σχολεῖα οἶα τὰ σημερινὰ Γυμνάσιον, Πανεπιστήμιον κλπ. δὲν ὑπῆρχον.

διελθεῖν ἐν βραχεῖ (λόγῳ) = νὰ διηγηθῶ μὲ συντομίαν.

διεξωσμένη = φέρουσα ζώνην περὶ τὴν μέσην, μὲ χεῖρας ἐτοιμοὺς εἰς ἐνέργειαν. μετοχ. παθητ. παρκ. τοῦ: διὰ-ζώννυμι. —μαι (ζουνάρι).

διέξειμι (τῷ λόγῳ) = θὰ διηγηθῶ, ἐκθέσω. ρῆμ. τοῦ: διὰ, εἶξιμι (διέξοδος).

διεξελέλυθα = ἔχω ἐκθέσει. ἐνεργ. παρακ. τοῦ: διὰ-ἐξι-ἐρχομαι. (διέξειμι), ὃ ἰδέ.

διεξήει = διηγείτο παρατ. τοῦ: διέξειμι (εἶμι).

διεξιώναι: ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ: διέξειμι.

διεξιόντος = διηγουμένου. μετοχ. ἐνεστ. ἰδέ: διέξειμι.

διεξιόμι, εὐκτ. ἐνεστ. ἰδέ: διέξειμι.

δισπάσαντο = μὲ ἐκομμάτιαζαν. μέσ. ἄορ. τοῦ: διὰ-σπῶ-σπῶμαι, (διάσπασις).

διευκρυνούντα = ξεκαθαρίζοντα. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ: διευκρυνῶ = ἐξετάζω καὶ κρίνω ἀκριβῶς, ὀρθῶς, ἀναλύω. (κρίνω, κρίσις).

διευθύνειν = νὰ φέρῃ εἰς τὴν εὐθειαν. διορθώνειν. ἀπαρμφ. ἐνεστ. διὰ-εὐθύνω, (διὰ-εὐθυνος, εὐθύς).

διηγῆ = διηγείται. β' πρόσωπ. ἐνεστ. τοῦ: διηγοῦμαι. (διήγημα, διήγησις).

διαπονήσαντες, μετοχ. ἄοριστ. τοῦ: διὰ-πονῶ. = μετὰ κόπων ἀσκῶ, γυμνάζω τινά (διαπόνησις).

δικανικόν = δικολαβικόν, αγοραῖον, ἐξεζητημένον, ἀνιαρόν. (δική).
διοδεύσας = διαπεράσας. μετοχ. ἀόρ. τοῦ: διὰ-δεδεύω = διὰ μέσου τινός παρεύομαι. (διόδος, διόδευσις).

διολισθαίνοντας = γλιστρώντας. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ: διὰ-όλισθαίνω, όλισθάνω, = ξεγλιστρῶ. (όλισθημα, όλισθηρὸς—γλίστρα).

διολισθάνοιεν, εὐκτ. ἐνεστ. ἰδέ: διολισθαίνοντας.

δίσκον, ὄργανον στρογγυλοειδές, χρήσιμον εἰς τοὺς ἀγῶνας, εἴτε ἐκ λίθου εἴτε ἐκ σιδήρου. εὐρέθησαν δίσκοι φέροντες καὶ ἐπιγραφὴν. ὁ ρίπτων τὸν δίσκον = δισκοβόλος. δίσκος ἐκαλεῖτο καὶ τὸ ἀγώνισμα.

διώκων = κυνηγῶν. μετοχ. ἐνεστ. διώκω, οὐ παθητ. τό: διώκομαι καὶ συνήθως τό: φεύγω ἐν δικαστηρίοις καὶ ἐξορίᾳ, ὁ φεύγων εἶνε ὁ κατηγορούμενος ἢ ἐξόριστος, ὁ δὲ διώκων, ὁ κατήγορος ἢ ὁ ἐξορίζων.

δονεῖν = φέρειν κλονισμόν. ἀπαρμφ. ἐνεστ. δονῶ = θέτω εἰς ταχεῖαν καὶ λεπτήν κίνησιν (δόνησις σεισμική).

δουλοπρεπής = καπεινός. ἐπιθτ. δικτλ. -ής—ές. (δούλω-πρέπει) = ὁ τοῖς δούλοις ἀρμόζων.

δρομικοὺς = καταλλήλους εἰς τὸ τρέξιμον. (τρέχω—ἔδραμον—δρομεύς).

δρῶντες = οἱ ταῦτα πράττοντες. μετοχ. ἐν. τοῦ: δρῶ = ἐνεργῶ, κάμνω τι. (δράμα, δράσις).

δρωμένων, μετοχ. μέσ. ἐνεστ. ἰδέ: δρῶντες.

δρῶσι, ὀριστ. ἐνεστ. ἰδέ: δρῶντες.

δύσληπτον = δυσκολόπιαστον διὰ τῶν χειρῶν. ἐπιθτ. δικτλ. (δυσ—λαμβάνω) μεταφορ. = δυσκόλως συλλαμβανόμενα, δυσνόητα.

δυσμενέσι -ῶν, -εῖς, = ἐχθροὶ ἀντιπάλων. ἐπιθτ. δικτ. -ής—ές. (δύτμενος, δυσμένεια).

δυσραγέστερα = μετὰ δυσκολίας νὰ ραγίξῃ ὁ φλοιὸς των, νὰ βλάπτωται. (δυσ—ρήγνυμι) ἐπιθ. συγκρ. τοῦ: δυσραγής.

δυσχεῖμερον = ἐνῶ ὁ χειμὼν εἶνε βαρὺς. ἐπιθτ. δικτ.

δυσχεραίνειν = νὰ ἦγε εἰς κακὴν κατάστασιν. ἀπαρ. ἐνεστ. (δυσ—χερής καὶ ἀντίθετον = εὐχερής. δυσ, εὐ, -χείρ).

Ξ - **ἐᾶ** = ἐπιτρέπει. ἐνεστ. τοῦ: ἐῶ = ἀφήνω.

ἐγκοπή, = τὸ χτύπημα καὶ τὸ ἐκ τοῦ κτυπήματος ἀποτέλεσμα. (ἐν—κόπτω). οὐσ. ἀ' κλίσι.

- ἐγκοπεύς = σκαλπέλο, πικούνι, σφυρί τῶν λιθοῶν (ἐν-κόπτω).
ἐγκονοῦσι = δρομαίως τρέχουσι, τρεχάτα. ἐν-κονῶν (ἐν-κόνις),
ριπτ. ἐνεστ.
ἐγγέλευσιν-υς, δοτ. αἰτ. πληθ. οὐσ. γ' κλίσ. ὁ ἔγγελευς υἱός = τὸ
ἐλ. ἰ. σὰν χέλια.
ἐδραῖον, ἐπιθτ. τρικτλ. (ἔδρα) = καθηστικόν.
ἐδρασε = ἐνήργησε. ἀόρ. τοῦ: δρῶ = ἐνεργῶ, κάμνω τι. (ἐράμα—
ράσι:).
ἐδοξε = ἐφάνη καλόν. ἀόρ. α' τοῦ: δοκεῖ.
ἐθῶν, οὐσ. γ' κλίσ. ἔθος -ους = συνήθεια.
ἐθου = με ἐθηκες, με διώρισες. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ: τίθημι. μι.
ἐθίζονται = συνηθίζουσι (ἔθος) ὀριστ. ἐνεστ.
εἶεν, εἴητε, εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ: εἰμί.
εἴκαζε = ἐπαρωμοίαζε. παρκτ. τοῦ: εἰκάζω = ὁμοιώνω τι πρὸς τι.
εἰκῆ, (εἰκῆ), = ἀσκόπως, τοῦ κάκου. μάτην. ἐπίρ. τρόπ.
εἶξαι = νὰ ἐνδώσωσι, νὰ ὀπισθοχωρήσωσιν ὀλίγον. ἀπαρμφ. ἐνεργ.
ἀόρ. τοῦ: εἶκω = ἐνδίδω, ὑποχωρῶ.
εἶσω, ἐπίρ. = ἐντός.
εἶδῆς = γνωρίσεις. ὑποτακτ. παρακμ. τοῦ: οἶδα.
εἶργαστο = ἔχει ἐκτελέσει, φέρη εἰς πέρας. ὑπερσυντ. παθ. τοῦ:
ἐργάζομαι.
εἶρημένοι = οἱ προηγουμένως λεχθέντες. μετκ. παθ. πρκακειμ.
τοῦ: λέγω — εἶρηκα.
εἶρησεται = θὰ ἔχη λεχθῆ. τετελ. μέλ. τοῦ: λέγω. ἰδὲ: εἶρημένος.
εἶρηκας = ἔχεις εἶπη. ὀρ. πρκακειμ. τοῦ: λέγω.
εἶς, -εἶ, = εἷσαι. ὀριστ. ὁ' πρόσωπ. ἐνεστ. τοῦ: εἰμί. ἐνῶ: εἷς
= ἕνας, ἀριθμητικόν.
εἶσεται = θὰ γνωρίσῃ. ὀριστ. μέλλ. τοῦ: οἶδα = γνωρίζω (εἶδ,
οἶδ, ἰδ), ἐνῶ: εἶσεται μέλ. τοῦ: φέρομαι. (εἶδησις).
εἰσηγητὴν = ὁ ὁποῖος εἰσάγει εἰς... ὁδηγός. οὐτ. ἐκ τοῦ:
εἰσηγοῦμαι (εἷς — ἡγοῦμαι).
εἶση = θὰ γνωρίσῃς, μάθης. ὁ' πρόσ. μέλ. τοῦ: οἶδα.
εἶτ' = εἶτα, ἐπίρ. = ἔπειτα, ἐνῶ εἴτ' = εἶτε, σύνδεσμος.
εἶ = εἷσαι. β' πρόσωπ. τοῦ: εἰμί.
εἶχόμεν = ἐκρατούμεν, ἐδαστιόμμενα. εἶχομαι τινος = κρατῶ,
πλίνω. (σχεδόν, ἐξῆς). παρατ. τοῦ: ἔχομαι.
εἶων = ἄφινον, παρημέλουν. παρατ. τοῦ: ἐῶ.
ἐκπρόθεσμος = ἐκτός τοῦ ὀρισμένου διὰ τοὺς ἀγῶνας χρόνου.

άντιθ. = ἐμπρόθεσμος. ἐπίθετ. δικατάλ. (θεσμός — τίθημι).

ἐκταραχθεῖς = ἐλθὼν εἰς σφοδρὰν ταραχήν. μετοχ. παθητ. ἀορ. α' τοῦ : ταρασσ(τ)ομαι.

ἐκείσε = πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

ἐκχέαντα = ἀφου ἐκχύσης, ἐκφράσης. μετοχ. ἀορ. α' τοῦ : ἐκχέω — ἐχεα. (χύδην, χυδαίος).

ἐλάμβανον πληγὰς = μὲ ἐκτύπα, μοῦ τῆς ἔδρευε. ἰδὲ : ἐνετρίψιτο.

ἐλάσασαι = εἰσβαλοῦσαι ὀρμητικῶς. μετοχ. ἀορ. τοῦ : ἐλαύνω = διευθύνω τι εἰς τι μέρος ἐν τάχει, ἔφιππος ἢ ἐφ' ἁμάξης διευθύνομαι, σπεύδω. (ἐλάτης, ἐλατήριον).

ἐλη, ἐλοιτο = γὰ λάβη, κυριεύση, προτιμήση. μέσ. ἀορ. τοῦ : αἰρῶ — αἰρούμι — εἶλον — εἰλόμην. (αἴρεσις, εἴλωτες).

ἐλλεβόρου δεῖσθαι = τοῦ χρειάζεται ἐλλέβορος = εἶνε τρελλός. οὗτ' ἂν γέν. ἀρσ. Φυτόν ἐν Ἑλλάδι ναρκωτικόν, θεραπευτικόν τῶν φρενοπαθῶν. εἰς μεγάλην ὑπόληψιν ἦτο ὁ ἐξ Ἀντικύρας ἐλλέβορος. παρόμοιον περίπου εἶνε καὶ τὸ τῆς δημόδους: τὸ «τελωνόχορτο» καὶ «τῶφαγε ἀτελώνιστο» = εἶνε μωρός.

ἐλέγξειαν ἄν = δύνανται γὰ τὸ ἀποδείξωσιν. γ' πληθ. εὐκτ. ἀορ. α' : ἐλέγχω (ἐλεγχος).

ἐλιτομένη = στρυφογυριζομένη. μετοχ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ : ἐλίτ(σ)ω — ομι = περιστρέφομι (ἐλιξ — ικος = ἔλικας, ἐλιγμός).

ἐλευθερίοις = εἰς ἄνδρας ἐλευθέρους ἀρμόζοντα. ἐπίθετ. δικατλ.

ἐλευθέρια (τά) = ἔορτῆ εἰς μνήμην ἀπελευθερώσεως. ἐπιθ. δικτ. ἢ τρικατ.

ἐμπειρίας = γνώσεως, μαθήσεως, ἐκ πείρας, πράξεως, τριβῆς, δεξιότητος (ἐμπειρος — ἐν — πείρα).

ἐμπεσόντα = ἀφου εἰσβάλουν. μετοχ. ἐνεργ. ἀορ. β' : ἐμπίπτω — ἐνέπεσον (πτῶμα, πτώσις).

ἐναργές = φανερόν, λαμπρόν. ἐπίθετ. δικατλ. εἰς -ῆς -ές.

ἐνάρχεσθαι = κάμνειν ἐναρξιν. ἀπαρεμφ. ἐνεστ. τοῦ : ἐνάρχομαι (ἐν — ἀρχομαι). (ἐναρκτήριος λόγος).

ἐνδεδυκότα = ἔχοντα ἐνδύση. μετοχ. ἐνεργητ. παρακτ. : ἐνδύω (ἐν — δύω), ἐνδέδυκα.

ἐνδιδοῦν = εἰς τὸ ὑποχωροῦν, ὑπακύπτω εἰς τοὺς κόπους. ἐξασθενίζω. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : ἐνδίδωμι (ἐνδοτικός, ἀνένδοτος).

ἐνδύση = θὰ ἐνδυθῆς. β' προσ. ὀριστ. μέσ. μέλλ. τοῦ : ἐνδύομαι = περιβάλλω τινά (ἐνδυμα, ἐνδυμασία).

ἐνεανιεύσατο = ἐνομοθέτησε ἄν νέος (τὸ φρόνημα). μέσ. ἀορ.

του : νεανιεύομαι = πράττω τι ὡς νεανίσκος (νέος — νεανίας). Ἡ νομοθεσία τοῦ νεαροῦ ἀνθρώπου εἶναι πολὺ διάφορος τῆς τοῦ γέροντος (συνητοῦ καὶ ἐμπείρου).

ἐντριψατο = με ἔδειρε, μου τῆς ἔδρεξε, τῆς ἔφαγα. ἔτριψεν ἐπὶ τῆς ράχιδός μου πληγὰς. ὄριστ. μέσ. ἀορ. τοῦ : ἐντριβῶ — ομαι.

ἐννενοηκέναι = ἔχει θέσση κατὰ νοῦν, σκεφθῆ. ἀπαρμφ. παρχκ. τοῦ : ἐννοῶ (ἐν — νοῶ) (ἐννοια, ἄνοια, ἄνοια).

ἐννοῶ = ἐν — νοῶ = ἔχω κατὰ νοῦν. ἴδὲ ἐννενοηκέναι.

ἐννοήσαιμι = νὰ σκεφθῶ. εὐκτ. ἀορ. τοῦ : ἐν — νοῶ.

ἐνὸν = ὑπάρχον εἰς αὐτό . . . μετοχ. ἐνεστ. οὐδ. τοῦ : ἐν — εἰμί.

ἐνοπλος = με ὅπλα (ἐν — ὅπλοις). ἀντιθ. ἀοπλος. ἐπιθετ. δικατλ.

ἐντονώτερον = ἐπιμονώτερον, με μεγαλυτέραν ἐντασιν. ἐπιθετ. συγκριτ. τοῦ : ἐντονος (ἐντείνω).

ἐντοσθεν = ἀπὸ τὰ μέσα, τὰ ἐντόξ. ἀντιθ. : ἔξωθεν. ἐπιρ. τόπου.

ἐνύπνιον = τὸ ἐν ὕπνῳ. ἐπιθ. δικατλ (ἐν — ὕπνος). ἂν δὲ ὄπτασίαν βλέπη τις ἔξυπνος, λέγεται ὕπαρ.

ἐξαγώνια = ἔξω ἀπὸ τὸ συζητούμενον, ἐξώδικον = ἔξω τοῦ ἀγῶνος τοῦ δικαστικοῦ. ἐπιθετ. δικατλ.

ἐξαναλωκότες = ἔχοντες δαπανήσῃ, ἐξαντλήσῃ μετοχ. παρχκ. τοῦ : ἐξαναλίσκω καὶ ἀναλώω — ῶ (ἀνάλωμα, ἀνάλωσις).

ἐξαντλή = ἀλιγοστεύει τὰς δυνάμεις· ἐνεστ. τοῦ : ἐξαντλῶ (ἐξ — ἀντλῶ)· ἐξάντλησις, ἀντλησις, ἀντλία.

ἐξεῖποι ἂν = δύναται νὰ ἐκφέρῃ λόγον, νὰ ἔστομίσῃ· εὐκτ ἀορς. ὁ τοῦ : ἐκλέγω — ἐξαγορεύω — ἐξεῖπον.

ἐξεργάσαιο, εὐκτ. μέσ. ἀορίστ. τοῦ : ἐξεργάζομαι = ἐκτελῶ, ἐξεργασία.

ἐξέστω = ἄς εἶνε, ἄς ἐπιτραπῆ· προστ. ἐνεστ. τοῦ : ἐξ — εἰμί.

ἐξεως = ἐκ. συνηθείας· εὐσ. κλίσ. γ' (= ἔχω).

ἐξωθεν = ἀπ' ἔξω, ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως.

ἐοικότιον, μετοχ. παρχκ. ἐνεργ. τοῦ εἶκω : ἰδέ : ἔοικας = ὁμοιάζεις, φαίνεσαι ὅταν...

ἐπαίροντα = ἐπὶ — αἴροντα· μετοχ. τοῦ : αἶρω = σηκώνω (ἐπκρσις = ὑπερφάνεια).

ἐπανήκειν = ὅτε ἐπέστρεψα ὀπίσω· ἀπαρμφ. τοῦ : ἐπὶ — ἀνά — ἦκω.

ἐπαμῶνται = ἐπισωρεύουσιν· ἐνεστ. ἐπκρμῶμαι — ἐπκρμήσομαι (ἐπὶ — ἀμάσμαι = συλλέγω ἐκ τοῦ ἐδάφους, σαρώνω).

ἐπάρδον = ποτίζον ὅλον τὸ σῶμα· οὐδ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : ἐπὶ — ἄρδω, ἀρδεύω = ποτίζω τι (ἄρδουσι· ἄρδου).

ἐπαίσατο, μέσ. ἀορ. ὄριστ. τοῦ : παύω συνών. = λήγω.

ἐπειγοντες = ἐπισπεύδοντες, μετοχ. τοῦ: ἐπέγω (κατεπεῖγο) γράμμα).

ἐπειπῶν = προσθέτας τι εἰς τὰ ἔω; τῶρα λεχθέντα· μετοχ. ἄορ. β' ἐνεργ. τοῦ: ἐπι—λέγω (ἐπίλογος).

ἐπειράθης = ἔκκμες δοκιμήν, παθητ. ἄορ. τοῦ: πειρῶμι (πεῖρα) = δοκιμάζω, πειραματίζομαι· τὸ πειρῶ = πειράζω τινά. (πεῖραμα).

ἔπεισι—μοι = μοῦ ἐπέρχεται· ἐπι—εἶσιν· ἐνεστ. γ' ἐνικ. τοῦ: εἶμι (ἔφοδος). καὶ ἔπεισιν = εἰς ταῦτα ὑπάρχουσιν, γ' πληθ. ἐνεστ. ὀριστ. τοῦ: ἐπι—εἶμι.

ἐπελεύσεσθαι = θὰ ἐπέλθῃς, θὰ ὑπάγῃς, θὰ διέλθῃς, ἀπικρμφ. μέλλ. τοῦ: ἐπι—ἔρχομαι (εἶμι).

ἐπεπαύμην = εἶχον πύσῃ, ὑπερσυντελ, μέσος τοῦ: πύσομαι· συνώνυμ. λήγω = τελειώνω.

ἐπεπήγει = εἶχε πηγῶσι, ἔγεινε ἀκίνητος ὅταν πάγος· μέσος ὑπερσ. τοῦ: πήγνυμι (πηγ, πήγ.) πάγος = βράχος, πάχη.

ἐπήλθε = συνέδη· ἰδέ: ἐπέρχομαι.

ἐπηνέθη, παθητ. ἄορ. τοῦ: ἐπαινῶ, -οῦμαι (ἐπι—αἰνῶ, ἔπαινο; ἐπι—αἶνος).

ἐπήνουν = ἔλεγον λόγια εὐφημικ· παρ. τοῦ: ἐπ-αἰνῶ.

ἐπίβηθι = ἀνάβα ἐπάνω· προστ. ἄορ. β': ἐπιβάινω—ἐπέβην· ἐπι—βαίνω (ἐπίδοσις, ἐπιβάτης).

ἐπιβοῶν = ἐπαινῶν διὰ βοῆς (ἐπιβότης).

ἐπίοιεν = ἂν ἐπέρχωνται, εὐκτ. ἐνεστ. (ἐπι—ἴοιεν): ἐπέρχομαι—εἶμι.

ἐπιγελῶν = λέγων μετὰ γέλωτος, ἐμπαίζων, μετοχ. ἐνεστ.

ἐπιδιάσιμος = ὁ οὐνάμενος γὰ ἐπιδικασθῆ, γὰ ὀρισθῆ, διὰ δίκης, ἐπίθ. δικατλ.

ἐπιδημήσω = ἴα ἔλθω ὡς ξένος· ὀριστ. μέλ. τοῦ: ἐπιδημῶ (ἐπίδημος), ἀντίθετ. = ἀποδημῶ καὶ ἐκδημῶ.

ἐπιεικέα = μὲ τὸ πρόπον, δίκαιον· οὐσ. ἐκ τοῦ: ἐπιεικῆς (ἐπιἔοικα), ἐπιεικεία = μετριόφροσύνῃ, ἐλάττωσις τῶν δικαίων καὶ συμπερόντων.

ἐπικεκραγότες = μὲ τὰς κρυγὰς θάρρος ἐμβάλλοντες, π.χ. λέγοντες: ἐμπρός, ἐμπρός, μετοχ. ἐνεργ. πικρακμ. τοῦ: κράζω (κραυγή).

ἐπικουρίαν = προφύλαξιν ἀπὸ τινος, βοήθειαν (ἐπίκουρος=cura).

ἐπικρατεῖν, ἀπαρμ. ἐνεστ. τοῦ: ἐπικρατῶ (ἐπι—κράτος) = κυριερχῶ, ὑπερισχύω (ἐπικράτεια).

ἐπικουφίζοντες = ἐλαφρύνοντες, μετοχ. τοῦ: ἐπικουφίζω = ἐλαφρύνω (ἐπι—κοῦφος = ἐλαφρός).

ἐπικροτῶν = ἐπικρινῶν διὰ χειροκροτημάτων· μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : ἐπικροτῶ (ἐπι—κρότος)· ἢ ἐπιδοκιμασία ἐγίνετο ἢ διὰ λόγου ἢ διὰ κρότου, ἰδίως τῶν χειρῶν, ἢ δὲ ἀποδοκιμασία διὰ κρότου τῶν ποδῶν ἢ διὰ συριγμῶν καὶ φωνῶν.

ἐπιπάττουσι = ἐπι—πάττουσι· πάσσω ἢ πάττω = πασπαλίζω

ἐπιπατιομένη, μετοχ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ : ἐπιπάττω.

ἐπιρρέον = ὃ τρέχει καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τοῦ σώματος· μετοχ. ἐνεστ. ἰδέ : ἐπιρρέω.

ἐπιρρέω = ἐπι—ρέω = τρέχω πρὸς τι (ρευ, ρυ), (ἢ ἐπιρροή, κατα-ροή, κατάρρους).

ἐπιρρέοι = πολὺ ρέουσι τὰ κατόπιν, λέγονται πολλὰ ἐπάνω στᾶλλα.

ἐπιρρεῖ, = προσθέτει. ὀριστ. ἐνεστ. ἐπι—ρέω.

ἐπιρρωσθήσεται = θὰ προσλάβῃ δυνάμεις, παθτ. μέλ. τοῦ : ἐπιρρῶνυμι -νυμι (ρῶμη). ἐπιρρωσις, (ἄρρωστος).

ἐπισημότατοι = ἐπισημειωμένοι, ἐπιφανεῖς, ἔξοχοι. ἀντιθ. = ἄσημοι, ἐπίθτ. τρικτλ. (ἐπι—σῆμα).

ἐπισισαίη = ἦθελε σταθῆ ἐπάνω, εὐκτ. ἀορ. β' (ἐπι—σταίη) τοῦ : ἐπίστημι (ἐπιστάτης).

ἐπιστηρίζαι = νὰ κάμῃ νὰ σταθῆ, στερεωθῆ· ἀπαρμρ. ἀορ. α' τοῦ : ἐπιστηρίζω (στήριγμα, ἐπιστήριξις).

ἐπιφλέγη = ἐπικαίη (ἐπι—φλέγω, φλεγμονή, φλόξ, φλογερός).

ἐποτρύνει = πρρακινεῖ. ἐνεστ. ὀριστ. τοῦ : ἐπι—ὀτρύνω (ὀτρηρός = προκομμένος).

ἐρασθέντας = ἀγαπηθέντας, μετοχ. παθτ. ἀορ. τοῦ : ἐρῶ-ἐρῶμι = ἀγαπῶ (ἔρω).

ἐργάζονται ἀλλήλοις = ἐνεργοῦσι πρὸς ἀλλήλους, φέρονται ὡς...

ἐρήση = θὰ ἐρωτήσῃ· νὰ μάθῃ· μέλ. ὀριστ. τοῦ : ἐρωτῶ—ἠρώμην—ἐρησομι.

ἐρμαιον = ὃ, τι εὐρίσκει τις, ἀπροσδοκίως, τυχαίως· κύρ. ἐπίθτ. τρικτλ. εἶτα οὗτ. = εὕρημα (Ἐρμῆς), Πάν τὸ τυχαίως εὐρισκόμενον ἀπεδίδοτο εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Ἑρμοῦ, προστάτου τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν ὁδῶν.

ἐρμογλύφος, φικῆ = τέχνη γλυπτική, εἰς ἀγάλματα (ἰδίως Ἑρμοῦ), Ἑρμᾶς.

ἔρνος = νεαρὸς βλαστὸς φυτοῦ τινος· βλαστᾶρι· οὗτ. οὐδ. κλίτ. γ'.

ἐρήμην = ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου· κυρ. ἐπίθτ. τρικ. ὡς οὗτ. νοητέον τό : δίκην.

ἐρύθημα = κοκκινάδα, ἐρυθρότης· οὗστ. κλ. γ' (ἐρυθρός), ἐρυθαινω.

ἐρῶ=θα εἶπω, ὀριστ. μέλ. τοῦ : λέγω.

ἐσθῆτα=φόρεμα· οὐσ. κλίσι. γ' -ῆς -ῆτος (ἔννυμι)

ἔση, ὀριστ. μέλ. τοῦ : εἰμί.

ἐσκοπεῖτο=συνεζήτει, ἐζήταζε, παρατ. τοῦ : σκοπῶ—σκοποῦ-
μι.

ἐσπέρια=τὰ μέρη τῆς ἐσπέρας, Δυτικά. ἐπίθ. τριπλ. (ἐσπέρα).

ἐσπουδάμαμεν=ἔχομεν καταγίνη, ἀσχοληθῆ, παρκμ. τοῦ σπου-
δάζω (σπουδή, σπουδαίος).

ἐστεφανῶσθαι=εἶνε ἐστεφανωμένος· ἀπαρκμ. παθητ. παραρκμ.
τοῦ : στεφανῶ, -οῦμαι (στέφανος). Στέφανοι, συνήθως ἐξ ἀνθέων,
κλάδων, καρπῶν ἢ ἐκ μετάλλου, ἐδίδοντο πρὸς τοὺς νικητὰς εἰς τοὺς
ἀγῶνας ἢ εἰς τὰς μάχας.

ἔστιν ὅστις=τις· οὐκ ἔστιν ὅστις=οὐδεὶς.

ἔστ' =ἕως· ἐπίρρ. χρόνου.

ἔστιῶτα=εἶχε σταθῆ· μετοχ. μέσ. παρκμ. ἢ ὑπερσυντ. ἴστημι—
ἴσταμαι —ἔστηκα (στάσις, στήμων, στατήρ).

ἐτεκμαίρετο=συνεπέρινε· παρατ. τοῦ : τεκμαίρομαι (τέκμαρ,
τεκμήριον).

ἐτραγῶδει=παρίστανεν ἐν τῇ θεάτρῳ ὡς τραγῳδός. παρατατ.
τοῦ : τραγῳδῶ (τράγος—ῳδή, ἄδω)—ψάλλω ὕμνον εἰς τὸν τράγον
κυρίως, ὃν οἱ ἀρχαῖοι ἐθυσίαζον κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ θεοῦ Βάκχου
—Διονύσου· διότι ὁ τράγος ἐνομίζετο ὡς καταστροφεὺς τῆς ἀμπέ-
λου, ἣν ἐπροστάτευεν ὁ Βάκχος (Διόνυσος). (τραγῳδία, τραγῳδός).

εὐδαιμονίζοντος=μκακρίζοντος, καλοσυχίζοντος. μετοχ. ἔνεστ.
τοῦ : εὐδαιμονίζω. εὐδαίμων (εὐ—δαίμων=θεός), εὐδαιμονῶ=εἶμι
εὐτυχής.

εὐδαιμονίζεσθαι, ἀπαρκ. ἔνεστ. ἰδέ : εὐδαιμονίζοντος.

εὐδαιμονίσουσι=θα μκακρίσωσι. ἰδέ : εὐδαιμονίζοντος.

εὐδοκιμεῖν-ῶν=ἔχει ὑπόληψιν. ἔνεστ. τοῦ : εὐδοκιμῶ, εὐδόκι-
μος (εὐ—δοκεῖν). ἀντίθετ. =ἀδόκιμος.

εὐεξίας=καλῆς τοῦ σώματος καταστάσεως (εὐ—ἔχειν). οὐσ.
α' κλίσεως.

εὐ ἴσθι=γνώριζε καλῶς. ὅ' ἐνικ. προστ. ἔνεστ. τοῦ : ἴδα.

εὐθῦς. ἐπιθ. =ἴσις. εὐθῦς=ἀμέσως, ἐπίρρ. χρόνου. εὐθῦ=κτ'
εὐθεῖαν ἐπίρρ. τόπου.

εὐκαιρος=εἰς κτ' ἀλλήλων χρόνον. ἐπιθ. τριπλ. εὐ—καιρός.

εὐμαρῶς=προχείρω, ἠπίως=χωρὶς σκουτούρας. ἐπίρρ. (εὐ-
μαρῆς—μάρη=χείρ).

Εὐμολπος, μυθικὸν ὄνομα· λέγεται ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶ-
νος καὶ ὅτι ὡς ἀρχηγὸς τῶν Θρακῶν ἐπὶ Ἐρεχθέως βασιλείῳς ἐξε-
στράτευσε κατὰ τῆς Ἀττικῆς ἐνθα καὶ ἐφρονεῦθη. οὗτος ἐν Ἐλευσίνι
λέγεται ὅτι ἐδίδαξε τὴν καλλιέργειαν τῶν δένδρων καὶ ἀμπέλων.

εὐΐξαιτ', εὐκτ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ : εὐχομαι (εὐχή).

Εὐξεινον, κύρ. ὄνομα. (εὐ—ξένος)=ὁ καλῶς ὑποδεχόμενος τοῦς
ξένους· λέγεται οὕτω, κατ' εὐφημισμὸν, διὰ τὴν ἀγριότητα τῆς θα-
λάσσης τῆς κοινῶς λεγομένης Μαύρης, τῆς μεταξὺ Εὐρώπης (Ρωσ-
σίας-Τουρκίας) καὶ Μ. Ἀσίας κειμένης.

εὐπάρυφος=καλοντυμένος. ἐπιθ. δικατλ. εὐ—παρυφή=οὐγιά
=ἄκρα ἐνδύματος.

εὐποροῦσαι=νὰ ἔχη καλοὺς πόρους, εἰσοδήματα. ἀπαρμφ. ἐνεργ.
ἀορ.: εὐπορῶ (εὐπορος, ἀντιθ.=ἄπορος).

εὐποτυμίας=εὐτυχίας. οὐσ. α' κλίσ. ἐκ τοῦ : εὐποτμος (εὐ—πό-
τμος, πίπτω)=ὁ ἔχων καλὸν (πέσιμο) τέλος.

εὐπρόσωπος=ὁ ἔχων καλὸν πρόσωπον, εἶτα : ὁ εὐπαρουσία-
στος, ἀρεστός. ἐπιθετ. δικατλ.

εὐρρυθμός=μὲ κανονικὴν κίνησιν, τάξιν καὶ ἀκολουθίαν (εὐ—
ρυθμός). ἐπιθετ. δικατλ.

εὐτελές=πρόστυχον, μηδαμινῆς ἀξίας. ἐπιθετ. δικατλ. -λής -λές.
εὐ—τέλος).

εὐφημίας=καὶ λόγια καλὰ καὶ ἰόημα ἐπαινετικόν. οὐσ. α' κλίσ.
=καλὴ φήμη, διάδοσις (εὐ—φήμη-φημί) εὐφημος. ἀντιθ.=δύσφημος.

εὐφυῶς=ἐκ φύσεως, ὅχι ἐκ τέχνης, φυσικόν. ἐπίρ. τρόπου.

εὐφρανεῖν=θὰ τέρψω, χαροποιήσω. ἀπαρμφ. ἐνεργ. μέλλ. τοῦ :
εὐφραίνω=εὐχαριστῶ, εὐαρεστῶ τινα.

ἐφιᾶσι=ἐμπιστεύονται, δίδουσι τὴν ἄδειαν, παραχωροῦσι. ὄριστ.
ἐνεστ. γ' πληθ. τοῦ : ἐφίημι (ἐπι—ἴημι)=ἀφίγω (ἔ—ἔσις, ἔφεις).

ἐφίεμεν=παραχωροῦμεν, ἐπιτρέπομεν. ὄριστ. ἐνεστ. τοῦ : ἐφίη-
μι. ἰδὲ : ἐφιᾶσι.

ἐφίεσθαι=σφόδρα ἐπιθυμεῖν. ἀπαρμφ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ : ἐφίημι.
—μαι ἰδὲ : ἐφιᾶσι.

ἐχόμενοι=κρατούμενοι μεταξὺ τῶν. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : ἐχομαι
τινος=πιάνω, κρατῶ (ἐξῆς, σχεδόν).

ἔχον, τὸ νῦν ἔχον=ὅσον γιὰ τὸ παρόν, ἐπὶ τοῦ παρόντος. μετοχ.
ἐνεστ. τοῦ : ἔχω.

ἔω (ἀπὸ τῆς ἔω)=ἀπὸ τὴν αὐγῆ, ἐξ ἀνατολῶν. οὐσ. κλίσ. θ'
Ἀττικῆς ἢ ἔως=ἔω καὶ ἡ ἡλῶς=αὐγῆ (ἔωθινό).

ἔωλος=χθεσινός, μπαγιάτικος, ὅχι νωπὸς καὶ πρόσφατος. ἐπιθ.
δικατλ.

ἔων=ἀφίγων. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : ἐῶ—εἶων.

ἑώρων=ἔδλεπον. παρατ. τοῦ : ὄρω (ἔραμα, ἔρασις).

Ζ. ζηλῶ=ζηλεύω (ζήλος).

ζηλωτὸς=ζηλευτός. ἐπιθ. ἐκ τοῦ : ζηλῶ.

Η. ἦ, διότι=ἄ, μήπως σοῦ . . ., ἐπίρ. ἐρωτημ. ἢ βεβαιωτ.
ἀλλαχού τό, ἦ εἶνε παρατ. τοῦ : ἦμι—φημί, ἦ τοῦ : εἶμι.

ἦδη, ἐπίρ. χρόνου=τώρα, τότε.

ἦδιστα=τὰ τερπνότατα. ὑπερθετ. τοῦ : ἦδὺς (ἦδομαι, ἦδονή.
ἦδέως).

ἦκω, ἦκοιμι, ἐνεστ. τοῦ : ἦκω=ἔχω ἔλθω.

ἦλαυνε (τὸ ἄρμα)=διηύθυνε. παρατ. : ἐλαύνω. ἰδέ : ἐλάσασαι.
(ἔλασις, ἔελασις, ἔλασμα).

ἠλείφαντο=ἐχρίσθησαν μὲ ἔλαιον. μέσ. ἀορ. τοῦ : ἀλείφω. ἐν
τῇ πάλῃ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἠλείφοντο δι' ἐλαίου πρὸς προφύλαξιν ἐκ
τοῦ φύχους καὶ εἶτα ἐπάσσοντο διὰ κόνεως (ἀλείπτῃς, ἀλοιφή, ἄ-
λειμμα).

ἠλίκα=σὲ τότεν ἠλικίαν, ἢ ὅποσον μέγαλα. ἀντωνυμ.

ἠλικία, τοῖς ἐν ἠλικία=τοῖς ἠλικιωμένοις.

ἠλικιώτας=τοὺς τῆς αὐτῆς ἠλικίας. οὗτ. κλισ. α' (ἠλικία).

ἦν ἰδοῦ, ὡς ἐπιφώνημα=ἔ, ἰδοῦ, κύττα.

Ἡρακλεις=αἶ γὰ τὸ θεό! κλητ. τοῦ : Ἡρακλῆς. λαμβάνεται
ὡς ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως. Ἡρακλῆς, ὁ γνωστός ἡμί-
θεος (ἐκ Διὸς καὶ Ἀλκμήνης) διὰ τῆς ρώμης του ἐγένετο εὐεργέτης
τῆς ἀνθρωπότητος διὸ ἀπεθεώθη.

Ἡρακλέα—οἱ καθ' **Ἡρακλέα**=ἡ ἑτέρα μερὶς ἢ ἀντίθετος τῆς
τοῦ Λυκούργου εἰς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἐν Σπάρτῃ, οἵτινες ἐτε-
λοῦντο ἐν θέρει καὶ διήρκουν ἕξ ἡμέρας· ἐσχετίζετο δὲ ἡ ἑορτὴ πρὸς
τὴν μνήμην τῶν ἐν Ἀργολίδι πεσόντων 300 Σπαρτιατῶν ἐν ἔτει
541 π. Χ.

ἠρέμα καὶ ἠρέμας=σιγά—σιγά. ἐπιρρημ. τρόπου.

ἠρου=ἠρώτησας. ὀριστ. μέσ. ἀορ. 6' τοῦ : ἐρωτῶ—ἠρόμην·
(ἐρώτησις, ἐρώτημα—γὰ ῥώτημα).

Ἡσίοδος, ποιητῆς ἐκ τῆς ἐν Μ. Ἀσία Κύμης, πατήρ τοῦ διδα-
κτικοῦ ἔπους· ἔζησε ἔτη 100 μετὰ τὸν Ὀμηρον. τούτου ἔργα εἶνε
ἡ Θεογονία, τὰ Ἔργα καὶ Ἡμέραι καὶ ἡ Ἀσπίς Ἡρακλέους.

ἦτιω=ταπεινότεραν. συγκριτ. ἐπιθ.=ἦττω(σσ)ων—ονος, ὑπερθ.
=ἦκιστα.

ήττώμενοι = νικώμενοι, μετοχ. ένεστ. ήττώμαι· παθητ. τοῦ : νικῶ : (ήττα), (άήττητος).

ήυτομόλησεν = έλιποτάκτησε και ήλθεν εις τὸ αντίθετον στρατόπεδον· άόρ. τοῦ : αὐτομολῶ (αὐτόμολος, αὐτὸς — μολεῖν = άόρ. τοῦ : βλώσκω).

Θάκων = καθισμάτων, θάκος = κάθισμα, ιδίως μόνιμον (λέγεται και θῶκος). οὐσ. κλίσ. β'.

θαλλὸν = βλαστάρι· οὐσ. κλ. 6' άρσ.

θάλλος = ζέστη, καύσων. οὐσ. οὐδ. κλίσ. γ'. θαλπωρή = ζέστη.

θαιέρου = τοῦ έτέρου.

θαῖτον = ταχύτερον, συγκριτ. τοῦ : ταχύς.

θέαν = κύτταγμα μετά θαυμασμοῦ (ἐπὶ τὴν θέαν = διὰ τὰ ἴδη), οὐσ. α' κλίσ. (θεῶμαι, θεατής, θέατρον).

θέατρον = τόπος πρὸς θέαν· κατ' αρχάς τόπος λατρείας τοῦ Διονύσου· ὕστερον δὲ τὸ θέατρον ήτο παρὰ τοῖς αρχαίοις τὸ σπουδαιότερον σχολεῖον τῆς κοινωνίας· ἐκεῖ ἐγίγνετο ή ήθικη διδασκαλία δημοσία, διὸ και τὰ παριστανόμενα έργα ἐλέγετο ὅτι, ἐδιδάσκοντο και ὄχι ἐπαίζοντο, ὅπως λέγεται σήμερα, διὸ οἱ δραματικοὶ ποιηταὶ ἐλέγοντο διδάσκαλοι.

θέμις = νόμιμον, δίκαιον, ἐπιτρεπόμενον. οὐσ. γ' κλίσ. ανώμαλον· ἐνῶ θέμις -ιδος = ή θεά τῆς αγοράς και τῆς δικαιοσύνης· ή θέμις εἰκονίζεται κρατοῦσα ζυγαριάν τεταμένην.

θέοντες = τρέχοντες, μετοχ. ένεστ. τοῦ : θέω = τρέχω (βοηθὸς = βοή — θέω).

θηρωμένοις = ἐκείνους οἵτινες κυνηγοῦν γὰ εὔρου, μετοχ. τοῦ : θηρῶ — ὦμαι (θήρ — θηρίον — θήρα).

θοιμάτιον = τὸ ἱμάτιον, τὸ ένδυμα ἐξωτερικόν, ἐπανωφόρι. οὐσ. β' (ἱμα, εἱμα = λωρί, ταινία). ὀνόματα ἱματίων : χλαῖνα, χλανίς, τρίβων, φάρος κλπ. Ταῦτα κατεσκευάζαντο ἐξ ἐρίου ή λίνου, (μέταξα και βάμβαξ ήσαν άγνωστα) ἐγίγοντο ἐπιμήκη και ἐπορποῦντα ὑπεράνω τοῦ ὄμου.

Θρακῶν. οἱ Θραῖκες, κατὰ τὴν Μυθικήν ἐποχήν, λέγεται ὅτι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Ἀττικῆς και ὅτι ὁ ταύτης βασιλεὺς Ἐρεχθεὺς τοὺς ἀπέκρουσε νικηφόρως. ιδέ : Εὐμολπος. ή Θράκη ἐπαρχία ΒΑ. τῆς Μάκεδονίας με παράλια τῆς Προποντίδος, Ἑλλησπόντου και Βοσπόρου.

θρέψη = θά τραφῆς, β' πρόσ. μέλλ. τοῦ : τρέφω — ομαι. (τροφός, τροφεύς, τρφεῖα).

θρύπτεσθαι = γὰ εἶσαι τρυφηλός, γὰ σ' άρέση τὸ φαγοπότι και

ἡ ἀνάπαυσις. ἀπαρμφ. ἐνεστ. τοῦ: θρύπτω—ομαι=θραύω, συντρῖδω, ζῶ ἀσώτως, κάμνω νάζια. (θρυπτικός).

θυμοειδής=γενναιοψύχους. ἐπιθτ. δικτλ. -ῆς -ές. (θυμός).

Ι. **ιδίειν**=νά ιδρώνη. ἀπαρμφ. ἐνεστ. τοῦ: ιδίω=ιδρώνω, ἐκ τρόμου κρύον ιδρώτα ἔχω. συνηθέστερον: ιδρώω—ῶ.

ιδίεις=ιδρώνεις (σὲ κόβει κρύος ιδρώτας). ὄριστ. ἐνεστ. τοῦ: ιδίω· ιδέ: ιδίειν.

ἴδοιεν=νά ἴδωσι. εὐκτ. ἀόρ. β'. τοῦ: ὄρω.

ιδρύντων=ιδρωμένων, μετοχ. ἐνεστ. ιδρώω—ῶ=ιδρώνω. (ἐφιδρωσις, ἐξιδρωμα). ιδέ: ιδίειν.

ιδρωκότα=ἔχει ιδρώση ἐκ τοῦ κόπου. μετοχ. παρμμ.: ιδρώω—ῶ=ῶνω.

ικανά. ἐπιθτ. τρικτ.=ἀρκετά, φθάνουν. (ἰκνοῦμαι).

Ἴππολύτη, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, γυναικῶν μαχιμῶν, αἰτινες ἐκστρατεύουσαι ἐκ Σκυθίας κατὰ τῆς Ἀττικῆς, ἠττήθησαν κατὰ κράτος, φονευθείσης καὶ τῆς Ἴππολύτης. Διὰ τὴν πατρογονικὴν ταύτην νίκην οἱ Ἀθηναῖοι συχνάκις ἐκαυχῶντο. Ἀμαζονομαχία παριστάνετο ἐν τῇ ζυφοφόρῳ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ναοῦ τῆς Νίκης.

ἴσθι εὖ, ιδέ: εὖ ἴσθι=γνώριζε καλά..

Ἴσθμοῖ=ἐν τῷ Ἴσθμῳ τῆς Κορίνθου. ἐπίρρμ. τόπου. ὁ Ἴσθμὸς οὗτος (νῦν πορθμὸς διὰ τῆς γενομένης διώρυγος), ἐχώριζε τὴν Στερεὰν ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου· ἐπ' αὐτοῦ διὰ ξυλοστρώσεως διεβίβαζον τὰ πλοῖα ἐκ τῶν κόλπων Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ συρόμενα ὑπὸ βοῶν, (διισθμίζω)· καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἔγειναν ἀπόπειραι τομῆς αὐτοῦ, μάλιστα ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Ῥωμαίων.

Ἴσθμίων, γεν. πληθ.: τὰ Ἴσθμια=οἱ ἐν τῷ Ἴσθμῳ τῆς Κορίνθου πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος τελούμενοι ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν ἀγῶνες. Ἐν τούτοις εἰς τοὺς νικητὰς ἐδίδοτο ὡς βραβεῖον κλάδος πίτυος (κουκουναριάς).

ἴστε=γνώριζετε, ἠξεύρετε. ὅ' πληθ. πρόσωπ. ἐνεστ. τοῦ: οἶδα.

Κ. (οὐ) **καθίξεται τὰ βέλη**=δὲν θὰ σὰς φθάνουν, χτυποῦν τὰ βέλη· μέσ. μέλ. τοῦ: κατὰ-ἰκνοῦμαι—ἴξομαι-ἰκόμην (ἰκέτης, ἰκετεύω).

καθικνεῖσθαι=ἀπαρμφ. ἐνεστ.: κατὰ-ἰκνοῦμαι=καταφθάνω. ιδέ: καθίξεται.

καιρὸς=ἐποχὴ· κυρίως ἡ εὐκαιρία· κατάλληλος χρόνος, τὸ θέρος. οἱ καιροὶ=αἱ περιστάσεις.

κάκεινους, κάκεινοι=καὶ ἐκεῖνους, καὶ ἐκεῖνοι.

καλάμη—ή καλαμιά, τὸ στέλεχος τοῦ σίτου, κριθῆς κλπ.

καλινδούμενοι—συγκυλιόμενοι. μετοχ. τοῦ : καλινδοῦμαι (κα-

λινδήθρα—τόπος ἐν ᾧ ἐκυλόντο οἱ ἵπποι μετὰ τὴν γύμνασιν (καλὴν-
δησις).

καμάτου, ἐκ καμάτου—ἀπὸ κόπωσης, κούρασιν. ἄρσ. δ' κλισ.

(κάμνω). (καματερὸ ζῆον).

κᾶν—καὶ ἄν, ἐνῶ : κᾶν—καὶ ἐν.

καρσιμώτερον—καταλληλότερα εἰς τὸ νὰ παραγάγῃσι καρ-
πούς· συγκριτ. τοῦ : κάρπιμος (ἄκαρπα, κάρπιμα δένδρα).

καρτερῶς—ἰσχυρῶς.

κᾶτα—καὶ—εἶτα—καὶ ὕστερον.

καταγελῶν—λᾶν—σφοδρῶς γελῶν. ἐνεστ. τοῦ : κατὰ—γελῶ.

(κατα-γέλαστος).

κατακλωμένοις—ἐνῶ τσακίζει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καταθλίβει.

μετοχ. ἐνεστ. : κατὰ-κλώ—ῶμαι (κλάσμα, κλάσις).

καταλευσθήσεσθαι—θὰ πετροβοληθῆῖ μέχρι θανάτου. ἀπαρμφ.

παθητ. μέλ. τοῦ : κατὰ-λεύω—λιθοβολῶ (κατάλευσμα).

καταμαλάττομεν—διαπλάσσομεν εὐλύγιστα καὶ λειᾶ ὡς μᾶζαν,

διὰ τριβῆς, ξέσεως. ὀριστ. ἐνεστ. τοῦ : κατὰ-μαλάττι(σσω) (μάλαγμα
—κατάπλασμα, μάλαξις, μάλαγρα—ζύμη ρευστή).

καταλαβοῦσα—ἀφοῦ προφθάσασα τὸν συνήντησε.

καταρρητορευόμενος—ὀμιλῶν ὡς ρήτωρ διὰ νὰ ἐπιδειχθῶ ἐγὼ

καὶ σὺ νὰ παρασυρθῆς ἐκ τῶν λόγων μου. μετοχ. ἐνεστ. : καταρρη-
τορευομαι (ρήτωρ).

κατασπάσας—τραδήξας πρὸς τὰ κάτω. μετοχ. ἄρ. : κατα-σπῶ

(ἀπόσπασμα).

κατεάγη—συνετρίβη, ἐθραύσθη. παθητ. ἄρ. τοῦ : κατὰ-ἄγνυμι

=συντρίβω (κάταγμα).

κατεσιώπησεν—κατέστησε σιγήν. ἄρ. τοῦ : κατασιωπῶ.

κατεσπῶντο. ὀριστ. μέσ. πκρατ. τοῦ : κατασπῶμαι. ἰδέ : κατα-

σπάσας.

κατέψησε—ἐχάιδευσε, ἐθώπευσε. ὀριστ. ἄρ. τοῦ : καταψάω-ῶ

(ψήχω, ψήκτρα—ξυστρί, βουρτσα).

κατήρξατο—μὲ ἄρχισε, μ' ἐχειροτόνησε. μέσ. ἄρ. τοῦ : κατὰ-

ἄρχομαι=1) κάμνω ἔναρξιν, 2) καθιέρωσιν ἰδίως ἑορτῆς ἐν θυσίαις.

Πρὸ τῆς θυσίας οἱ ἄρχαῖοι καὶ ἐρράντιζον τὰ θύματα διὰ διαφόρων

σπόρων καὶ μάλιστα ροιᾶς, κριθῆς κλπ. Παρ' ἡμῖν ἐπὶ τοιούτων ἀνα-

γιγνώσκονται εὐχαὶ εἰδικαὶ καὶ, εἰς τινὰ μέρη, κόπτεται ὑπὸ τοῦ

ἱερέως καὶ μέρος τριχῶν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀφιερουμένου, στὸν

Ἅγιο, ζῆφου (ἀπαρχαί).

κατωκηκότας—ἔχοντας κατωκίση. μετοχ. παρακμ. τοῦ : κατώ-
οικῶ (οἶκος) κάτοικος.

κεκτῆσθαι—ἔχοντας ἀποκτῆση. ἀπαρμφ. παρακμ. τοῦ : κτώματι
(κτῆμα, κτήσεις, γαιοκτήμων).

κεκονιμένων-νος—σκονισμένων—νος. μετοχ. παρακμ. τοῦ : κόνι-
ω (κόνις—κονίστρα).

κεραμεᾶ—κεραμιδένια. ἐπίθετ. τρικατ. εἰς -οὺς (κέραμος). Τὰ
ἐκ πηλοῦ ὀπτοῦ ἀγγεῖα, χρήσιμα διὰ πολλαπλᾶς ἀνάγκας τοῦ βίου·
τινὰ τούτων λεπτεπίλεπτα ἐκσμοῦντο ἐξωτερικῶς διὰ ποικίλων
ἐγχρώμων παραστάσεων καὶ ἦσαν παντοίων σχημάτων μὲ μίαν ἢ
πολλὰς λαβάς· κάλλιστα ἀγγεῖα κατεσκευάζοντο ἐν Σάμῳ, Ἀθήναις,
ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Τυρρηνίᾳ. Ἰδίως ἀπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ ἐξῆς
ἐπεξετάθη ἡ χρῆσις τῶν ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ἀγγείων.

κεχηνότα -χηνώς, -χηνόσι, -χηνότες—χάσκοντας, μὲ ἀνοικτόν,
ἐξ ἐκπλήξεως, στόμα· ὅθεν θαυμάζοντες (χάσμα, κεχηναῖος, χασμώ-
μαι).

κεχρωσμένων—χρωματισμένων. μετοχ. παθητ. παρακμ. τοῦ :
χρώννυμι—ννυμαι (χρῶμα, χρωστήρ).

κινήσας—κουντήσας. μετοχ. ἀορ. : κινῶ. (κίνησις, κίνημα).

κλέος (κατὰ)—δόξα, ἐκ φήμης. (κλεῖζω). οὐσ. γ' κλῖς.

κολαστήρες—πετρκόπια, εἶδος σφυρίου. οὐσ. κλῖς. γ'.

κονισάμενοι—πασπαλίσαντες μὲ σκόνιν. οἱ παλαιότες ἤ εί-
φοντο πρῶτον μὲ ἔλαιον καὶ ἔπειτα ἐπασπαλίζοντο μὲ λίαν ψιλὴν
ἄμμον (σκόνιν). μετοχ. ἀορ. τοῦ : κονίω—κυλίομαι ἐν τῇ κόνει ὡς
τὰ πτηνὰ κλ. (κονίστρα).

κοπέας, οὐσ. γ' κλῖς. κοπεύς—έως = τὸ σφυρὶ (κόπτω), πη-
κοῦνι, σμιλᾶρι, κοπίδι.

κόρρης (κατὰ)—τὰ πλάγια τοῦ προσώπου, κατὰ πρόσωπον.
μπάτσος (κόρρη καὶ κόρση), ἐνῶ : κόρη—κορίτσι. οὐσ. α' κλῖς.

κόσμιος—σιγυρισμένος, ἐν τάξει (κόσμιος—στολισμένος).

κότινος—ἀγριελαία : ἐκ κλάδων τοιαύτης ἐπλέκετο ὁ στέφανος
ὁ διδόμενος ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς νικητὰς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων
ἢ ὀνομασία καὶ σήμασις τῆς λέξεως διετερήθη εἰς τινὰ μέρη (ἐν
Αἰγίγῃ) : κοτίνι—παραφυὰς ἀγριελαίας.

κοῦφα, ἐπίθετ. τρικατ.—ἐλαφρὰ (κουφόνους).

κοράνη—περικεφαλαίας. οὐσ. κλῖς. γ'. -ος.—περικεφαλαία, κό-
ρυς. αὕτη κατεσκευάζετο ἐξ ἐλασμάτων μεταλλικῶν καὶ ἔζωθεν ἐκα-
λύπτετο διὰ δέρματος συνήθως κυνός· ἐκσμεῖτο δὲ διὰ φαλάρων καὶ
διὰ λοφίου καὶ ἦτο ὄπλον ἀμυντικὸν τῆς κεφαλῆς.

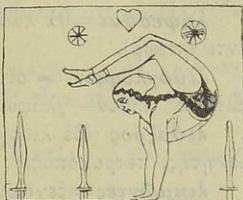
κρείττονας—ἀνωτέρους, ὑπερτέρους. συγκρ. τοῦ : ἀγαθός.

κρινομένων = τῶν διαδικαζομένων. μετοχ. ἐνεστ.

κρύος = τὸ παγετώδες ψυχρός. οὐσ. κλίσ. γ' οὐδ. -ος.

κυβιστήματα καὶ κυβιστήσεις = ἄλ-

ματα διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς (τοῦμ-
παις) πρὸς τὰ κάτω. τοιαῦτα παιγνίδια ἔκα-
μνον οἱ θαυματοποιοὶ τῆς ἀρχαιότητος. ὑ-
περπηδῶντες μὲ τοιαύτην κεκαμμένην τοῦ
σώματος στάσιν καὶ ὑπεράνω ξιφῶν ἐμπε-
πηγμένων εἰς τὴν γῆν μὲ τὴν αἰχμὴν πρὸς
τὰ ἐπάνω. τοιοῦτοι τεχνῖται ἔκαλοῦντο εἰς
τὰ συμπόσια πρὸς τέρψιν.

Κυβιστής

κύνα = τὸν ἀστερισμὸν τοῦ κυνός, δηλαδὴ τοῦ σειρίου : ὁμάδα
ἀστρων, ἣν οὐκ ὀνομάζεται κύων (τὸ ζῴδιον). ὅτε εἶνε ἐπ' αὐτοῦ ὁ
ἥλιος τότε γίνονται τὰ θερινὰ καύματα τοῦ ἡλίου, «καύματα κυ-
νικά». ἰδέ : ἀστήρ.

κωμωδίας = εἰς τὰς θεατρικὰς παραστάσεις μὲ ὑποθέσεις προ-
καλοῦσας τὸν γέλωτα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸ δίδραγμα εἰς τὸ καλὸν
καὶ ἀγαθόν.

κωμωδοὶ = οἱ εἰς τὴν κωμωδίαν τεχνῖται. ἡ κωμωδία (κῶμος—
ἄδω) καὶ τραγωδία ἀπετέλουν τὸ δράμα.

κυλινδούμενοι = κυλιόμενοι. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : κυλινδοῦμαι.
συγγενῆς τύπος καλίνδω, καλινδέω, ἀλινδέω. (κυλίστρα).

Λ. λαβόμενος = πιάσας. μετοχ. μέσ. ἀορ. ὅ' τοῦ : λαμβάνο-
μαι—ἐλαβόμην (λαβή, λήψις).

λαγῶ, οὐσ. κλίσ. ὅ' Ἀττικῆς· -γῶς -γῶ. Τὸ δειλότερον τῶν τε-
τραπόδων, καταδιώκεται παρὰ πάντων· λαγῶ βίον ζῶν = σὰν λαγῶς
ζῶν, ἦται ἐν διαρκεί δειλία· ὁ λαγῶς εἶνε συγνάκις σύμβολον τῆς
Ἀφροδίτης.

λάθῃ = ἂν διαφύγη τὴν προσοχὴν. ὑποτακτ. ἐνεργ. ἀορ. ὅ' τοῦ :
λανθάνω—ἐλαθον· (λήθη, λάθος, ἐπιλήσιμων).

λακτίζεσθαι = νὰ κλωτσοῦνται. ἀπαρμφ. ἐνεστ. τοῦ : λακτίζο-
μαι (λάξ = μὲ τῆς κλωτσιαῖς).

λακτιζόμενον, μετοχ. ἐνεστ. ἰδέ : λακτίζεσθαι.

ληρῆσαι, ληρεῖν, ληροῦντα = φλυαρεῖν, ἀνοηταίνειν. τύποι τοῦ :
ληρῶ (λήρος) παραληρήματα.

λήρος -ων, οὐσ. β'. = φλυαρία. λήροι καὶ φλήναφοι, εἶνε οἱ
ἀνόητοι, ἀφθονοὶ καὶ ἄτκοποι λόγοι.

λήσει = θὰ λησιμονήσῃς. ὀριστ. μέλλ. τοῦ : λανθάνω καὶ λήθω.
ἰδέ : λάθη. ἐνῶ : λύσει μέλλ. τοῦ : λύω.

ληφθεῖς = πιασθεῖς. μετοχ. παθητ. ἀορ. τοῦ : λαμβάνομαι (σύλληπτρα).

λήψεσθαι = θὰ λάβῃ. ἀπαρμφ. μέλλ. τοῦ : λαμβάνω (λαβ-ληθ-ἀντιλήπτωρ).

λιθογλύφων = οἵτινες λειαίνουν καὶ τερνεύουν τοὺς λίθους· κλίσ. 6' (λίθον—γλύφω).

λιθοξόος (ἰδὲ λιθογλύφων) = ὁ ξέων τοὺς λίθους = μαρμαροπελεκητής, πετροκόπος.

λικμῶντες = ξεχωρίζοντες τὰ ἄχυρα· μετοχ. ἐνεστ.: λικμῶ = λιχνίζω τι, ἄχυρα κλπ.

λίπα = λιπαρῶς, ἀφθόνως· ἐπίρ. συνήθως εὐρίσκεται μετὰ : ἀλείφω καὶ ἔλαιον.

λόγος (ὁ δὲ λόγος) = ἡ προκειμένη συζήτησις.

λοιδορησαμένης = ἀφοῦ ἐνέπαιξε· μετοχ. μέσ. ἀόρ. τοῦ : λοιδοροῦμαι τινα (λοιδορος) = ἐμπαίζω, κοροϊδεύω· τὸ δὲ λοιδορῶ, συντάσσεται δοτικῇ.

λοιπόν = ὑπολειπόμενον· ἐπίθετ. τρικτλ. (λείπω).

λόφους, λόφος εἶνε κυρίως ὁ ἀυχὴν τῶν ὑπόζυγιων, 2) τὰ λόφια, ἧτοι θύσανος ἐκ τριχῶν οὐράς, συνήθως ἵππου· διὰ τούτου ἐστολίζετο ἢ περικεφαλαία.

λυγίζουσι = συστρέφουσιν εἰς κάμψιν· ἐνεστ. τοῦ : λυγίζω (λύγος = λυγαριά).

Λυκοῦργος, ὁ γνωστὸς νομοθέτης ἐν Σπάρτῃ, ἀκμάσας περὶ τὸν 8ον π. Χ. αἰῶνα. Ὑπάρχει καὶ ἀμφιβολία, ἀν ὑπῆρξε τοιοῦτον πρόσωπον, ἢ μήπως ἡ Νομοθετικὴ σειρὰ τῆς Σπάρτης ἀπεδόθη εἰς ὄνομα ἐπίθετ. Λυκοῦργον (λύκου ἔργον = Ἀπόλλωνος = φωτὸς—ἔργον), διότι ὁ Λυκοῦργος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔλαβεν ἐντολὴν εἰς νομοθεσίαν.

λύκειον, ἐν τῶν ἐν Ἀθήναις γυμνασίων· ἐνταῦθα ἐσύχναζεν ὁ Σωκράτης καὶ ὠμίλει περιπατῶν ὁ Ἀριστοτέλης.

λύμη = κακομεταχείρησις, βλάβη, ἀκαθαρσία. οὐσ. α' κλίσεως· ἔθεν : λυμαίνομαι, λυμεών.

λυσιτελὲς = ὠφέλιμον. ἐπίθετ. εἰς -ῆς -ἔς (λύω—τέλος).

λύχνος. οἱ λύχνοι κατεσκευάζοντο ἢ ἐκ μετάλλων ἢ ἐκ πηλοῦ, εἶχον διάφορα σχήματα καὶ πλείστας παραστάσεις ἐγχρώμους· πλείστα εἶδη ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ἀνευρέθησαν· ἐνῶ : λίχνος = λιχοῦδης.

λωποδύτας = τοὺς κρυφίως ἀρπάζοντας, τὰ ἱμάτια ἰδίως τῶν λουσμένων (λωπὸς = ἱμάτιον, καὶ δῦα—δύτης) συγγενὲς = βαλαντιοτόμος.

Μ. μαθήσομαι = θὰ μάθω· ὀριστ. μέσ. μέλ. τοῦ : μαθάνω (μαθ., μα(ν)θαν.), συνήθως ὡς ἐνεργ. τό : διδάσκω.

μαστιγοῦτο = νὰ τὸν κυπήση διὰ τῆς μάστιγος· εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ: **μαστιγῶ** (μάστιξ), ἢ **μάστιξ** ἢτο ράβδος ἔχουσα σχοινίον ἢ λωρίον εἰς τὸ ἄκρον δεδεμένον. Εἰς τὸ σχοινίον ἐνλίτε ἐδέοντο κόμβοι ἢ ἀστράγαλοι.

μεγαλοδωρεᾶ = διὰ τὰ μεγάλα δῶρα· λέγει ταῦτα ὁ Ἀνάχαρσις **μεγάλα ἐμπαικτικῶς**, ἐνῶ ἦσαν εὐτελεῖ· οἷον **σέλινά**, **πίτυς κλπ.** οὐσ. κλίσ. **α΄**.

μειρακιώδη = παιδιαρίστικα· ἐπίθετ. δικτλ. εἰς -δης -δες (μειραξ, **μειράκιον**).

μελάντερον, ἐπίθετ. συγκριτ. τοῦ: **μέλας** (τὸ μέλαν = μελάni).

μελετώσι = καταγίνονται εἰς τοῦτο, ἀσκοῦνται. ὄριστ. ἐνεστ. (μελέτη — μελέτημα — μελετηρός).

μεμαρασμένα = ἔχοντα μαρανθῆ. μετοχ. παθητ. παρακειμ. τοῦ: **μαραίνομαι**, (συνηθέστερον = **μεμάραμμαι**). **μάρανσις**, **μαρασμός**).

μέμνημαι = ἐνθυμοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι. παρακειμ. τοῦ: **μιμνήσκω** -σκωμαι (μνήμη, μνήμων).

μέρει — ἐν τῷ **μέρει** = μὲ τὴν σειράν. ἐνῶ: ἐν **μέρει** = κατὰ μέρος (καὶ ὄχι τὸ ὅλον ἢ καὶ μὲ τὴν σειράν του).

μεταβαφέντες = ἐκ νέου βαφέντες. μετοχ. παθητ. ἀορ. τοῦ: **βάφω** (βαφεύς, **βάμμα**, **βαφεῖον**)

μεταχειρίζεσθαι = νὰ ἀνακατεύωνται εἰς τι. μέσ. ἐνεστ. ἀπαρμ. τοῦ: **μεταχειρίζω** — ομαι = ἔχω ἀνὰ χεῖρας· συνώνυμον τὸ: **χρῶμαι**.

μετεβέβλητο = εἶχε μεταδληθῆ. ὑπερσυντ. παθητ. τοῦ: **μεταβάλλω**μαι (μεταβόλη).

μετεπαίδευσε = κατ' ἄλλον τρόπον μὲ ἐδίδαξε. ἀορ. τοῦ: **μετὰπαιδεύω** — (παῖς), **παιδεῖα**.

μετέωρον = ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν γῆν, στὸν ἀέρα, στὰ χέρια, ἐπίθετ. δικτλ. (μετὰ — αἰέρω), **μετεώρισις**, -σμός.

μήκιστον = μακρότατον. ὑπερθετ. τοῦ: **μακρός**.

μῆλα = καρποὶ ἐν γένει τῆς μηλέας. **μῆλα** τῶν ἱερῶν = **μῆλα** ἐκ τῶν ἱερῶν δένδρων. Οἱ ἀρχαῖοι εἰς τοὺς ἐκ κλάδων στεφάνους παρέθέτο καὶ καρπούς.

μητροπάτορος = τοῦ πατρὸς τῆς μητρός (μήτηρ — πατρός), ἐπίθ. δικτλ.

μικρόν, παρὰ μικρόν = παρ' ὀλίγον, σχεδόν. ἐπιρρηματικῶς.

μολυβδίδα = ἐκ μολύβδου σφαίρας. οὐσ. γ' κλίσ. -ις -ίδος.

μολύνεσθαι = νὰ μὴ λερώνωνται (μόλυνσις, μόλυσμα).

μορίας = ἱερᾶς ἐλαίας. οὐσ. **α΄** κλίσ. συνήθ. πληθυντικῶς. = ἱερὰ ἐλαῖαι, αἱ κατὰ τὴν Ἀκαδήμειαν, ὧν τὸ ἔλαιον, ἐντὸς ἀμφορέως, ἐδίδετο ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς νικητὰς τῶν Παναθηναίων ἢ

καταγωγή τῶν μοριῶν ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἱεράν, ἐν τῷ Ἐρεχθεῖω τῆς Ἀκροπόλεως, ἐλαίαν τῆς Ἀθηνᾶς.

μορμολυττόμενοι = φοβούμενοι, σκιαγμένοι, ὡς οἱ παῖδες τὰ μορμολύχεια (προσωπίδας, φόβητρα τῶν παιδῶν). Μορμῶ = θῆλυ τέρας, δι' οὗ αἱ τροφοὶ ἐφόδιζον τὰ μικρά.

μοχλία = μοχλοὺς, λαστούς· ὑποκοριστικὸν εἰς -ον τοῦ μοχλῶς (μανέλλα) (ὑπο-ά-ια-μοχλεῦω).

μύθου = ὄνειρου. οὐσ. 6' (παραμῦθι).

μυριάνδρα = ἔχοντα ἀπείρους ἀνδρας· ἐνῶ : πολυάνδριον (τὸ) = τὸ νεκροταφεῖον. ἐπίθετ. δικατάλ.

Μύρων, περίφημος γλύπτης, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Φειδίου· ἔργα θαυμάσια τοῦ Μύρωνος ὁ δισκοβόλος, ἡ μυκωμένη ἀγελάς, δι' ἣν ἡπατῶντο λέοντες, λύκοι, μόσχοι καὶ βουκόλοι, νομίζοντες αὐτὴν ὡς φυσικὴν, καὶ ἄλλα.

μυσαχθῆ, μυσαχθῆς = μὴ ἀηδιάσης, σιχαθῆς, ὑποτακτ. παθητ. ἄορ. τοῦ : μυσάττομαι (μυσαρὸς, μυσερὸς).

μώλωπας = αἱ ἐκ τῶν κτυπημάτων, δαρμοῦ, μελανάδες (μέλας-ῶψ)· μπουρεῦσι. ὁ ἔχων τοιαύτας λέγεται ὑπόπιος, οὐσ. γ' κλίσι, γέν. ἄρσ. μωλωπίζω, μωλωπίσματα.

Ν. Νεμέα = χώρα μεταξὺ Ἀργούς καὶ Κορίνθου. Ἐν τῇ Νεμέᾳ ἔτελουντο τὰ Νέμεα πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς ἀνά τρία ἔτη, ἅπαξ ἐν χειμῶνι, ἅπαξ δὲ ἐν ἀρχῇ τοῦ θέρους· βραβεῖον τοῖς νικηταῖς ἦτο στέφανος ἐκ σελίνου χλωροῦ, παλαιότερα δὲ ἐξ ἐλαίας. Ἐνταῦθα ἦτο Ὀλέων τῆς Νεμέας, ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

νενευκῶς = ἔχων σκύφη. μετοχ. παρκμ. τοῦ : νεύω = γέρνω πρὸς τὰ κάτω, κάμνω σημεῖόν τι διὰ κινήσεως, τῆς κεφαλῆς ἰδίως, (νεῦσις, νεῦμα).

νευικηκόσιν = εἰς τοὺς ἔχοντας νικήσῃ· μετοχ. παρκμ. τοῦ : νικῶ, οὗ συνήθως παθητ. τό : ἡττώμαι (νικητῆς = νίκη). Τῶν ἀγώνων οἱ νικηταὶ μεγάλων ἐτύγγανον τιμῶν καὶ ἐπιτοπίως καὶ ἐν τῇ πατρίδι των ἐπιτρέφοντες. ἡ τιμὴ τοῦ νικητοῦ ἀντενακλάτο καὶ εἰς τὴν πόλιν, ἐξ ἧς κατήγετο.

νεωσοίκους = τὰς κατοικίας τῶν πλοίων παρὰ τὴν ἀκτὴν (νεῶς — εἶκος)· οἱ νεώτοικοι ἦσαν μέρος τοῦ νεωρίου· ἐν Ἀθήναις ὁ λιμὴν Κάνθρος εἶχεν 94 νεωσοίκους, ἡ Ζέξ 196, ἡ δὲ Μουνοχία 82. Κατὰ τὸν χειμῶνα τὰ πλοῖα ἀνελκύνοντο εἰς τοὺς νεωσοίκους.

Νιόβην, κύρ. ὄνομα. κόρη τοῦ Ταντάλου, βασιλέως τῆς Φρυγίας, σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ἀμφίωνος. Αὕτη ἐκαυχῆθη ἐπὶ πολυτεκνία· διὸ ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐτόξευσαν τὰ τέκνα

της (24) τότε ἐκείνη ἐκ τῆς θλίψεως μετεβλήθη εἰς δακρύδροχον
βράχον (ἀπελιθώθη), ὡς ἡ γυνὴ τοῦ Λὼτ ἔγεινε στήλη ἄλατος.

νικῶν = ὅστις νικᾷ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : νικῶ· ἰδέ : νενικηκόσιν.

νομᾶς = βοσκός. οὐσ. γ' κλίσ. -ᾶς -ᾶδος; (νέμω = βόσκω, καὶ νο-
μᾶς οὐσ. α' κλίσ. = ἡ νομή).

νομιζόμενον = θεωρούμενον. παθητ. ἐνεστ. μετοχ. τοῦ : νομίζω
(νόμος, νέμω).

νόμιμα = τὰ γιγνόμενα σύμφωνα μετὸν νόμον. ἐπιθετ. δικατλ.

νομισθήση = θὰ θεωρηθῆς. παθητ. μέλ. τοῦ : νομίζομαι.

νῦν, τό γε νῦν ἔχον = ὡς γὰρ τώρα.

νώ = ἡμεῖς οἱ δύο. ἀντωνυμ. προσ. α' προσώπ. δυϊκοῦ.

νώτου = τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ κορμοῦ· χώρα τῆς ὠμοπλάτης.

οὐσ. δ' κλίσ. ἀνώμαλον.

Ξενίζοιμι = νὰ φαίνωμαι ξένος, ὄχι ἐντόπιος. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ :
ξενίζω (ξένος).

ξέοι = εἶθε νὰ ξέῃ. εὐκτ. τοῦ : ξέω = καθιστῶ τι λείον ἀφαιρῶν
τὰ ἐξέχοντα, ροκανίζω (ξέστρα, ξόανον — ξύω, ξυρόν, ξύστρα).

Ξιφίδιον = μυχαίριον. ὑποκοριστικὸν τοῦ : ξίφος, ἡ λαβὴ τοῦ ξί-
φους (κώπη) ἐκοσμεῖτο διὰ πολυτίμων μετάλλων ἢ λίθων, συχνάκις
δὲ ἡ λεπίς ἦτο πεποικιλμένη δι' ἀργύρου ἢ χρυσοῦ, ὡσαύτως καὶ οἱ
ἦλοι (χρυσόηλον).

Οἶδα = γνωρίζω (εἶδ. ἰδ-) — εἰδήμων, ἰστέον.

οἶει = νομίζεις, β' πρόσ. ἐνικ. ὄριστ. ἐνεστ. : οἶομαι καὶ οἶμαι
(οἶησις, οἶηματίας).

οἶ — γενέσθαι, οἶ, ἀντωνυμ. προσωπ. = αὐτῷ.

οἰκέιος = ὁ σπιτικός, φίλος ἢ πλησιαστής τοῦ οἴκου.

οἰκοῖτο, εὐκτ. παθ. ἐνεστ. τοῦ : οἰκῶ — οἶμαι (οἶκος) = κατοικῶ,
ἐγκαθίσταμαι, κυβερνῶ.

οἰκόσιτος = ὁ ἐν τῷ οἴκῳ τρεφόμενος, ἐπίθτ. δικατλ. (οἶκος — σι-
τοῦμαι).

οἰκτίραντες = εὐσπλαγγισθέντες· μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : οἰκτίρω
(οἶκτος).

οἶκησιον = εὐσπλαγγικώτατα, λυπηρότατα. ἐπίρ. τοῦ ἐπιθετ.
οἶκτός (οἶκτος).

οἶου = νόμιζε. προστ. τοῦ : οἶομαι.

οἶς = διὰ τῶν ὀπίων. ἀντων. ἀναφορ. ἐνῶ : οἶς — οἶδς = πρόβατον.

οἶσθα = γνωρίζεις. δ' πρόσ. ἐνικ. ὄριστ. τοῦ : οἶδα (ἰδέ : εἶδ. ἰστ.).

οἶσόντων = οἵτινες θὰ φέρωσι. μετοχ. μέλλ. τοῦ : φέρω (οἶστός).

οἷσισι, δοτ. πληθυν. ἀντωνυμ. ὅσις.

οἴχηται=πάη γιά πάντα, νά πηγαίνη ἐπειγόντως, ὑποτακ. τοῦ οἴχομαι, παρχη. ὄχημαι (παρφοχημένος χρόνος).

ὄλισθον=γλυστερόν ἔδαφος, γλύστρημα (ὄλισθαίνω), οὐσ. ὄκλις.=ὁ ὄλισθος.

Ὀλυμπιάδι=εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· ἡ μεγαλύτερα τῶν Πανελληνίων ἐορτῶν ἐτελεῖτο κατὰ τετραετίαν ἐν Ὀλυμπίᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς κατὰ μῆνα Ἰούλιον μυριάδες κόσμου συνήρχοντο ἐκεῖ καὶ ἐπὶ ἓνα μῆνα αἱ ἐχθροπραξίαι ἔπαυον (ἱερομηνία)· εἰς τοὺς ὀλυμπιονίκας ἐδίδοτο στέφανος ἐκ κοτίνου. ἐντεῦθεν ἐγεννήθη καὶ τὸ χρονολόγιον τῶν Ὀλυμπιάδων, ἧτοι ἀρίθμησις τῶν ἐτῶν ἀνὰ τέσσαρα ἔτη· τὰ ἀγωνίσματα ἦσαν ποικίλα σωματικά ἢ πνευματικά.

Ὀμηρον, ὁ Ὀμηρος, πατήρ τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, πιθανῶς ἐκ Σμύρνης, ἀφῆκεν εἰς ἡμᾶς τὰ ἀθάνατα ἔργα του, τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν (πηγὰς πάσης γνώσεως) ταῦτα εἶνε τὰ ἀρχαιότατα γραπτὰ μνημεῖα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. ὁ ποιητὴς ἔζησε μετὰ τὰ Τρωϊκά· ἀλλὰ πότε δὲν γνωρίζομεν ἀκριδῶς (πιθανῶς τὸν 9ον αἰῶνα π.Χ.) Ὀμηρος, ὡς ἐπίθετον=ἄνθρωπος διδόμενος ὡς ἐνέχυρον πρὸς ἀσφάλειαν.

ὀμολογοῦσα=συμφωνοῦσα. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ· ὀμολογῶ (ὀμολογος=ὀμοῦ λέγω).

ὀμόσε=εἰς τὸν αὐτὸν τόπον (ὁ μὸς=ὁ αὐτός). ἐπίρ. τόπου.

ὄνειρος (ὁ) καὶ **ὄνειρον** (τὸ) σχηματίζεται κατὰ μεταπλασμόν, ὡς καὶ τό· ὄναρ. οἱ ἀρχαῖοι μετὰ φοβερόν ὄνειρον ἐξηγγίζοντο διὰ λούσεως. οἱ ὄνειροι ἐθεωροῦντο τέκνα τῆς Νυκτὸς ἄνευ πατρὸς.

Ὀρθίας Ἀρτέμιδος. Ἐν Σπάρτῃ ὑπῆρχε βωμὸς ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος· εἰς τὸν βωμὸν τοῦτον ἐμαστιγοῦντο, χάριν ἀσκήσεως, μέχρις αἵματος οἱ νέοι τῆς Σπάρτης· τὸ δὲ ἐκεῖ ἀγαλμα τῆς θεᾶς ἐπιστεῦετο ὅτι ἐκόμισεν ὁ Ὀρέστης ἐκ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

ὄρθοστάδην=νά ἴσταται ὄρθιος, στὸ πόδι. ἐπίρ. τρόπου. (ὄρθος=ἴσταμαι). (ὄρθοστασία).

ὄρμη=ὄρεξις εἰς ἐνέργειαν τινὸς πράγματος. (ὄρεγομαι τινος).

ὄρτύγων=τὰ ὄρτύγια, γνωστὰ πτηνά. οὐσ. κλίσ. γ' ὁ ὄρτυξ=γος. Ὀρτυγομαχίαι καὶ ἀλεκτορομαχίαι τὸ πρῶτον παρεσκευάσθησαν ἐν Μ. Ἀσίᾳ, εἰσῆχθησαν δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὰ Περσικά διὰ τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐν Ρώμῃ δὲ ἐπολλαπλασιάσθησαν. Τοιαῦται μάχαι ἐν Ἀθήναις ἐτελοῦντο ἅπαξ κατ' ἔτος ἐν τῷ θεάτρῳ δημοσίᾳ.

ὄρτύγματι=ἐσκαμμένον μέρος. οὐσ. γ' κλίσ. ὄρτύσσ(τ)ω. Ἐν Ἀ-

θήναις εἰς ὄρισμένον ὄρυγμα ἔρριπτον τοὺς καταδίκους καὶ ὁ δήμιος ἐκαλεῖτο : «ὁ ἐπὶ τῷ ὄρυγματι» καὶ ἦτο ὑπέρτης τῶν Ἐνδεκα-

ὄτω, ὄτου=ᾠτινι, οὔτινος. τύποι τῆς ἀντωνυμ. : ὅστις.

ὀφθαλμοῖς — ἐν ὀφθαλμοῖς=μπροστὰ σὰ ἰμμάτια, ἐνώπιον. (ὀπ. ὄρω). (ὀφθαλμία=νόσημα τῶν ὀφθαλμῶν).

ὄχανον=λωρίον ἐντὸς τῆς ἀσπίδος προσηρμωσμένον, δι' οὗ ἐκράτουν αὐτὴν ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ. ἀντὶ λωρίου ἐτίθετο καὶ μεταλλικὴ ταινία.

ὄψέ=ἀργά. ἐπίρ. χρόνου (ὄψια, ὄψιος, ὄψιμος).

ὄψει=θα ἴδῃς. μέσ. μέλ. τοῦ : ὄρω. τὸ αὐτὸ δύναται νὰ εἶνε καὶ δοτ. ἐνικ. τοῦ : ὄψις -εως.

ὄψιν=τὸ ἐνύπνιον, τὴν παρατήρησιν, ἢ τὴν μορφήν τοῦ προσώπου· οὗσ. γ' κλίσ. εἰς -ις (ὀπ.—ὄρω).

ὀψόμενοι=νὰ ἴδωσι. μετοχ. μέλ. τοῦ : ὄρω. ὄψις, κάτοπτρον.

ὀφονται=θα ἴδωσι. ὀριστ. μέσ. μέλ. : ὄρω. ἰδέ : ὀψόμενοι.

Παγγέλοια=ἔλως διόλου γελοῖα (πᾶν-γελοῖος—γέλως -ωτος) ἐπίθετ. δικτλ.

παγιώτερα=μονιμώτερα· συγκρ. τοῦ : πάγιος (πήγνυμι).

παγκράτιον=ἀγὼν πυγμῆς ἅμα καὶ πάλης. Οἱ ἐν τούτῳ ἀγωνιζόμενοι ἐλέγοντο παγκρατιασταί, οἵτινες προσεπάθουν νὰ καταβάλουν τὸν ἀντίπαλον μὲ κτυπήματα ἢ μὲ ρίψιμον κατὰ γῆς· ἦτο ἀγωνισμα θαυμαστῆς καὶ ποικίλης τέχνης καὶ ἐκ τῶν βαρυτάτων.

παγκρατιάξιν=νικᾶν παγκράτιον, ὃ ἰδέ : ἀπαρμ. ἐνεστ. τοῦ : παγκρατιάζω.

πάγον=1) βράχον (πήγνυμι), ἔθεν Ἄρειος πάγος=βράχος τοῦ Ἄρεως. 2) πήξιμον ὕδατος.

πάθοις—τί ἂν πάθοις=πῶς θὰ ἐφέρεσαι, πῶς θὰ σοῦ φαινότανε· εὐκτ. ἄορ. δ' τοῦ : πάσχω (πάθος).

παθόντες—ὅτι παθόντες=τί τοὺς συνέδη, τί ἔπαθαν; μετοχ. ἄορ. δ' τοῦ : πάσχω (πάθος).

παιδιαῖς=παιγνίδια. οὗσ. α'. (παῖς—παίζω) παιδιὰ, ἐνῶ : παιδεία=ἡ ἐκπαίδευσις, ἀνατροφή.

παίονσι, παίωσι, παιομένους=κτυποῦσι, κτυπωμένους. ἐνεστ. τοῦ : παίω—παίωμαι. ἰδέ καὶ πλήττω. (ἀνά-παιστος).

παίσεις, εὐκτ. ἐνεργ. ἄορ. α' τοῦ : παίω. ἰδέ : παίουσι.

πάλη=τὸ πάλαιμα. τοῦτο ἦτο ἐν ἐκ τῶν περιεργωτάτων καὶ τεχνικωτάτων ἀρχαίων ἀγωνισμάτων· εἶδη πάλης τότε ὑπῆρχον πολλά, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀνέπτυσαν καὶ ἄλλα εἶδη· ἔθεν ἔχομεν Ἑλληνικὴν καὶ Ῥωμαϊκὴν πάλην. Τῆς πάλης προῖστατο ὁ Ἑρμῆς. ἰδέ εἰκόνα.

Παναθήναια. τὰ Παναθήναια ἦσαν ἑορτὴ ὄχι πανελληνιοῦς, ἀλλὰ τοπικὴ ἐν Ἀθήναις, πρὸς τιμὴν τῆς πολιούχου Ἀθηνᾶς· διηροῦντο εἰς μικρὰ καὶ μεγάλα Παναθήναια ἅτινα διήρκουν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας· ἡ πομπὴ μεγαλοπρεπέστατα ἐξεκίνηε ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ ἀνήρχετο εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἔνθα οἱ ἱερεῖς ἐνέδουν μὲ τὸν νέον πέπλον, κραυγὸν καὶ κατάστικτον, τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς. Ὁ πέπλος καὶ τὰ λοιπὰ δῶρα πρὸς τὴν θεὰν ἐκομίζοντο ἐκεῖ ἐπὶ καταλλήλου ὁμοιώματος πλοίου· τότε ἐτελοῦντο καὶ ἀγῶνες, ἐν οἷς οἱ νικηταὶ ἐλάμβανον ὡς βραβεῖον ἀγγεῖον περιέχον ἔλαιον ἐκ τῆς ἱεράς ἐλαίας τοῦ Ἐρεχθείου· τὸν πέπλον ὑφαίον ἐπὶ ἑννέα μῆνας ἐπεξεργαζόμεναι παρθέναι εὐγενεῖς καὶ τιμῆς ἀπολαύουσαι.

πάνσεμνα = παρὰ πολὺ σοβαρὰ, ἐπίθετ. δικατλ. (πᾶν—σεμνός—σέβομαι).

παραθήγων, παραθηγόμενοι = ἀκονιζόμενοι, παρορμώμενοι. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ: θήγω—ομαι, ἀκονῶ—ῶμαι (θηγγάνη(ῆ)=ἀκόνι).

παρακροτεῖ = πλησίον ὧν κτυπᾶ τὰς χεῖρας, παραθαυρόναι. ἐνεστ. τοῦ: παρὰ-κροτῶ (κρότος).

παραναλίσκων = κικῶς ἐΐοδεύων, σπαταλῶν, ἀσωτεῶν. μετοχ. ἐνεστ. (παρανάλωμα = ἀνωφελῆς δαπάνη, ἐξόδουσις).

παραπαίουσιν = στραχέσκυποῦσι, μεταφορ. = παραπατοῦσι, κλονίζονται ἐν τῷ βχδίσματι. ἰδέ: παίουσι.

παραπολλυμένας = χανομένας εἰς σᾶς· μετοχ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ: παρὰ—ἀπὸ—ἄλλυμι -μαι (ἄλ-νυ-μι), ὄλεθρος.

παραστησάμενος = παραστήσας = στήσας πλησίον, μετοχ. μέσ. ἄορ. τοῦ: παρίστημι, -μαι (παράστασις, παραστάτης).

παρεδιδόμην = παρέδιδον τὸν ἑαυτὸν μου εἰς. . . μέσ. παρατ. τοῦ: παρὰ-δίδωμι-δομαι (παράδοσις, παραδοτέα).

παρεξώσμεθα, παρεξώσθαι = ἔχομεν, ἔχει περιζωσθῆ· ἀπαρμ. παθ. παρακμ. τοῦ παρὰ-ζώννυμι-μαι (ζώνη, ζουνάρι, ζωστήρ).

παρεῖς, παρέντες = ἀφήσας, ἀφήσαντες· μετοχ. μέσ. ἄορ. δ' τοῦ: παρίημι, -ίεμαι (πάρεσις = χαλάρωσις).

παρεσκευάσται = ἔχουσι παρασκευασθῆ· γ' ἐνικ. πρόσ. ὄριστ. παθητ. παρμ. τοῦ: παρὰ-σκευάζομαι (παρασκευῆ—σκευός—παρασκευάσιμα).

παρῆν, παρατ. τοῦ: παρὰ-εἰμί = ἦτο παρῶν (παρουσία).

πατιάξῃ = θὰ κτυπήσῃ. ὑποτακτ. ἐνεργ. ἄορ. α' τοῦ: πατάσσω. ἰδέ: παταχθῆναι.

παταχθῆναι = γὰ κτυπήθῃ. παθητ. ἄορ. τοῦ: πατάσσω—ομαι = κτυπῶ (πάταγος). συνώνυμ. τὰ: κόπτω, παίω, πλήττω.

πάτιητε = γὰ πρσπαλίζετε· ἰδέ πάττουσι.

πάττουσι = πασπαλίζουσι· ὀριστ. πάττι(σσ)ω, (κοιν. = πιτύζω, ὁ παστός = ζωγραφισμένη οἰκία, ἡ παστάς).

παλύνηται = πασπαλίζει, χρίει ελαφρῶς· ὑποτ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ : παλύνω — ομαι

πέδας = ποδόδεσμα. οὐσ. κλίσ. α' ἢ πέδη = πεδοῦκλι, δι' οὗ δεσμεύουσιν ἐν ἀνάγκῃ τοὺς πόδας τῶν ζώων (πέζα = πούς).

πειστέον = πρέπει νὰ πεισθῇ· ρηματ. ἐπίθ. τοῦ : πείθω, -θομαι.

πεισθείην = νὰ πεισθῇ. παθητ. ἄορ. τοῦ : πείθω -ομαι. (πίστις, πειθῶ, πειστέον).

πειρωμένη = δοκιμάζουσα. μετοχ. ἐνεστ. ἰδὲ : πεπείρασαι (πέρισμα, ἀπόπειρα).

πένης = ὁ διὰ τῆς ἐργασίας (τοῦ πονεῖν) ἔχων τὰ πρὸς τὸ ζῆν' «μὲ τὸν κόπο του». ὄνομα οὐσ. γ' κλίσ. πένης-ητος (πενία, πένομαι).

πεπείρασαι = ἔχεις δοκιμάσῃ. παρακμ. παθητ. τοῦ : πειρῶμαι τινός (πειρα·) ἐνῶ : πειρῶ τινα = πειράζω (πειρακτήριον).

πεπηλωμένων = λασπωμένων. μετοχ. παθητ. παρακμ. τοῦ : πηλό-ω (πηλός — πήλιος).

πεποικιλμένοι = πλουμιστοί, παρδαλοί, μὲ διάφορα χρώματα. μετοχ. παθητ. παρακμ. τοῦ : ποικίλλω (ποικίλο — ποικιλία).

περαιωθεῖς = φθάσας εἰς τὸ πέρασ· μετοχ. παθητ. ἄορ. τοῦ : περαιοῦμαι (πέρασ-ατος, διεκ-περαίωσις).

πέρι = περί· πρόθεσ. ἀναστρέφει τὸν τόνον ὅταν εἶνε μετὰ τὴν συντακτικὴν πτώσιν τῆς.

περίβλεπτον = ὃν ζηλεῦντες θὰ κυττάζουσι ὅλοι· περί — βλεπτός (βλέπω), ἐπίθετ. δικτλ.

περιβολήν, -λαῖς = ἔνδυμα, μὲ τὰ περιβάλλοντα, τείχη κλπ. οὐτ. α' κλίσ. (περιβάλλω).

περιγεγραμμένοι = τακτοποιημένοι, ἐγκλεισμένοι· μετοχ. παθ. παρακμ. τοῦ : περι-γράφω (περιγραφή, περι-γραπτός).

περιγίγνεται = γεννᾶται ὠφέλεια, περισσεύει.

περιθήσω = θὰ περιβάλω, θὰ σοῦ φορέσω· ὀριστ. ἐνεργ. μέλλ. τοῦ : περιτίθημι -μαι (περίθεμα, περίθετος).

περιλειμμένου = ἔχον ἐναπομείνη· μετοχ. παθ. παρακμ. τοῦ : περι-λείπω, -ομαι (περίλειψις — ἔλλειψις).

περιπλεκόμενοι = μπερδεύόμενοι, μεταξὺ των, συμπλεκόμενοι. μετοχ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ : περι-πλέω — ομαι (περιπλοκή, περιπλοκος).

περιπληθεῖς = περιττὰς σάρκας ἔχοντες. ἐπίθετ. δικατλ. εἰς -ῆς -ές· (πλήθω).

περιπλέξας = μπερδεύσας. μετοχ. ἐνεργ. ἄορ. τοῦ : περιπλέκω.

περιπέτειν = νὰ σκεπάζωσι τὸ πρᾶγμα μὲ τέχνην, περικλύ-

πτωσι. ἐνεργ. ἀπαρμφ. ἐνεστ. τοῦ : περι-πέττω=ψήνω καλῶς τὸν ἄρτον (πέττουρο).

περιποιήσω=θά κάμω νὰ ἔχῃς, θὰ σοῦ χορηγήσω. μέλ. τοῦ : περι-ποιῶ (περιποιήσις).

περιρρήξῃ=καταξοχίση ὑποτακτ. ἐνεργ. ἄορ. τοῦ : περι-ρρήγνυμι (ραγ. ρήγ-νυ-μι), ρήγμα, ρήξις—διάρρηξις, ἔκρηξις, ἀρρήκτως).

περιφερές=περιφέρεια, τὸ ἀπ' ἔξω μέρος, κυκλωτερές· ἐπίθετ. δικτλ. εἰς -ής, -ές (περι-φέρω).

πεφραγμένον, πέφρακται=εἶνε καλὰ φραγμένα, φρουρημένα· παθητ. παρκμ. τοῦ : φράσσ(τ)ω. (φραγ.) φραγμός, φράκτης, ἀφρακτος.

πεφροντικῶς=ἔχων φροντίση· μετοχ. παρκμ. ἐνεργ. τοῦ : φροντίζω (φροντίς).

Πηγάσω, ὁ Πήγασος (ἵππος—πηγῆς), ἵππος πτερωτός, ὅστις ἐγεννήθη ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Μεδούσης, ὅτε τὴν ἀπεκεφάλισεν ὁ ἥρωϊς Περσεύς. Ὁ Πήγασος ἔτυχεν ἀθανασίας, ἔφερε δὲ πρὸς τὸν Δία τὰς ἀστραπάς καὶ βροντάς· ἦτο ἵππος καὶ τῶν Μουσῶν, διὸ συγγάμις συσχετίζεται μὲ τοὺς ποιητάς· βραδύτερον ὁ περὶ τούτου μῦθος ἐτροποποιήθη πολὺ. ἰδὲ εἰκόνα

πηλῶ, ἡ λάσπη ἢ σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς κόνεως καὶ τοῦ ἐλαίου τῶν παλαιόντων. (πήλινα ἀγγεῖα).

πῆχυν, δηλ. τῆς χειρὸς τὸ μέρος. οὐσ. κλ. γ' -υς-εως (πηχυαίος).

πιναρὸν=λερόν πολὺ. ἐπίθετ. τρικτλ. -ὸς (πίνος=ρύπος, λέρα). οἱ χειρώνακτες δὲν δύνανται νὰ εἶνε πάντοτε ἐν καθαριότητι ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας των.

πίτυν, πίτυϊ, πίτυος=πεύκη, κουκουναριά· ἐδίδοτο ὁ κλάδος τῆς ὡς βραβεῖον τοῖς νικηταῖς. Πολλὰ εἶδη τοῦ φυτοῦ τούτου ὑπάρχουσι κατάλληλα διὰ ξυλείαν οἰκοδομήσιμον καὶ ναυπηγήσιμον. Ἐν Ἑλλάδι φύεται πολλαχῶ. οὐσ. γ' κλίσεις=πίτυς-υος.

πλάνης=περιπλανώμενος. ἐπίθ. μονοκτλ. γ' κλίσ. -ης -ητος· ἡ γενικ. οὐσ. α' κλίσ. -η -ης=ἡ πλάνη, (πλανῶ, πλανήτης, ἀπλανής).

πλαστικῶς=κατὰ τρόπον πλάσεως πηλοῦ, κηροῦ κλπ. ἐπίρρ. τρόπου.

πληγὰς ἐλάμβανον=ἐκτυπούμην, «τῆς ἔτρωγον» (πλήττομαι). πληγὰς λαμβάνω=δέρνομαι· πληγὰς δίδωμι=δέρνω.

πληγείς=εκτυπηθεῖς. μετοχ. παθητ. ἄορ. τοῦ : πλήσ(τ)ομαι (πλαγ-πλήγ-), πλήγμα, πλήξις.

πνευμάτων-τι=ἀνέμων, ἀνέμψ. οὐσ. γ' κλίσ. (πνέω).

πνυκί=ἐν τῷ τόπῳ τῆς Πνυκός· αὕτη ἦτο θέσις ἐν Ἀθήναις με-

τημιδρινοδυτικῶς τοῦ λόφου τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἐν ταύτῃ συνεδρίαζεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ λαοῦ· περιεβάλλετο δὲ διὰ μεμιτωμένου σχοινοῦ καὶ ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τοξοτῶν συνήθως Σκυθῶν. οὐσ. ἀνώμαλον=Πνύξ — πνυκὸς καὶ πυκνός.

Πολύκλειτος, περίφημος γλύπτης, Σικυώνιος, μαθητὴς τοῦ Ἀγελάδα, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Φειδίου. Ἐκ τῶν πολλῶν ἔργων του περίφημον ἦτο τὸ ἐν Ἀργεὶ ἄγαλμα τῆς Ἥρας· τὸ δὲ χαλκοῦν ἄγαλμά του «ὁ διαδόμενος ἀθλητῆς» ἐπωλήθη 100 τάλαντα = 1 1]2 ἑκατομμύριον περίπου σημερινῶν δραχμῶν.

πονῶν=κοπιάζων· μετοχ. τοῦ: πονῶ (πόνος, πονηρός).

πόρον=τὸ εἰσόδημα· οὐσ. ὁ κλίσ. εὐπορος.

πόρω=στὰ μακρὰ· ἐπίρρημ. τόπου.

ποριῇ=θα προμηθευθῆ· μέσ. μέλ. τοῦ: πορίζω, -ομαι (πόρος), πορισμός.

πορφυρίδι=κόκκινο φόρεμα διὰ πορφύρας· οὐσ. γ' κλίσ. -ίς, -ίδος. Ἡ πορφύρα ἦτο κογχύλιον, ἐξ οὗ ἐλαμβάνετο ἡ πολύτιμος βαφικὴ ὕλη, πορφύρα, χρησιμωτάτη εἰς τὴν βαφήν τῶν ἐνδυμάτων, πῶν ἐρυθρῶν. Πλούσιοι καὶ Μεγιστᾶνες συνήθως, ἐφόρουσαν τὰ τοιαῦτα ἐνδύματα (Πορφύριος).

πρῶτος=ἡσυχως, ἀταράχως· ἐπίρ. τρόπου (πρῶτος, πρῶτος).

Πραξιτέλης, ἀγαλματοποιὸς ἑξοχος, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου· τοῦ τεχνίτου τούτου, ἀντιγράφοντος κυρίως ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἔργα εἶνε τὰ καὶ σήμερον σφζόμενα, «ὁ Ἐρμῆς» ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ «ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου» ἐν Παρισίοις, ἐκτὸς τῶν πλείστων ἄλλων.

προαπαγορεύοιεν = ἐκ τῶν προτέρων δὲν ἐπιτρέπουσι· πρὸ — ἀπαγορεύω = 1) δὲν ἐπιτρέπω τι τινί. 2) ἀποκάμνω, κουράζομαι (προαπαγόρευσις).

προαποθνήσκουσι = πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ κακόν τι εἶνε σχεδὸν πεθαμένοι, τόσον τρέμουσι, (πρὸ-ἀποθνήσκω. θάνατος, θανά).
προειλόμην = ἐξέλεξα, ἐπροτίμησα· μέσ. ἀόρ. τοῦ: προαιρούμαι.

προηρούμην = ἐξέλεγον, ἐπροτιμοῦσα· παρατ. τοῦ: πρὸ — αἰρούμαι — εἰλόμην (προαίρεσις).

προειλόμην κατὰ κλέος = προετίμησα πρὸς δόξαν. μέσ. ἀόρ. ὁ' τοῦ: προ-αιρούμαι (προαίρεσις).

πρόιτε = προχωρεῖτε. προστακτ. ἐνεστ. τοῦ: προέρχομαι — εἶμι (προαίμιον).

προκαμεῖν = νὰ κουρασθῶσι πρότερον. ἀπαρμφ. ἀόρ. ὁ' τοῦ: προ-κάμνω. (καμ, καμν, κμα) κάματος, ἄκμων = ἀμῶνι.

προεἰρηκα = ἔχω προεἶπη. ἐνεργ. παρκμ. τοῦ: πρὸ-λέγω (πρόρησις).

προσίμιον = ἡ εἴσοδος, ἀρχή. οὐσ. ἐξ ἐπιθέτου (πρὸ-αἶμος-εἶμι). Ἰδίως ἄσμα ψαλλόμενον πρὸ τῆς πομπῆς· εἶτα δὲ ἀρχή, πρῶτον μέρος λόγου ἢ ἔργου τινός (προσιμαίζομαι, προσιμακὸς ψαλμός).

προούπει = θὰ ἴδῃς ἐκ τῶν προτέρων. ὀριστ. μέσ. μέλ. τοῦ : προ-ορῶ (πρόοψις).

προπονήσαι = νὰ κουράζωνται γυμναζόμενοι (προπόνησις), ἰδέ : πονεῖν, ἀπαρμφ. ἐνεργ. ἄορ. τοῦ : προπονῶ.

προσβιβάσειεν = ἂν ἤθελε σὲ προαγάγη, σὲ υποβοηθήσῃ· εὐκτ. ἐνεργ. ἄορ. τοῦ : πρὸς-βιδάζω (βα-, βιδα-, βιδάζω).

πρόσγεια = τὰ πρὸς τὴν γῆν, ἐπίθ. δικτλ. (πρὸς-γέα-γῆ), ἀντίθ. = ἀπόγεια.

προσγένουτ' ἄν = δύναται νὰ προστεθῇ· εὐκτ. μέσ. ἄορ. 6' τοῦ : πρὸς-γίγνομαι.

πρόσεσι = ὑπάρχει πρὸς τούτοις (πρὸς—ἐστί).

πρόσηβος = ὁ πρὸς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν πλησιάζων (πρὸς—ἦβη)· ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία ἀρχεται ἀπὸ τοῦ ἔτους καθ' ὃ ἀρχίζει τὸ ἐν τῇ προσώπῳ τρίχωμα. Ἐν Ἀθήναις εἰ νέοι μετὰ τὸ 19ον ἔτος ἔδιδον τὸν ὄρκον τοῦ πολίτου καὶ ὑπῆγοντο εἰς στρατεύσιμον ἡλικίαν, ἄνδρες ἦδη.

προσκιώμενοι = ἀποκτιῶντες πρὸς τούτοις· μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : προσ-κτιῶμαι.

προσομιλῶν = συναναστρεφόμενος, πλησιάζων· μετοχ. μέσ. ἐνεστ. (ἔμιλος).

προστιησάμενος = στήσας ἔμπροσθέν του· μετοχ. μέσ. ἄορ. α' τοῦ : πρὸ—ἴστημι (στα), προστάτης, προστασία.

πρόστιμον = ποινὴ χρηματικὴ. (πρὸς-τιμῶμαι = προστιμάρω). ἐπίθετον δικατάλ.

προσιέτακται = ἔχει δεθῆ διαταγή. παρκμ. τοῦ : προστάσ(τ)ω-ομαι (ταγ) προσταγή.

προσωρεύοντα = κάμνει τὸν καρπὸν εἰς σωρὸν παρεμπρός· μετχ. ἐνεστ. τοῦ : προσωρεύω.

προιεθεῖκαμεν = ἔχομεν πρότερον τοποθετήσῃ. ἐνεργ. παρκαμ. τοῦ : πρὸ-τίθημι-μαι (θε, τι-θε-μι). (πρόθεσις, προθήκη).

προτεθεῖ = ἂν προβληθῇ. ὑπετακτ. παθητ. ἄορ. : προ-τίθημι-μαι. ἰδέ : προτεθείκαμεν.

προτίθεμεν = προβάλλομεν, προθέτομεν. ὀριστ. ἐνεστ. τοῦ : πρὸ-τίθημι. ἰδέ : προτεθείκαμεν.

προτιθέντας = οὔτινες προβάλλουν (ἰδέ : προτεθείκαμεν). μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ : πρὸ-τίθημι.

πρόχειρον = εὐκολοπόριστον (πρὸ-χειρῶν). ἐπίθετ. δικατλ.

προύχοντα = τὸν προέχοντα, ἐμπρὸς κείμενον. μετοχ. ἐνεργητ. ἐνεστ. τοῦ : προέχω (προέχων, προύχοντας).

πρῶτα = κατὰ πρῶτον, πρῶτα-πρῶτα. ἀριθμ. ταχτ.

πτήσει = μὲ τὸ πέταγμα εἰς τὰ ὕψη. οὐσ. γ' κλισ. δοτ. ἐνικεύ.

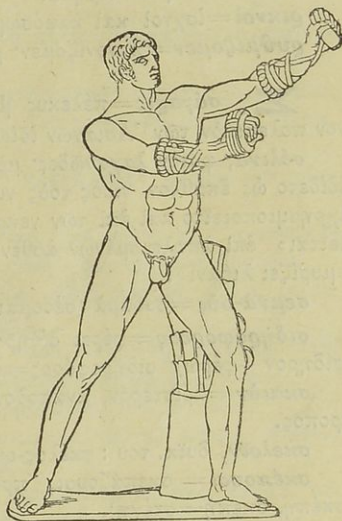
πτήσσει = ζαρώνει. ὀριστ. ἐνεστ. τοῦ : πτήσω (πτήξεις). συνώνυμα τὸ : πτώσω, πτωχός.

πιωχός = ὁ ζαρωμένος, διότι ἐλάχιστα ἀγαθὰ ἔχει, καὶ περιορισμένην γλῶσσαν καὶ φρόνημα (πτώσει). ἐπίθετ.

πυγμῆ = μπουνιαί· ἀγώνισμα ἀρχαῖον, καθ' ὃ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐκτύπων ἀλλήλους ἢ μὲ τὴν χεῖρα (μὲ τοὺς δακτύλους κεκλεισμένους) γυμνήν, ἢ ὀπλισμένην μὲ δερμάτινον σκεῦος, λωρίον χονδρὸν καὶ σκληρόν. οἱ πυγμάχοι.

Πυθῶ = ἐν καιρῷ τῶν Πυθίων.

Πύθια, ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς ἦτο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Πυθίου. (πυθ. πυθάνομαι = πληροφοροῦμαι). ἐκεῖ κατὰ τὸ τρίτον ἔτος ἐκάστης Ὀλυμπιάδος ἐτελεῖτο πανήγυρις λαμπρὰ καὶ ἀγῶνες, οἱ καλούμενοι Πύθιοι ἢ Πυθικοί. οἱ ἐνταῦθα ἀγῶνες κατ' ἀρχὰς ἦσαν μουσικοὶ καὶ εἶτα ἐγένοντο σωματικοί. Διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἤχθησαν εἰς φῶς πολὺτιμα εὐρήματα, κειμήλια τῆς τέχνης. Ἐν τούτοις εἶνε ἀξιόλογοι οἱ θησαυροὶ διαφόρων πόλεων καὶ ὁ χαλκοὺς ἀνδριάς τοῦ Ἰέρωνος.

Πυγμαχος

πύξ = μὲ τῆς μπουνιαῖς, γρονθιαῖς. ἐπίρρ. τρόπ. (πυγμῆ-πύκτης).

πυκτεύειν = ἀγωνίζεται ἐν τῇ πυγμῇ. ἀπαρμψ. ἐνεστ. (πύκτης).

πυρὸν = τὸν σίτον, (πυρνός = κομμάτι ψωμοῦ). ἄλφια δὲ = ἀλεσμένη κριθή. οὐσ. β' κλισ.

πυρῶδέστατον = πῆρες πυρός, θερμότητος. ἐπιθτ. ὑπερθετ. τοῦ πυρῶδης (πῦρ).

Ραιννυμένοις = ραντιζομένοις. μετοχ. τοῦ ραίννυμαι — ραίννυμι — ραίννω. ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἔρραινον ἐν ταῖς πομπαῖς δι' ἀνθέων, ὄσπριων, σίτου, κόκκων ροιᾶς, ἀστραγάλων καὶ τῶν ὁμοίων.

Σήμερον ραίνουον ἢ μὲ κομφέτα ἢ μὲ ροδοπέταλα καὶ ἄνθη ποῦ δέ που, μὲ δρύζης κόκκους καὶ βαμβακόσπορον.

ρᾶστα—**ρᾶστη**=εὐκολώτατα -η, ὑπερθετ. τοῦ ρᾶδιον.

ραψωδοῦμεν=συρράπτοντες πρὸς ἀλληλα, ψάλλομεν, ἀπαγγέλλομεν ἔπη, λόγους ποιητικούς. ὀριστ. ἐνεστ. : ραψωδῶ (ράπτω—ψῆ), ραψωδία. Οἱ Ραψωδοὶ διερχόμενοι τὰς διαφόρους πόλεις ἔψαλλον τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη κατὰ τεμάχια (ραψωδίας).

ρῆσιν—**ρῆσεις**=λόγον, ἀπόφθεγμα, ἐμμέτρους λόγους. οὐσ. γ' κλισ. ἐκ τοῦ : λέγω—εἶρηκα.

ρικνοὶ=ἰσχνοὶ καὶ κακόσωμοι (ρίγος). ἐπιθτ. τρικτ.

ρυνμίζομεν=κανονίζομεν· ρυθμός, ρέω, ρεῦμα.

Σ. σάγαρις=πέλεκυς μὲ δύο κόψεις, κλαδευτήριον, ὄργανον πολεμικὸν τῶν Ἀσιανῶν ἰδίως λαῶν· λέξις Περσική. οὐσ. γ' κλι.

σέλινα, φυτὸν λαχανώδες· μὲ τοῦτο ἐπλέκετο ὁ στέφανος, ὅστις ἐδίδετο ὡς ἔπαθλον πρὸς τοὺς νικητὰς εἰς τὰ Ἱσθμια· τὸ σέλινον ἐχρησιμοποιοεῖτο καὶ ἐπὶ τῶν νεκρῶν· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία «σελίνου δεῖται» ἐπὶ ἀπληπισμένων ἀσθενῶν λεγομένη, ὡς καὶ τὸ ἰδικὸν μας «μυρίζει λιθάκι».

σεμνά-οὐς=σοδαρὰ (σέδομαι)· σεμνότης, σεμνύνομαι. ἐπιθετ.

σιδηροφοροίη=φέρει σίδηρον, ὄπλα. εὐκτ. ἐνεστ. : σιδηροφορῶ (σίδηρον—φέρω)· σιδηροφόρος=ὄπλοφόρος.

σκαιὸν=ἀριστερόν, ἀνάποδον· ὅθεν σκαιὸς ἄνθρωπος = κακότροπος.

σκελοῖν, δυῖκ. τοῦ : σκέλος-ους (σκελετός). οὐδ. γ' κλισ.

σκέπουσι=σκεπάζουσι, προφυλάττουσι· ὀριστ. τοῦ : σκέπω, (σκέπη, σκεπή=στέγη).

Σκύθαι, **Σκυθικός**, οἱ Σκύθαι ἦσαν διεσπαρμένοι (ἀμαξόδοιοι) εἰς τὰ βόρεια παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ παρὰ τὸν Ἱστρον. Ἡ Σκυθία ὑπάγεται εἰς τὴν σημερινήν Ῥωσίαν. Οἱ Σκύθαι ἐχρησιμοποιοῦντο ἐν Ἀθήναις ὡς δημόσιοι ὑπηρέται, τοξόται ἰδέ: Πνύκα.

σκυθροποῖ=κατηφεῖς, ἔχοντες κατεδασμένους τὰς ὄψεις. ἐπιθτ. τρικτ. (σκυθρός—ὄψ).

σκυτάλην=ραβδίον κοντὸν καὶ κεφαλωτόν, μὲ λωρίον. Ἐν Σπάρτῃ ἡ σκυτάλη ἦτο μέσον μυστικῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ τῶν Ἀρχόντων καὶ τῶν ἐκτὸς τῆς Σπάρτης κατωτέρων ἀρχῶν.

σπασάμενος=τραθήξας, σύρας. μετοχ. μέσ. ἀόρ. α' τοῦ : σπῶ. (σπασμός).

στήλη=ἐπιμήκης δοκὸς ἐκ ξύλου ἢ μαρμάρου, χρησιμοποιου-

μένη συνήθως εἰς ἀνάμνησιν ταφῆς νεκροῦ (ἴστημι), ἐνῷ στύλος (στύω) = κολῶνα ὑποθασάζουσα πάντοτε κάτι, (κίων).

συγγνωστοί = ἄξιοι συγχωρήσεως. ἐπιθτ. δικτ. σὺν — γνωστός. (σὺν — γινώσκω).

σύες = ὄες = ἀγριόχοιροι, χοῖροι. οὐσ. κλισ. γ' ὕς — ὕός, ὕαινα· οἱ χοῖροι εἶνε φίλοι τῆς ἀκαθαρσίας.

συμπληρούμενα = γεμίζοντα ἐκ... μετοχ. τοῦ: σὺν — πληροῦμαι, (πλήρης, πίμπλημι).

συμπολιτεύεσθαι = νὰ ἔχωσιν ἴσα πολιτικά δικαιώματα. ἀπαρμ. ἐνεστ.

συνάδοντας = συμφάλλοντας, συμφωνοῦντας. μετοχ. τοῦ σὺν-ἄδω,

συναλλόμενοι = ὁμοῦ πηδῶντες· τοῦ: σὺν — ἄλλομαι. (ἄλμα, ἀλτήρ).

συναναπέπλεκται = ἔχουσι μαζὺ πλεχῆ. παθτ. παρμ. τοῦ: σὺν-ἀνά-πλέκω.

συναναφύρονται = συγχρωτίζονται, συζυμώνονται, συνανακατεύονται· τοῦ: σὺν — ἀνά — φύρω. (φυράω — φύραμα = τὸ ζυμάρι).

συναράττουσιν = ὁμοῦ κτυποῦνται μετὰ κρότου. ἐνεστ. ὀριστ. τοῦ: σὺν — ἀράττ(σ)ω — ἤραξα (ἄραξα).

συναναπέπληται = ἔχει γεμίσει ὁμοῦ, πληρωθῆ, παρακμ. παθ. τοῦ: σὺν — ἀνά — πίμπλημι -αμαι· (πλήρης, πλήθος, ἔμ — πλεως).

συναρμωστήν = σύντροφον, συναρμολόγον. οὐσ. α' κλισ.

συνείρουσα = συμπλέκουσα, συναρμολογοῦσα. μετοχ. ἐνεστ.: σὺν — εἶρω (σερ. ἐρ.). (εἶρμός, σειρά).

συνέπριε = ἔδραζεν ἀπὸ θυμόν, ἔτριξε τοὺς δόνοντας. παρατ. τοῦ σὺν — πρίω = πριονίζω· (πρίων = πριόνι — πριονίζω).

συνεστη-κῶς, — συνεστηκότες, ὁμοῦ μετ' ἄλλων σταθεῖς -έντες. μετοχ. μέσ. παρακμ. τοῦ: σὺν — ἴστημι — συνέστηκα· (σύστασις).

συνετοὶ γίνωνται = κατανοήσωσι· συνετός ἐκ τοῦ: συνίημι = ἐνωῶ, ἐπιθτ. τρικτ.

συνῆκεν = ἐνόησε, ἀντελήφθη. ἄοριστ. α' τοῦ: συνίημι· (σύνεσις, συνετός).

συνηρεφεῖ = εἰς τόπον πολὺ δενδρον, πυκνῆς σκιας. ἐπιθτ. δικτ. -ής· (σὺν — ἐρέφω = καλύπτω).

συνήθης = συνειθισμένος, γνώριμος. ἀντίθ. = ἀήθης. (σὺν — ἦθος). ἐπίθτ. δικκτλ.

συνίασιν = συνέρχονται. γ' πληθ. ὀριστ.: σὺν — εἶμι· (σύνοδος).

συνίημι — **συνίης** — **συνιέναι** = ἐνωῶ — εἶς, καταλαμβάνω — εἶν. τοῦ: σὺν — ἴημι. (ἐ) σύνεσις, συνετός·

συννευκότες = νεύοντες συγχρόνως πρὸς τὰ κάτω ἰδὲ νεύω.

συνόλωσ = ἐν συνόλω, ὁμοῦ, διὰ μιᾶς. τροπικὸν ἐπίρρ. ἐκ τοῦ σύν—ῶλωσ.

συνοικεῖν = συγκατοικεῖν, (σύνοικος). ἀπαρμφ. ἐνεργ. ἐνεστ. — συνοικῶ.

συνουσίαν = συναναστροφὴν καὶ συζήτησιν (σὺν—εἰμί).

σύνταγμα = ἡ ἄλλη μερὶς, ὁμάς· (συντάσσω).

σφαίρας περι = περὶ σφαίρας = ἐν τῇ παιγνιδίῳ τῆς σφαιρίσεως, τὸ ὁποῖον πολὺ ἡγάπων οἱ πρόγονοι, ἐτίθεντο εἰς κίνησιν ὅλοϊ σχεδὸν οἱ μῦες τοῦ σώματος· οἱ παίζοντες ἐλέγοντο σφαιρεῖς· σήμερον ἡ σφαῖρα παίζεται διὰ τῶν ποδῶν: ποδοσφαίρησις.

συνωθῶν = σπρώχνων, στρυμώνων. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ σύν—ῶθῶ (ῶσις, ἄπωσις).

σύσκιον = εἰς τόπον μὲ σκιάν. ἐπιθ. δικτλ. -ος. (σὺν—σκιά).

σχήματα = οἱ σχηματισμοί, πῶς εἶχον ταῦτα· (ἔχω—σέχ—σχε). (σχῆμα).

Τ. ταμιευόμενοι = ἀποθηκεύοντες, φυλάσσοντες διὰ... μετοχ. τοῦ: ταμιεύομαι, (ταμίας)· ἐνῆ: ταμιεύω = εἶμι ταμίας.

τάχ' = τάχα = ἴσως ἐπίρρ. τροπ.

τεθειμένος = κείμενος. μετοχ. παθητ. παρkm. τοῦ: τίθεμαι· (θετός, ἀδιάθετος).

τελαμῶνας = λωρία ἐκ δέρματος, χρήσιμα εἰς τὴν ἐξάρτησιν ὅπλων. οὐσ. κλίσ. γ'.

τέλεον = ἐντελῶς. ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. τέλειος καὶ τέλειος τέλος).

τηνικαῦτα = πάραυτα, τότε.

τιάνου = ἄσβεστος, σκόνη ἀπὸ τὰ πελεκώμενα μάρμαρα.

τίτθαι = βυζάστραις. οὐσ. α' κλίσ. θηλ. Αἱ τίτθαι ἐξελέγοντο μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Ἐν Σπάρτῃ δὲ ἐπετρέπετο αὐταῖς νὰ ἔχωσι καὶ ἰδίαν ἐορτὴν τὰ «Τιθηγνίδεια».

τιμηθείσης = κομματιασθείσης. μετοχ. παθητ. ἄορ. τοῦ: τέμνω (τεμ, ταμ, ταμ, τμα.) τμήμα, τομή.

τόνον = ἐνίσχυσιν, ἐνδυνάμωσιν, (τείνω, τονώνω).

τορῶς = διαπεραστικῶς, δξέως, προθύμως, καθαρῶς. ἐπίρρ. τροπ. (τορός. καὶ τόρος = τὸ τρυπάνι· τείρω).

τρέπωνται = λαμβάνωσι κατεύθυνσιν. ὑποτ. ἐνεστ. τρέπομαι (ἐντροπή, τροπικός).

τριέσπερος = εἰς τρεῖς ἑσπέρας, ἐντὸς τριῶν νυκτῶν. Ἡ Ἄλκμηγη ἐκ τοῦ Διὸς εἰς τρεῖς νύκτας κατέστη ἔγκυος καὶ ἐγέννησε τὸν Ἡρακλέα Τριέσπερον· (τρις—ἑσπέρα). ἐπίθ. δικτλ. -ος.

Τριπτόλεμος, (μυθιστορικὸν ὄνομα), Ἐλευσίνειος ἥρωσ. Ἡ θεὰ

τῆς γεωργίας, Δημήτηρ (δᾶ=γῆ—μήτηρ) ἐδίδαξεν αὐτὸν τὰ τῆς καλλιεργείας καὶ χρησιμοποίησεως τῶν σιτηρῶν· οὗτος δὲ ἐποχοῦμενος ἐπὶ ἄρματος, συρομένου ὑπὸ πτερωτῶν δρακόντων, περιήλθεν ἐναέριος (ἰδοὺ τὰ σημερινὰ ἀερόπλοια) ὄλην τὴν Οἰκουμένην καὶ ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους ὅσα ἐδιδάχθη περὶ τῶν σιτηρῶν· ἔθεν εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος ἐθεωρήθη.

τρωθέντα=τραυματισθέντα. μετοχ. παθητ. ἄορ. τοῦ τιτρώσκω. (τρο, τι—τρο(ω)—σκ.) τραῦμα τρώσις.

τύλων=εἰς τὰς ἐσκληρημένους ἐκ τῆς ἐργασίας σάρκας χειρῶν ἢ ποδῶν, τοὺς κάλους. οὐσ. κλίσ. β'. ἐνῶ: τίλλων=τραβῶν τὰς τρίχας. μετοχ.

τυχῶν, μετοχ. ἄορ. β' τοῦ τυγχάνω (τυχηρός).

Υ. **υπαίθριοι**=ὑπὸ τὸν οὐρανόν, εἰς μέρος ἀστέγαστον. (ὑπὸ—αιθήρ). ἐπίθετ. δικαταλ.

υπεῖκον=ἐνδίδον, ὑποχωροῦν. ἀπαρμφ. ἐνεστ. τοῦ: ὑπό-εἶκω, τινί. (ὑπειξις).

υπείληφεν=ἔχει νομίση. ἐνεργ. παρακμ. τοῦ: ὑπολαμβάνω. (ὑπόληψις).

υπέκρουσε=διέκοψε τὸν λέγοντα. μεταφορικῶς ἐκ τῶν μουσικῶν (ὑπόκρουσις). ἐνεργ. ἄορ. α' τοῦ: ὑποκρούω=σιγὰ σιγὰ κτυπῶ.

υπέμνησεν αὐτὸν=ὑπενθύμισεν. ἄορ. τοῦ: ὑπομιμνήσκω. (ὑπόμνημα).

υπέξευγεκεῖν=να ἐκφέρειν ἔξω μὲ τρόπο. ἀπαρμφ. ἐνεργ. ἄορ. β' τοῦ: ὑπό-ἐκ-φέρω. (ὑπεκφορά).

υπεράλλεσθαι=να ὑπερπηδᾷ. ἀπαρμφ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ: ὑπερ-ἄλλομαι. Τὸ ἄλμα, ἐν ἐκ τῶν πέντε τοῦ πεντάθλου ἀγωνισμάτων (ἄλμα, δρόμος, δίσκος, ἀκόντιον καὶ πάλη) ἦτο τὸ μᾶλλον ἐξέχον, καὶ ἐξ αὐτοῦ συνήθως ὠρίζετο ἡ νίκη. ἀλτήρ=βάρη, ἃ ἐλάμβανον ἀνά χεῖρας οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐν τῷ δρόμῳ ἢ τῷ ἄλματι.

υπερβάς=ὅστις ὑπερέβη. μετοχ. ἐνεργ. ἄορ. β' τοῦ: ὑπερβαίνω. ὑπέρβασις.

υπερεσπουδακέναι=ἔχει περισσῶς σπουδάζη, σπεύση. ἀπαρμφ. ἐνεργ. παρακμ. τοῦ: ὑπερ-σπουδάξω (σπουδή, σπουδαῖος, σπουδαστής).

υπέρυθροι=μὲ ὄψιν ὀλίγον κόκκινη, ὅπερ εἶνε σημεῖον κόπου ἢ αἰδοῦς, ἀν δὲν εἶνε φυσικὸν χρῶμα. ἐπίθετ. δικαταλ. (ὑπό-ἐρυθρός).

υποβέβληται=ἔχει υποβληθῆ. παρκμ. μέσ. τοῦ: ὑπο-βάλλω-ομαι. (ὑποβολή—βολεύς).

υποδεδεμένοι=ἔχοντες ὑποδήματα. μετοχ. παθητ. παρακμ. τοῦ: ὑπό-δέω—ῶ—οῦμαι=δένω. (ὑπόδημα, ὑπόδεσις, ὑποδεσιά).

ὑποδήσεσθε—θά ποδεθῆτε. μέσ. μέλ. τοῦ: ὑποδῶ. ἰδέ: ὑποδεδεμένοι.
ὑποδύεται, ὑποδύση—λάθρα, χώνεται, θά χωθῆ ὑποκάτω.
 τύποι τοῦ: ὑπο-δύω—ομαι—ἔδυν. (δύσις, δυτικός).

ὑποκριτὰς—τοὺς προσποιουμένους τι ὅτι εἶνε, ἐνῷ δὲν εἶνε·
 τοιοῦτοι ἦσαν καὶ οἱ ἐν τῷ θεάτρῳ ἡθοποιοί. οὐσ. ἀ' κλίσι. (ὑποκρι-
 νομαί).

ὑποπιήσσειν—σσοῦσι—σσων—ζαρώνειν, συστέλλεσθαι προφυ-
 λακτικῶς καὶ φοβισμένως. τύποι ἐνεστ. τοῦ: ὑπο-πιήσω. ἐνῷ: πτύσ-
 σω—διπλώνω (πτυχῆ). ἰδέ: πτήσσειν.

ὑπόπλεως—παραγεμάτος ἢ κρυφίως γεμάτος. ἐπίθετ. δικατλ.
 Ἄττικῶς (πίμπλημι)—ὑπόπλεως—ων.

ὑποπιτέρων—ὑπὸ πτέρυγας, πτερωτῶν. ἐπίθ. δικτλ. εἰς -ος-ον.

ὑποσκελίζουσιν—ὑπεβάλλοντες τὸ σκέλος, καταρρίπτουσιν, περ-
 νῶσιν ὑπὸ τὰ σκέλη των (σκέλος). ἐνεστ. ὄριστ. τοῦ: ὑπο-σκελιζῶ.

ὑποσκελίσας—μετοχ. ἐνεργ. ἀσρ. ἰδέ: ὑποσκελίζουσιν.

ὑποσυρομένου—ἐπειδὴ χώνεται, τραδιέται, παρασύρει, μετοχ.
 ἐνεστ. ὑποσύρωμαι. (σύρμα—συρμός).

ὑποτυφόμενος—κᾶπως ὑπὸ τυφου, ὑπεροψίας κατεχόμενος.
 μετοχ. μέσ. ἐνεστ.

ὑπωπίοις—ους—τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μελανὰ σημεῖα ἐκ κυ-
 πήματος ἢ νόσου. ἐπίθετ. δικατλ. (ὑπὸ—ὄψ).

ὑψηλόχει—ὠδήγει τὸ ἄρμα, ἦτο ὑπο-ἦνιοχος, ὑπο-ἦνιοχῶ (ὑψη-
 λόχος)—ἦνία—χαλινούς καὶ ἔχω). παρατ. τοῦ: ὑψηλοχῶ. Τὰ ἦνία,
 λέγεται, τὸ πρῶτον ἐχρησιμοποίησε, τῇ ὁδηγίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἦ-
 ρως Βελλερεφόντης διὰ τὰ δαμάσῃ τὸν πτερωτὸν ἵππον Πήγασον.
 Διὰ ταῦτα ὠνομάζετο ἡ Ἀθηνᾶ καὶ Χαλινίτις.

ὑφίστασθαι—γὰ ὑποφέρωσι, γὰ ἴστανται ὑποκάτω, ὑπὸ τοὺς
 πόνους. ἀπαρμφ. ἐνεστ. τοῦ: ὑπο-ἴστα-μαι.

Φ. φαινοίμην γλύφων—εἶμαι φανερός ὅτι γλύφω, ἐπεξεργά-
 ζομαι, σκαλιζῶν. εὐκτ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ: φαίνω—ομαι. (φαν) (φανός,
 φανερός, φανάρι).

φάλαρα—στολίσματα (καὶ κρίκοι) τῆς περικεφαλαίας πέριξ τῆς
 γνάθου καὶ τοῦ μετώπου, ἐκ μεταλλῶν πλακῶν καὶ ἄλλων κοσμη-
 μάτων συγκείμενα, ἐστόλιζον τὸν ἵππον ἐν τῷ τραχήλῳ ἢ προεφύ-
 λαττον τὸ πρόσωπον τοῦ πολεμιστοῦ.

φείδεσθε—μὴ σπαταλαῖτε, οἰκονομεῖτε. ἐνεστ. τοῦ: φείδομαι.
 (φειδῶ, ἀφειδῆς· φειδωλός=τσιγκούνης).

Φειδίας. Ἀθηναῖος, ἄριστος γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος, σύγχρο-
 νος τοῦ Περικλέους. ὑπετύπωνε διὰ τῆς τέχνης ἰδεώδη καὶ σπανίως

ἀντέγραφεν ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Τοῦτου ἔργα, ἐκτὸς ἄλλων πλείστων, ἦσαν καὶ τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Διὸς καὶ τὰ ἐν τῇ Παρθενῶνι τῆς Ἀκροπόλεως ἀνάγλυφα ἔργα.

φεύγων. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : φεύγω, οὐ ἐνεργ. τὸ : διώκω, ἰδίως ἐπὶ ἐξορίστων καὶ διαδίκων. (φυγάς, φυγή, ἄφευκτος, ἄφυκτος).

φθάνοι = νὰ προφθάνῃ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ : φθάνω — ἔφθην. (φθάσιμο).

φθάνοις ἄν = κύττα νὰ προφθάνῃς, ὅθεν, τάχιστα κάμνε, σπεῦδε. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ : φθάνω, ἄόρ. = ἔφθην.

φθειροίτο = νὰ ὑφίσταται τριδῆν, φθοράν. εὐκτ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ : φθείρω — ομι. (φθέρ-φθόρος, φθορά, διαφθορεύς).

φιληκόων = ἀγαπώντων τὴν ἀκρόασιν. ἐπίθετ. δικατλ. -ος (φιλῶ — ἀκούειν).

φιλοτιμούμεναι = φιλοδοξοῦσαι, ἀγωνιζόμεναι νὰ ἐπικρατήσουν. μετοχ. μέσ. ἐνεστ. : (φιλότιμος = φιλόδοξος, τὸ φιλότιμο).

φληνάφων = μωρολογιῶν. οὐσ. β' κλίσ. (φλέω, φλύαξ). ἰδὲ λήρος.

φλογμόν = ὑπέρμετρος θερμότης, ζέστη. (φλέγω — φλόξ). οὐσ. β' κλίσ. ἄρσ.

φοιτῶν = συχνάζων. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ : φοιτῶ. (φοιτητής, φοιτησις).

φροίμιον = προσίμιον (πρό-οἶμιον).

φῦναι = νὰ φυτρώσῃ ἢ ἐφύτρωσεν, ἔγεινέ τι ἐκ φύσεως. ἀπαρμ. μέσ. ἄρσ. β' τοῦ : φύω (φύσις, φύμα, φύτρο).

φυσήματι = διὰ τοῦ φυσήματος. οὐσ. γ' κλίσ. (φυσάω, φύσα -ης = φουσερόν).

Χ. χαμαιζήλος = ὁ τὰ χάμω, κάτω, τὰ ταπεινά, μικρά, ζηλῶν, ἄσημος, χαμερπής. ἐπίθετ. δικατλ. -ος (χαμαί — ζήλῶν).

χαμαιπετής = ὁ χάμω, κάτω πεσμένος; ποταπός, ἔρπων. ἐπίθετ. δικατλ. (χαμαί — πίπτω).

χάριν, προθετικόν = χάριν, ἔνεκα τινός· ἢ οὐσ. κλ. γ' -ις -τος. (χαρίεις, χαρίζομαι).

χειμερινός = χειμωνιάτικος, μακρός. συνώνυμον τὸ : χειμέριος. (χειμα, χειμών, χειμάζομαι).

χειροπληθεῖς = ὅσον χωρεῖ εἰς τὴν παλάμην. ἐπίθετ. δικατλ. εἰς -ῆς -ές. (χειρ — πλήθω, πίμπλημι).

χεροῖν = μὲ τὰ χέρια. τύπος γενικῆς ἢ δοτικ. δούκοῦ τοῦ : χεῖρ.

χειρῶναξ = ἀναξ, βασιλεὺς τῶν χειρῶν, διὰ τῶν χειρῶν ἀποζῶν, τεχνίτης· δημιουργός. κλίσ. γ' — ναξ — κτος. ἰδὲ : ἀποχειροβίωτος.

χρεία = χρησιμότης (χρή), ἀνάγκη. (χρειώδη). οὐσ. κλίσ. α'.

χορηγίαν—1) τὴν προμήθειαν τῶν μέσων, τὸ ἐφόδιον, τὰ ὑλικά. 2) τὸ ἔργον τοῦ χορηγοῦ. τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, εἰς (ἢ περισσότεροι ὁμοῦ), διαταγῇ τῆς πολιτείας, κατέβαλλεν ἐξ ἰδίων τὰς δαπάνας εἰς προετοιμασίαν καὶ ἀσκήσιν τῶν χορευτῶν τῶν λαμβανόντων μέρος εἰς θεατρικὴν τινα ἢ μουσικὴν παράστασιν. ἡ δαπάνη ἔφθανε πολλάκις εἰς 5,000 δραχ. τότε. Οἱ χορηγοὶ οὗτοι μετεῖχον τῆς νίκης, διὸ ἐπετρέπετο νὰ ἀναθέσωσιν εἰς τοὺς θεοὺς (ἰδίαις δαπάναις) τρίποδα φέροντα τὸ ὄνομα τῶν.

χρῆσαιντ' ἄν—δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦσιν. εὐκτ. μέσ. ἀορ. τοῦ : χρῶμαι. (χρήμα, χρήσις).

χρῖσμα—ἄλειμμα. οὐσ. κλίσ. γ'. (χρίω, χριστός).

χρώμεθα—μεταχειριζόμεθα. ὀριστ. ἐνεστ. τοῦ : χρῶμαι. (χρηστός, χρηστέον).

χῶρος—ὁ τόπος. οὐσ. β' κλίσ. ἀρσ. (χωρίον, χωρικός, χωρῶ).

Ψ. **ψάμμον**—ἄμμον. οὐσ. θηλ. β' κλίσ. (ψαμμώδης).

ψιλὰ—λεπτὰ, μικρᾶς ἀξίας. ἐπίθετ. τρικατλ. ψιλὸς—στρατιώτης ἐλαφρὰ ὀπλισμένος. (ἀποψιλῶ=γυμνῶνω).

Ω. **ὠθοῦσι**—σπρώχνουσι. ὀριστ. ἐνεστ. ὠθῶ—ἔωσα. (ὠσις, ὠστός, ἀπωστός).

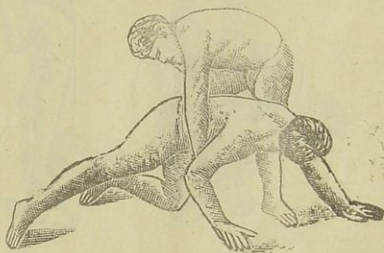
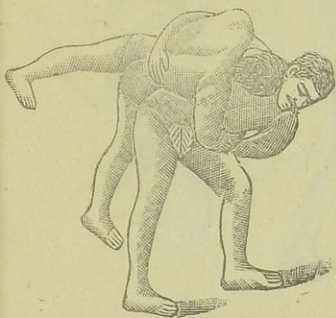
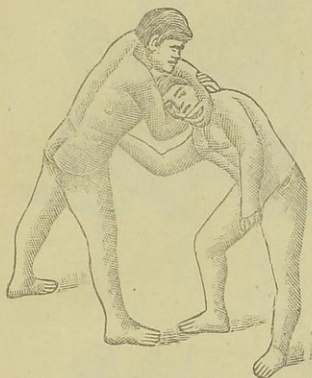
ὠκύτατον—ταχύτατον. ὑπερθετ. τοῦ τρικατλ. ἐπιθέτου : ὠκύς. (ὠκα=ταχέως, ὠκύπους).

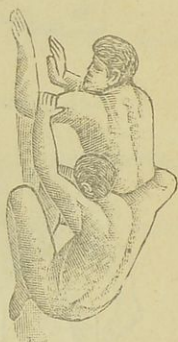
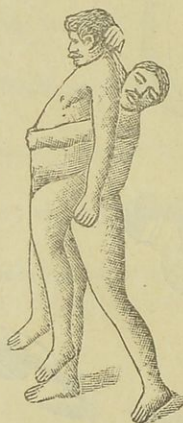
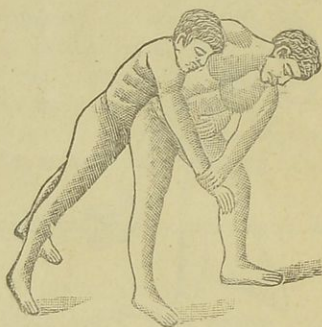
ὠρα—1) ἡ ἐποχὴ ἰδίως ἢ καλὴ ἐποχὴ. 2) ἡ ὠραιότης, ἡ νεαρὰ ἡλικία, τὰ νεῖατα.

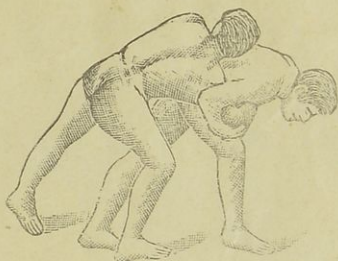
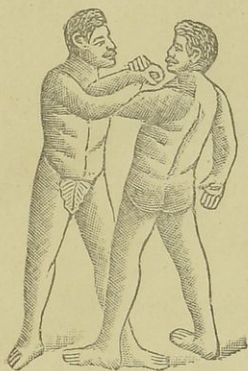
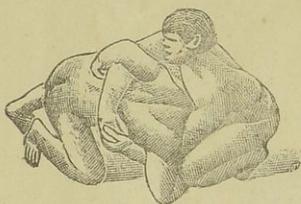
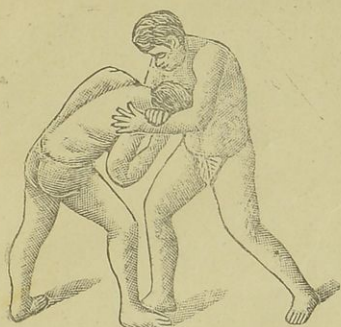
ὠρμησα—ἐκινήθην κατευθυνόμενος εἰς τι. ἐνεργ. ἀορ. τοῦ : ὀρμῶ (ὀρμή, ὀρμητικός).

ὦς ἐμὲ—πρὸς ἐμέ. τὸ : ὦς, πρόθεσις ἐνταῦθα· ἀλλαγῶν σύνδεσμος ἢ ἐπίρρημα.

ὠφεληκῶς—ἔχων ὠφελήθη, ὑποστηρίζη. μετοχ. ἐνεργ. παρακμ. τοῦ : ὠφελῶ. συνώνυμ. τοῦ : ὀνίγημι. (τὸ ὠφέλημα, ὠφέλιμος).

Ε30Ε6

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

1) Τεχνολογικά γυμνάσματα ἐν ἔτει 1892· ἦτοι αὐτενεργὸς ἐργασία εἰς ἐφαρμογὴν τῆς Γραμματικῆς (ἐξηντλήθη).

2) Ὀρθογραφικαὶ ἀσκήσεις ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ 1905, τεύχη δύο, διὰ τὰς τρεῖς τάξεις τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων κλπ. (ἐξηντλήθη).

3) Ἀπολυτικά ἐορτῶν τῆς Ἐκκλησίας, τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου 1907. (ἐξηντλήθη).

4) Ἑλληνικὴ Ἱστορία διὰ τὴν Α' τάξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου (ἐξηντλήθη).

5) Ἀντιγόνη Σοφοκλέους· ἐκδοσις διὰ μαθητὰς τῶν γυμνασίων. Τιμᾶται δραχμῆς.

6) Χριστιανικὴ Ἀνθοδέσμη (σελ. 300)· ἦτοι πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνάγκη νὰ γινώσκῃ ὁ Ἕλληνας Ὀρθόδοξος δραχ. 4. (ἐξηντλήθη).

6) Χρηστομάθεια διὰ τὴν Β' τάξιν· ἐκδοσις νεωτάτη ἐκδότης Χ. Σαλίβερος 1915.

8) Ὁ «Ἐπίκουρος τῶν Δημοτικῶν Σχολείων». Τιμᾶται δραχ. 4.

9) Χρηστομάθεια διὰ τὴν Α' τάξιν, ἐκδοσις νέα. Τιμᾶται δραχ. 1.20.

10) Λουκιανοῦ Ἐνύπνιον Ἀνάχαρσις λεπ. 60.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 130
Ο ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΩΡΙΣΤΑ ΛΕΠΤΑ 60

024000020054

